ஓர் அறிவிப்பு.

சில கனவான்களிடம் அப்பா, அவர்களின், ஞான பாடல்கள், எடுகளாய் இருக்கின்றது, அதுகல் எல்லாம், பூழுக்கள் அழித்து விட்டு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் அப்படி பூழுக்களுக்கு இரையா கினும், அச்சடிப்பதற்கு கொடுக்கமனம் மில்லாமல் இருக்கின்ருர்கள். அச்சகோதரக்களுக்கு நாம் சொல்லிகரேம்! நீங்கள் அப்பா உடைய பாடலை வெளியாகாமல் மறைத்து வைப்பீர்களானுல், அதனுல் உங்களுக்கு பெரும் கஷ்டத்தை கொடுப்பதை தவிர யாதும் லாபம் கிடையாது. ஏனென்ருல் அப்பா பாடியது உலக பாமர ஜனங்களுக்கு நல்லறிவை புகட்டி மோட்ச சாதனத்தை பெற்று, இஸ்லாமிய தத்துவங்களை சரிவர உணர்த்து நபிகள் நாயகத்தின் ஷபாஹத்தும் பெற்று, வாழ்வேனும் என்றே, தன் உள்ளமையில் இருந்த மகுலுக் காத்துகளை வொளிபடுத்தினர்கள். ஆகையால், இஸ்லா மான இச்வான்களே! நீங்கள் அப்படி படும் போக்காய் எடுகளை வைத்து பாழ்படுத்தாமல் நீங்களே போட்டு வெளிபடுத்துங்கள், அப்படி இல்லையானுல் நம்மிடம் கொடுத்தாலி நாம் அச்சடித்துக கொள்கின்ரேம். அதற்கு யேர்படும் ஹதியாவையும் கொடுக் கின்ரேம்.

சகோதரர்களே!

சென்னை, திரு அல்லிக்கேணி, குரியப்பமுதலி தெருவு, 12-நெ. வீட்டில் இருக்கும், மகாகனம், ஜனுப் கே. அ. யூஸபிப் லெப்பை அவர்கள் இடம் நமது மஹோ மஹான் குத்துபுல் ஸமான் ஷெய்குல ஆரிபீன் தக்கலை பீர் முஹம்மது சாஹிப் அவர்களால் பாடப்பட்ட "ஞான அமுர்தகலை" என்னும் பேரானந்த பாடல் பத்து, கவிதைகள் இருப்பதாய், தெரிந்து நான் போய் கேட்டதும், ரொம்பவும் சந்தோஷம் கொண்டு, தம்பி என்னிடம் இது இருப்பதால் என்ன பிரயோஜனப்படும். நீ தயவுசெய்து உலகமானிடர்களுக்கு உபயோக மாகும்படி செய்வாய்யானுல், இதை நீ கொண்டுபோய் அச்சிட்டு கொள்ளென்று எடுத்து, வெகு ஆனந்தமாய் கொடுத்தார்கள். இந்த படி ஒவ்வொரு கனவான்களும் தங்கள் இடம் இருக்கும் வெளிவராத நம்பெரியாருடைய நூல்கள் இருக்குமானுல், உடனே நமக்கு அனுப்பினுல் நாம் அதை பிரசுரிக்கவும், அதற்கு ஏதும் கேட்டாலும் கிரையம் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளவும், தயாராய் இருக்கின்ரேம.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

இதில்

தற்கலை மெய்ஞான சொரூபரான

ஆரிபுபில்லாஹி

பீர்முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானமணிமாலை மூலமும்,

அதற்கும்

பாண்டிமண்டலம், செவ்வல் மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

ஸ்ரீல்ஸ்ரீ

எம் ஏ. நெயினு முகம்மதுப் புலவர் அவர்கள்

எழுதிய

தாற்பரிய உரையும்

அடங்கியிருக்கின்றன

இதனை

மதுராஸ் திருவல்லிக்கேணி

யூநாவி மதாரியியா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாகிபு,

அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரியியா அச்சியெந்திரசாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பெற்றது

இரண்டாம் பதிப்பு

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்] 1923. [விலை ரூ. 1—8—

சிறப்புப்பாயிரம்

இது

இந்நூல் உரையாசிரியரின் அத்தியந்த மித்திராகிய

இராயபுரம் ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ,

டாக்டர்

தி. வீ. கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஒருபெதும் பொருளா யிருவினை துறந்து
மூத்தொழினடத்து முழுமுதற் கடவுள்
அன்பிற் பெருகு மின்ப வெள்ளத்
தொருமுத் தவதா ரங்கொண்டிருந்த
முகம்மதெம் மாண்டகை யகநிலை காண்புகு
ழுவாள் யாத்திரைப் பழுதறப் போகிப்
பிர்மத் திடத்துக் கிடைத்ததோர் மர்ம
ஞானப் பிழம்பைத் தியானமோ டறியா
இருட்டடை கிடக்குங் குருட்டுக் கண்ணர்க்
கூட்டி. யுணர்த்துவான் பூட்டிய ஞான
மணிமாலை யொன்றை யணிவரை மீமிசை
யேற்றிய விளக்கன வாற்றினர் தற்கலை
அடங்கி விளங்குஞ் ஞானக் கடவுள்
மூந்நூ ருண்டு முழங்குகடல் ஞாங்கர்
ஜீவித் திருந்தசஞ் சீவியாந் தேசிகர்
பீகு முகம்மது ஸாஹிபு ஒலியே
அந்நூ லுலகம் அறிந்தீ டேறுவான்
தாற்பரி யஞ்செய் தேற்பவருளினன்
ஞெண்டு மணல்பரிக்கும் வண்டல் சாலருவி
யங்கரை தோறுஞ் சங்குமுத் தீனுஞ்
செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டுழி செவ்வல்
மாநகர் பிரந்தஞான சமுத்திரம்
பெரும்பு லமைவகித்த அருப்புகழெம் ஏ.

நயினு ர் முகம்மதென் நிபுண பாவலனே
திருவகு மிந்நாற் பொருவரு மரங்க
மேற்றரு ளச்சிற் பதிப்பித் தீந்தனன்
திருவலிக் கேணி சூரப்ப முதலி
வீதியில் வாழும் மாதவச் செல்வன்
யூநான் மஸாரியா மெடிக்கலிஸ் டோரின்
சொந்தநற் சீமான் சந்தன மரிப்பன்— அதான்று
அருட்பெரும் பொருளோயோர் துரும் பெனக்கருதி
நல்வழி நோக்கிச் செலவழித் திடுவோன்
மொ, அ. ஷெய்கு மதாறு
சாஹிபென் றேது தயாள பூமனே.

இது
திருசிபுரம் ம-ா-ஸ-ஸ்ரீ
ஆண்டானடிமை
ஸ்ரீமத்
வைத்திலிங்க ஆச்சாரியாரவர்கள்
மாணவர்
திருவல்லிக்கேணி
திராவிட மஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்
க. முருகப்ப முதலியாரவர்கள் இயற்றியது

நேரிசை வெண்பா.

மாலே யணிபீர்மு கம்மதொலி ஞானமணி
மாலைக் குரைவகுத்து மாண் புற்றுள்—ஞாலமிசை
கற்பகநேர் செவ்வல் நெயினுன்மு கம்மதெனும்
நற்பாவலப் பெருமானும்.
இன்னலரு நூலுக் கிருநிதிய மிட்டரங்கேற்
றுன்னதமா யச்சிட் டுலகளித்தான்—பொன்னவரை
நேருப்பு யத்தானெஞ் ஷேக்கு மதாரென்றுஞ்
சீருடனே வாழ்கச் சிறந்து.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரியவுரை.

விருத்தம்.

திருமணியொளிவாலேகன் றிசைபுவியனைத் துஞ்சேரக்
குருமணியிறசூல் தப்மைக் குவலயத்தமைத்தானன்பா
லொருமணிக்கிணையில்லாதா ஞெழுகிய கிருபைபொங்கி
யருமணி நபிகட்கெல்லா மரசென வகுத்தான் றுய்யோன் (1)

இதன்தாற்பரியம்

திருமணி: என்கின்ற அரிதான குன்று கன்ஸெனும் புதையற் பொருளாயிருந்த அல்லா என்னும் ஒரு தெளிவான நாட்டமானது தன் உள்ளத்தில் இருந்த அன்பாகியமுகப்பதிஞலே தன் கோலத்துக் குள் மல்ஹருகி இருந்ததோற்றப்பொருட்களை வெளியாக்கும்படியாக வேண்டி அதற்கு காரணகருவியாக முதலாவது நூறுல் முஹம்மதியா என்னும் பிரகாசவொளிவை தன்னில்இருந்தும் வெளியாக்கி அதைக் கொண்டும்ஸமஸ்தஜீவகோடி அண்டகோடி,மண்டலகோடி, பாதாள சுவர்க்க, நரக்கொடிகளையும் உற்பத்திபண்ணி, அப்பால் மனுஷீகத் தன்மையில் சிருஷ்டித்தனுப்பிய அவனது நேர்வழித் தூதர்கள் என்கின்ற தீர்க்கதரிசிகளான றசூல்மார்கள், நபிமார்கள் யாவர்களுக் கும் இராஜராக நமதுஆண்டவர்கள் முஹம்மது சல்லல்லாகு அலைஹி வசல்லம் அவர்களை இந்த மானுட உலகத்தின்கண்ணே அவனது கிருபைப்பெருக்கத்திஞல் வரச்செய்தான் என்பது

(அவதாரிகை)

அப்படி சிருஷ்டித்த நாட்டமும், ஒளிவும், ஜீவன்களிடத்தில் எத் தன்மையாய் கலந்தது! என்று ஆட்சேபம் வருவதாலே கீழே காட்டுகிறார்.

துய்யவன் பழுதொன்றிலிலாச் சுடர்விரிந் துயிர்களுள்ளத்
துய்யவளெளியருப ரூபமொப் புவமையில்லான்
மெய்யவன் சொரூபமன்றி வேருன்றிற் றெரிசியாதான்
செய்யநம் மிறசூலுல்லாத் திருமல ரமருந் தேனும். (2)

தாற்பரியம்

துப்புரவான அந்த நாட்டமானது தன்னிடத்திலிருந்து வெளியான் பிரம பிரகாசத்தோடும் ரகித்துக் கொண்டு, உயிர்களின் இருதயங்கள்தோறும் அரூபமாகவும், ரூபமாகவும் தனக்கு வேறொரு வஸ்தும் சமானம் இல்லாமலும், தன்னையன்றி வேறொரு ஜடலத்தை தரிசியாமலும் ஒளித்திருந்து சரீர ரசஜகருவிகளுக்கெல்லாம் நினைப் பூட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. (முஹம்மதியா) என்கிற வொளிவோ! மேற்கூறிய அந்த திவ்ய நாட்டத்தின் ஊசாட்டத்தை எதிர்பார்த்தாக ஜீவகோடிகளின் ஐம்பூத சூட்சம சரீரமாக ஈரலின் பிரதானப் பொருளான நெஞ்சத்தாமரை மலரின் கண்ணே ஆத்மா என்னும் இனிய உயிராகப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது

தேனகத் தினிமையேழுந் திருவெழுந் துருவாய்நின்ற
கோனகத் தினிமையேழுங் கோன்முறை நடத்துங் கோமான்
தானகத் தினிமையேழுந் தரணிமற் றுயிர்கள்யாவும்
வானகத் தினிமையேழு வகைபல தோற்றமாமே. (3)

தாற்பரியம்

அப்படி இனிமையாகரகித்த பிரகாசமானது தன்னிலிருந்தே ஏழு தோற்றங்களை வெளியாக்கவேண்டிய காரணங்கொண்டு தானே ஏழு வகையாகத் தன்னைப்பிரித்து ஒரு வடிவாகிய ஒளிவைப் பல பல ரங்குகளாக நிர்மித்து ஒளிவு, முத்து, மயில் முதலான ஏழு வடிவையுங் காட்டி அதிலிருந்தே பூதவாசல்களில் பாய்ந்து கோபம் பொறுமை, சாந்தம், அறிவு, குளிர்மை முதலான ஏழு கருவிகளாகபிரித்து அவைகளிலிருந்து விதை, சினை, பிறப்பு, முட்டை, வியர்வை, நெருப்பு, வொளிவு, முதலான ஏழு கருவிகளைச்செய்து அவைகளைக்கொண்டே ஏழு உலக கோடிகளையும் உற்பத்தி பண்ணிற்று எப்படியென்றால்: விதையிலிருந்து மரம் செடி புல் பூண்டுகளையும், சினையிலிருந்து ஜலம் வாழ் ஜந்துக்களான மீன் கூட்டங்களையும், பிறப்பில் இருந்து மனிதர்களையும், ஜின்களையும், விலங்குகளையும் இவை போன்றவைகளையும் முட்டையிலிருந்து பறவை ஜாதிகளையும், ஊர்ந்துதிரிகின்ற ஜந்துக்களையும், வியர்வைகளிலிருந்து ஈறு, பேன், முதலிய ஜெந்துக்களையும்

நெருப்பிலிருந்து நரகம் வாழ் வானவர்களையும், ஒளிவிலிருந்து சுவர்க்கம் வாழ் வானவர்களையும் வில்தான்கள் ஹரிறுல்ஈன்களையும் ஆக இந்த ஏழுவகையான தோற்றப்பொருட்களையும் வெளியாக்கிற்று என்பது.

வேறு,

தோற்றுமாலநபி தோழர்நால்வரோடு சொல்லு மாலியசனு
சைனுமென், றேற்றநாவலர்கள் செந்தமிழ்க்கவியிசைத்தபாடலொ
டெதிர்த்தியான், சாற்றும்வாறது செந்தாமரைக்கினைச் சருகைமா
மலர்சமைத்தல்போ-லாற்றுஞ் ஞானமணி மாலைகோத்திடவெ
னன்பனே யுனது தப்பமே. (4)

தாற்பரியம்

அவ்விதம் உற்பத்தியான ஏழு தோற்றத்தில் வடிவானதில் அலியும், அவர்களின் குமாரர்கள் இருவரும், நால்யார்களும் ஆக ஏழ்வர்களும் அமைந்து நின்றார்கள். இது நிற்க! நாவில் வல்லமையுள்ள ஞானவான்கள் செய்திருக்கிறபிரபந்தங்களுக்கு எதிரே நானும் இந்த ஞானமணிமாலையை செய்கிறதாயிற்று. செந்தாமரை புஸ்பங்களுக்கு பகரமாக காய்ந்துஉதிர்கின்ற மரச்சருகுகளை ஒப்புவைத்தது போன்றிருக்கிறது. ஆனதால் என் அன்புடன் ரகித்து இருக்கின்ற தரிபாடான கடவுளே உன் காவல்பாடு வேண்டும் என்பது

வெண்பா.

மருவுபுலி யோநாயின் மதலையெழு வகையா
லுருவமுறு தோற்றமோ டுறைந்த-திருவிறகுல்
நல்லதெனவே தெளிந்து ஞானமணி மாலைதனைச்
சொல்லவிறையோனே-துணை (5)

தாற்பரியம்

இந்த மணிமாலையானது புலி, ஒநாயின்குட்டி, முதலான ஏழு வகுப்பினங்களுடன் அகமியமாக கலந்திருக்கின்றகாரணக்கருவியான ஒளிவான நபியவர்களே உத்திரவுதந்து சரிகண்டதாக இருக்கும். இதற்கு இறைவனுகிய அல்லாவே துணை நின்றருள்வானுக என்பது.

விருத்தம்

துணைமுகம்மது மண்ணினிற் ரேற்றமேழ் வகையாற்
பணையமென்றிறையவ னமைசெயும் படைப்பெல்லாங்
கணைமிஞைருயிர் காயமுங் கோலமும் பலவாய்
மணைமெய்ஞ்ஞானமா மணிமாலைக் கவ்வெழுத்தாமால் (6)

தாற்பரியம்

உயிர்களுக்காதாரவஸ்துவாகிய நூறுல் முஹம்மது என்பதினுல் ஏழுவகைத்தோற்றமுண்டாகி மண்டலமுதலானவை உண்டு, பட்டு உடல் உயிராதிகள் எழுந்து நின்றன. ஆனதினுலே அந்த நூறுல் முஹம்மதுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆறட்சரத்தின் தொகை போலவே என்னுடைய ஞானமணிமாலைக்கும் ஆறு அட்சரமாமிற்று என்பது.

வெண்பா

அவ்வ லமைத்தபுவி யாகாச மேலறுஷ
செவ்வி லிருத்தியபின் சீராக-எவ்வுமிர்க்கும்
நல்லறிவை யீந்தவனே நானுனது ஞானமுறை
சொல்ல விறையோனே துணை. (7)

தாற்பரியம்

பூதங்களில் முதலாவது உற்பத்தியான மண்ணை வைத்து மேலே ஆகாசத்தையும் அ த ன் மே ல் அறுஷையும் இவைகளுக்கிடையில் அணுக்கோடிகளையும் அமைத்து வைத்துதன் சூட்சமப்பிரயோகங்களை ரகிக்கச்செய்து அறிவுகளையும் கொடுத்தவனே! உனது மர்மவழியான ஞானத்துறைகளை நான் சொல்லுப்படி நீ துணைசெய்தருள் என்பது.

விருத்தம்

சிறுமலுக்கரக மகிழ்ந்த செல்வனிரு கண்ணற்றவள்
பெறுவிநந்தியருள்பொதிந்த பிர்முகம்ம தெனும்பயல்
சறதுநான் குவழியிராறு சமயநீதிகண்டவன்
இறைவனண்புபெறுந்தீஞரிடேறும் பரிசியம் புவான். (8)

தாற்பரியம்.

சின்னமலுக்கர் என்றவருடைய மனங்குளிர்ந்த குமாரனை வன். இன்னும் முஹம்மதென்னும் அகமியஜோதியின் திருவரு ளேப்போர்த்திருக்கின்ற பிர்முஹம்மது என்கிற அடிமையானவன் ஷரகில் அமைந்த மதுஹபு நான்கையுங், சமையங்கள் பன்னிரண் டின் சாஸ்திர விதிகளையும், தெளிந்து ஒருமைத் துறையேயன்றி மற்றவைகளில் இருகண்களும் பார்வை யில்லாதவன். இன்னும் அல்லாவின் அன்புகொண்டு வருகின்ற அன்பர்களுக்கு ஈடேற்ற முறைகளைச் சொல்கிருன். என்பது.

வேறு.

அடல்செறிஷரீ அத் அத்தென்னு மகுமதர் வழியேயீரு
முடல்செறி தரீக்கத்தென்னு முண்மைகள் பலவுங்கரட்டுங்
கடல்பெறும்ஹக்கீக்கத்தாலேகத்தனேக்காணலாகு
மடல்செறி மகரிபத்தால் வழியொன்ருய் வளருந்தானே. (9)

தாற்பரியம்.

ஷரீஅத்து என்கிற சரிபை வழியானது அகுமது நபியாகிய ஆண்டவர்களின் சொல்லாக இருக்கும். தரீக்கத்து என்கிற கிரிவய வழியானது பலபல உண்மைகளைக் காட்டும். ஹக்கீகத்து என்கிற யோகத்திஞலே தன்னுடைய றப்பை அதாவது கடவுளைத் தெரி சிக்கலாம். மஅரிபத்து என்கிற ஞானத்திஞலே வேறுவேருகி நின்ற அவத்தைப் பொருள்கள் மாறி தானும் தலைவனும் ஒன்ருய் ரகித்துப்போகக்கூடும் என்பது.

வளர்ந்திடுஞ்சரீ அத்தாலே வல்லமை யறியோணுது
தளும்பிலா தரீக்கத்தாலே தன்மையோர் வழியைக்கரட்டும்
களிம்பிலா ஹக்கீகத்தாலே கனல்செறிவழியைக் காட்டு
மழும்பிலா மஅரிபத்தா லாதிதன் வழியொன்ருமே. (10)

தாற்பரியம்.

ஷரீஅத்தென்ற சொல்வழியாலே தன்னுடைல் ரகசிய வல் லமைகளைக் காணமுடியாது. அதில் நின்றும் தரீக்கத்தென்னும் பிரயாசை செயற்கையைக்கொண்டு ஒருவிதமான நோக்கமுண்டா

கும். அதிலிருந்து பழகி மூன்றுப்படியாகிய ஹக்கீகத்தில் வந்து நின்றால் ஆசையென்னும் அக்கினிவழியைத் தெரிசித்து பாவ தோஷங்கள் வெந்து சாம்பலாகும். அப்பால் மஅரிபாவின் மகிமை யேறிக்கொண்டு தான் இன்ன வஸ்துவென்று சந்தேகமறக்கண்டு பூதகோடிகளுடன் ரகித்துவிடும். என்பது.

ஆதிபை யறியவேண்டி லழகிய நிலைமைநாலா
மோதியசீ அத்தென்னு முலந்திடுந் தரீகத்தென்னும்
நீதிசேர் ஹக்கீக்கத்தென்னும் நெறியுள்ள மகரிபத்தா
லாதியைக் காணலாமென் றகுமத ருளிச்செய்தார் (11)

தாற்பரியம்.

ஆனல் நபிநாயகமவர்கள் திருவுளம்பற்றினார்கள். எப்படியா னல். தனைக்கண்டு ஆநந்திக்க வேண்டுமானவன் முதல் ஷரீ அத்தி லிருந்து அப்பால் தரீக்கத்தில் பிறகு ஹகீகத்தில், அப்பாலே மஅ ரியத்தில் நின்று சாதிப்பான். அவனே தன்னைத் தெரிந்துக்கொள் வான் என்பது.

அகுமதர் மருகராலிக் கருள்செய்தா ரதனைக்கேண்மோ
சுகமதுபெறவேநாலு தோத்திரமறியவேண்டி
முகம்மது செவிகணெற்றி புருவமுக் கிடையேநோக்கில்
நவமணி யொளிபோற்றீப நடுவேநின் றுடுந்தானே. (12)

தாற்பரியம்.

நபிபெருமானர் அவர்கள் மருமகருகிய ஹலறத்துஅலி அவர் களுக்கு உபதேசஞ் செய்தபோது காட்டிய சாதனையாவது. "எந் தக் காலமும் ரகித்திருக்க; பூதகோடிகள் நான்கையும் வென்று அடக்கவேண்டும். அவையவைகளின்தோற்றங்களையும்காணவேண் டும். அதற்கு உபாயமானது முகத்தை சுழிமுனைக்கு நேரே நிறுத்தி செவி, கண், நெற்றி, புருவம், மூக்கு இவைகளுக்கு நடுவே நினைப்பை நிறுத்திப்பார்த்தால் ஒன்பதுவகை ரங்குகளோப்போல் ஒரு வொளிப்பொருளான தீபமானது நடுத்தானத்தில் வந்து நின்று பளிரென்று நடனமாடும்" என்பது.

வெண்பா.

ஆடாதுஆடிலது அம்பரத்திலேறுது
ஓடாதொருநாளுமோயாது-தேடரிது
கிற்றறிவாற்காணுது சிந்தைமகிழ்ந்தத்தனையு
முற்றுணர்வோர்க்கொவிருப் விடும். (13)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆடக்கூடிய பிரகாசமானது இல்லாமுடைய மகா மில்ஆடாமலும், உயரப்போகாமலும், ஓடமலையாமலும், எந்தநே ரத்தினும் ஒயாத வெளிச்சத்துடனும், வந்துவந்துதோற்றுவாகும் அதைத்தேடிப்பிடிக்கவோ எந்த ஞானிகளாலுமுடியாத காரியம். உலகமயக்கத்திலே சிக்குண்டு அலைகின்ற சிறிய அறிவுகளைக் கொண்டு உணர்வார்களுக்குத்தோற்றப்படாது. வினை நீக்கி மனத் தின் கண் ஆசை பொய்ச்சாதனையுடன் உற்று நோக்குவார்களுக்கு ஒரு வஸ்துவாகித்தானேவே ரகித்துவிடும் என்பது.

(விருத்தம்)

உடுதுகிலழுக்கை நீக்குமுவமைபோலுணர்ந்த நீங்க
லடுதவசனந்தவுபாவாடையையுடுக்குமாப்போ
லிடுதவங்கமலத்திலிவென் றேற்றிடப்பாவந்தீரும்
முடுகுவாருசின்மேலோன் முடிப்பத்திலாவாரன்றே. (14)

தாற்பரியம்.

உடுத்தக்கூடிய ஆடைகளின் அழுக்குகளைத் தண்ணீரில் துவைத்து நீக்கிக்கொள்வதுபோல். தன்னை யறியவேண்டியவர்கள் சரீரமான அழுக்குப்பிடித்த ஆடையை தவ்பா என்ற பிழைபொறுக் கத்தேடுவதால் தப்பி சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு அந்த நிலையிலேயே இருதய கமலத்துக்குள்ளே 'இல்' என்கிற திக்றைப் பிரயோகம் பண்ணுவதால் சகல பசுவதோஷங்களும் தீர்ந்து அறுஷ் என்கிற ஆதியின்சமுகத்தில்முடுகி அவனின் அன்புடனே விரவிகொள்வார்கள் என்பது,

பஃறொடை வெண்பா

ஆவாரவனியின்மே லானவறுசைக்கடந்து
போவார் பிதற்கணம் போகாமற்—றேபாதஞ்
சென்று தொழுவார் கமலத்திலென்றசத்தநலங்

கண்டுதெளிவாரேஹக்காக—வென்றுமுள்ள
நிச்சயத்தைக்காண்பார் நினைவுகலந்திநப்பார்
நற்செயலிலேமனத்தை நாட்டுவார்—உட்சிபத்தை
நாடியிருப்பார் நானுமல்லநீயுமென்று
தேடியிருப்பார்தினம்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆகினவர்கள் பூமிக்கு மேலாலுயர்ந்த பிர்மலோகத்தையுங் கடந்துசென்று, விகார கோலத்துடன் வருகின்றகருங்கரணங்களையும் வென்று ஆதியின் சந்நிதானங் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு வணங்கி நிற்பார்கள். இன்னும் அங்கே இருதயக்கமலத்தின் நடுவே 'இல்'' என்று முழங்குகிற திருவோசையையும் கேட்டு உண்மையாகவே பரவசமாவார்கள். சதாவும் நிலவரமான அந்த பிர்ம நாட்டத்துடனே தமது நினைவையும் ரஹிக்கச்செய்து ஒன்று பட்டு நிற்பார்கள். அவ்விதமானதின்பின் உலகத்தில் எந்த கருமத்திலும் கூடு. சூது, வஞ்சனை, தாட்சன்னியம் இல்லாமல் ஏகசமரப்மாக மனதை நிறுத்தி வைப்பார்கள். அவர்களின் எண்ணங்கள் ஒருஸிபத்தான கதிர்நுனியில் கொழுவிவிடும்படி தனிப்பார்கள். தன்னை பலுவாக்கிவிட்டு காலிக்கான ஆதியே உண்டு மென்று எந்தக்காலமும் ஆசை பொங்கித்திரிவார்கள் என்பது.

கலிவிருத்தம்

தினமா நமரொளிகண்டிறை திருவாசலேநோக்கி
யுனமானமென்றுடலானதி லுயிரானவைகூறு
மினமானசொல்லிருநாசியி லியங்கும்வழியூடே
சொனமாமணி நடுவே சுடரொளிவந்துமெய்சூழும். (16)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் வைராக்கியங்கொண்டு விடாச்சாதனையோடும் பழகிவரும்போது, ஆண்டவன் திருவாசலின் கண்ணே நோக்கிப் பார்த்தால் உடலில் தங்கியிருக்கும் பரம ஆத்மாவானது நான் உன் அமானம் என்று தொனிக்கும். அந்தச் சொல்லானது இரண்டு நாசித்து வாரத்திற்கும் பொதுவான வழியூடே கேட்கும். அப்போது

ஹலரத்தின் ஜலாலத்துப்பொங்கி சுழிமூனை மண்டபத்தின் நடுவே தெய்வப்பிரகாசமான ஒரு வொளிவு வந்து ஸ்தூலஉடம்பைச்சூழ்ந்து கொண்டு நிற்கும் என்பது

சூழும்மொளிகண்டும்மெய் துணுக்காமலிருத்தேன்
ஆளும்மிறையேயுன்னை யறிந்தேனுனதறிவால்
மீளும்முயர்மெஞ்ஞர னவிளக்கானதறிந்தேன்
நாளுந்திரு மணிமந்திரம் நாடார் நரகாள்வார். (17)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சூழ்ந்து கொண்ட பிர்மஜோதியை நான் கண்டேன். கண்டதும் சரீரத்தை மருளவிடாமல் அவ்வொளிவை நோக்கி எனதாண்டவனே நீதந்தருளியஅறிவினாலே இப்போது நான்உன்னை அறிந்து கொண்டேன். உன் திருஸபா ஆஸ்தானக்கொழுவின் கண் உள்ள பலபல காட்சியும், அத்துடன் தெய்வமயமான தீபகோடிகளையும் தெரிசித்தேன். இவ்விதங்கனதிலுள்ள கலிமாவின் பொருளான உன்னை அறியாத நிர்மூடரெல்லாரும் நரகத்தின் யாதனைக்குள்ளாவார்கள் என்று சொன்னேன் என்பது.

வெண்பா

ஆண்டநரகத்தி லாகாம லந்தரத்தே
வேண்டுஞ் சுவர்க்கபதி, மேவாமற்-கூண்டிறைவன்
பேராசை யாலுழன்று பெருங்கமலத் தாள்திறந்தே
தீதாறுகாண்பார் தெளிந்து. (18)

தாற்பரியம்

ஒரு வழியைப்பிடித்து நடப்பவர்கள் அக்கினிலோகமாகிய நரகத்தையும், ஏகப்பிரகாச லோகமாகிய சுவர்க்கத்தையும் விரும்பங் கொள்ளாமல் அவத்தையென்று தள்ளிவிட்டு, நாளடைவிற்கூடிய ஞானசையுடன் நிஷ்டை யென்கின்ற கல்வத்தில் இருந்து சாதித்து, இருதயத்தின் வட்டவடிவமான தாமரையின் அரும்புவிரிந்து இதழ்கள் படர்ந்து விரிந்தவுடனே அதன் மஹா ஜோதிமணி மண்டப கொலுவிற்குள் இருந்து பளீரென்று வெளியாகக்கூடிய ஒரு பரிபூரணக் கடவுளான அல்லாவின் தெரிசனத்தைக் கண்டுகொள்வார்கள். என்பது.

தெளிந்துவரம்பெற்றேரைத் தீண்புவியோர் காண்கி
லழிந்தவர மென்றவத்தை யாக்குவார்-ஒழிந்ததுகண்
டுன்னையுணராதுலுழறுகிறே னென்னோவே
யென்னை யிகழாதிரு. (19)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவைத் தெரிந்து பெரிய வரத்தைப் பெற்றிருக்கா நின்ற மஹான்களே உலகத்தில் அறிவில்லாத மூடஜனங்கள் பார்த்து இவர் கவைக்குதவாத பைத்தியக்காரர் என்று படிறு சொல் லுவார்கள். ஆனதினுலே அவ்வித ஜனங்களே விட்டும் உன் சமூக பாதையில் இஷ்டம் வைத்து வந்தும் உன்னையறிய இலகுவில் முடி யாதவனுக பலதும் பிதற்றுகிறேன் ஆண்டவனே! நீயும் என்னை இகழ்ச்சி செய்யாமல் இருப்பாயாக. என்பது.

என்னை யறியாமலிப்புவியி லாசைபெருத்
துன்னை மறந்தேனுடை-யோனே முன்னமே
ஆதமக்க ளெல்லவர்க்கு மறிவளித்த துன்னையன்றித்
தூதெமக்கு வேறுமுண்டோ சொல். (20)

தாற்பரியம்.

என்னை நான் அறியாமலிருந்த அசாத்திய காலத்தில் இந்தப் பூலோகத்தின் அனுவசியமான பொய்க் காரியங்களே யெல்லாம் எடுத்துச் சுமந்து வீணன கூத்தாடினேன், அப்போது உன்னைக் கனவிலும் அறியாமல் மறந்திருந்தேன். அந்த சமயத்தில் ஆதத் தின் சந்ததி களான மனுஷீக கோடிகள் எல்லாருக்கும் அறிவு கொடுத்தவனன நீயே என்னிடம் தூதனுகவந்து ஞானத்தின் தேன்கூண்டை என் காதிற் பிழிந்தாய். என்பது.

விருத்தம்.

சொல்லதிகமான பல தோத்ரமறிந்தே
நல்லவரு முன்னெழுத்தில் நாலிலொன்றைநாடி.
வெல்லரிய மேனியை விசுவதிப்பதன்றி
யெல்லவரு மெங்குமொ ரெழுத்தென விசைத்தார். (21)

தாற்பரியம்.

பலமாதிரி சொல்லும் வேதசாரங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டு யோகும் ஆதியைப் பலசமயத்தார்கள் பலவிதமாகத் தோற்றாவு செய்துகொள்வார்கள். ஞானிகளோ! தங்களுக்குள் நிரம்பிய பூதம் நாலிலும் அடங்காத இல்லல்லாஹு என்கிற நாலில் ஒன்றுனஹூ வைத்திடமாகப் பிடித்துக்கொண்டு கடைத் தேறுகிறதற் கரிதான இந்த சரீரத்தை நம்புகிறதைவிட்டும் ஞானி களெல்லாம் அந்த ஒரு எழுத்தையே விசுவதிக்கும்படியாக முடிவு செய்துகொண்டார்கள்.*

விருத்தம்.

எழுத்தைவாசித்திசைத்திடுநாசியிற்
சுழற்றி வீசச்சுழன்றெழும் வாயுவைக்
கழுத்திலேற்றிக்கருத்திலடைத்த பின்
யெழுத்துநாலும்வெளிவந்து தோற்றுமே. (22)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் வரக்கூடிய இந்த நாலு அட்சரங்களையும் உணர்ந்து நாசி முனையாகிய சுழிமுனைக்கண் பிர்ம தத்துவமாக சுழித்துக் கொண்டு வீசியவுடனே அங்கே மருவுதலாக வருகின்ற வாயுவை உடனே கண்டத்திற்கு மேலேற்றி நினைவுடன் கலக்கச் செய்தால் அந்த நாலு அச்சரத்தின் கோளங்களும் வெளியேவந்து தோன்றி நிற்கும். என்பது.

தோற்றுஞான ச்சுடரொளிகண்டபின்
மாற்றும்வேறு வகையித ற்கில்லையென்
றேற்றிமூலத் தெழுந்தகமலத் துட்
காற்றையேவிக் கலத்துவெடித்ததே (23)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் தோன்றிய அறிவான பிரகாசத்தின் வடிவைத் தெரிசித்த பிறகு நீ கடைத்தேறுகிறதற்கு வேறு வழிகள் தேவை

*இனிவரும் பாடல்களில் கூறும் அட்சர விபரம் பகுத்துச்சொல்லப் படாது. அதை முறீது விஷயமாக தம்தம் குருமார்களிடம் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டியது.

யில்லை, என்று உறுதி பண்ணிக்கொண்டு ஏறிய ஏற்றத்துடன் மூலாதாரத்தில் வந்து ரகிக்குகின்ற கமலத்தின் உள்ளே சுவாசத்தை நடத்திப் பார்த்தாயாகில் உன் பாவதோஷங்கள் யாவும் கலைந்து வெடிபட்டுத் தெறித்தோடிப்போகும். என்பது.

வேறு.

வெடித்தமூலக் கருத்திலெட்டெழுத்தினே விசைகொண்
டெடுத்தபோதிரண்டெழுத்தினேக் கமலத்துள்ளிருத்திப்
பிடித்த நாலிரண்டெழுத்திலோர் பிரிவுகொண்டெழுப்பித்
விடுத்தபோதுந்திச் சுழித்தலாகூவென விடலாம். (24)

தாற்பரியம்.

மூலக்கமலத்தின் கண் எட்டு அச்சரத்தால் மிகஜாக்கிரதை யாக இழுத்து வாங்கி, இரண்டெழுத்தால் கமலத்தில் இருத்திக் கொண்டு மீதமிருக்கின்ற ஆறு எழுத்தையும் உந்தியின் கமலத் தில் விடுத்தபோது அந்தக் கமல மலர்விரிந்து (லாஹூம்) என்று வாசியை விடலாம் என்பது.

வேறு.

விட்டபோதுலாயிலாஹ விதியில்லாமை நீக்கியே
யெட்டிநாலிரண்டிலோரெழுத்தினு லிருத்தியே
முட்டவாங்கியோதி யூதமூன்று நாலுலோகமுந்
தொட்டிராமலெங்குமுள்ள சோதி நின்றிலங்குமே (25)

தாற்பரியம்.

லாஹூம் வென்று வாசியை விட்டபோதும் லாஇலாஹ ஏன்ற மணிமந்திரத்தில் ஒரு கெட்டித்தனம் பண்ணவேண்டும் அதாவது தலையில் நிற்கும் (லா) என்னும் அட்சரத்தை நீக்கி விட்டு இலாஹ உடனே இரண்டு அட்சரத்தை அங்கே இருத்தி வாசியை நல்லபடி வாங்கி யோதி யூதின அப்பவே ஏழுலோகங் களிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் விரவிநிற்கின்ற பிர்ம ஜோதியானது பளீரென்று வந்து பிரகாசிக்கும். என்பது.

பஃறொடைவெண்பா

இலங்கும்பொருளதனே யெல்லவருங்காண்கிலோ
நலங்கு துனியாவதனேநாடார்கள்—விலங்கினங்கள்

பத்தாரேடிருபத்து நான்கு நூராயிரத்தில்
வற்றுமல் நிற்குமறைப்பொருளேச்—சற்றுர்கள்

காட்டினுர்பாரெனவே காதைவலேத் துபதேசம்
பூட்டினுரொன்றெனவே போதமுற—வாட்டமது
சூழவனத்திலொரு சோம்பியிருந்தாற்போல
மாளவிருக்குமனிதர்காள்—ஏழைதனே

ஐவாய்வெருட்டி யவனேடிப்போயினேத்து
மெய்யான வோர்கிணற்றிலேவிழ்ந்து பொய்யான
வேர்பிடித்து தூங்க வேங்கையு தன்மேலிருக்க
ஏர்பிடித்தகொடியையிரண்டெலி நறுக்க—காலதன்கீழ்

அக்கினியுந்தேளுமறவுமறக்காய்ந்த
சக்கரங்கோடாரிதான் மழுவும்—நெக்குமிதில்
வந்திருப்பதெண்ணுமல்மானிட ரேயுங்கும்மளச்
சந்தோஷத்தாலேன் தளம்புகிரீர்—முந்தவரும்

வேங்கைமவுத்தாம் விழுங்கினறுமேதிமேதினியா
மேங்கிப்பிடித்த கொடியிந்நாளாந்—தூங்குமதில்
நறுக்குமெலிகதிர்மதியாம் நான்றதன்கிழ்வந்
துறுக்குமொளி தாங்கபுலுக்குட்படுத்தப்—பெறுக்கமிது

பார்த் துணரும்போதுனக்குப்பாழுண்டோவாழ் வுண்டோ
தோத்திரமுண்டோ துணையுண்டோ—வேற்றுமையொன்
றில்லாணேநெஞ்சே யிரவுபகலற்றிடத்தில்
நல்லானேத் தேடாய் நயந்து

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பிரகாசிக்கும் வடிவை யெல்லாரும் காண்கும் பட் சத்தில் ஒருவராவது துனியா வென்னும் உலகத்தை நாடமாட்டார் கள். அதோ! எரும்புகடை என்பத்து நான்கு நூருயிரம் ஜீவஜெந் துக்களிடத்திலும் கலந்து சங்கிலித்துடராக நிற்கின்றது. அந்த மர்மத்தை காமிலான குருமார்கள் என் விட்டகுறை நீங்கினவுட னே இதோ பார்? என்று காட்டி என்காதின் இடத்திலும் மர்மத் தை விட்டு ஊதினுர்கள். அது நீதான் என்றும் சந்தேகம் அற தையியம் பூட்டினுர்கள். அப்படியான பொருளையறியத் தெரியா

மல் வீண் பொம்மலாட்டங் கொண்டு புலிகள் படுத்து உறுமிக்கொண்டு இருக்கின்ற அடர்ந்த காட்டில் ஒரு சோப்பேறி அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல வீணுக்கு சாவுகிறதற்காக உடல் வளர்த்திருக்கும் மானிடஜென்மங்களே! கேளுங்கள். தரித்திரவாலனை ஒரு மனிதனே புலியானது துரத்த, அவன் வெருண்டோடிப்போய் இளைத்து ஒரு மெய்என்கிற பாழுங்கிணற்றில் வந்துவிழ, அங்கே பொய் என்கிற வேரொன்று அவன் கையில் அகப்பட, அதை பிடித்துத்தொங்க வெருட்டிக்கொண்டுவந்த புலியானது அவனை விடாமல் கிணற்றின் மேலிருந்து முறுமுறுக்க, அவன் பிடித்திருந்த மெதுவான அந்தக்கொடியை பொல்லாத இரண்டு எலிகள் வந்து நறுக்க, அந்த கிணற்றில் நெருப்பும் தேளும் பாம்பும், சக்கரகோடாரி மழுவைப்போலிருந்து இவனை பயமுறுத்த இந்தக் கெதியில் அவன் பாடு என்னகும்! இதே கெதியில் நீங்கள் இருப்பது தெரியாமல் உலக விநோதத்தில் விளையாடிக்கொண்டு தளுப்புகின்றீர்கள். விபரம் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். மனிதன் என்பது இன்சான் புலி யென்பது மவுத்து, கிணறு என்பது பூலோகம், கைபிடித்தவேர் என்பது ஆயுசு, வேரை நறுக்கின்ற இரண்டு எலிகள் என்பது பகலும், இரவும், பாம்பு, தேள், அக்கினி, சக்கரக் கோடாரி என்பது கபுறு, இதை நீ உணர்ந்து பார்த்தால் இந்த பொய்யான உலகத்தில் என்ன உனக்கு சுகம் இருக்கிறது. என்ன புகழிருக்கிறது? என்ன துணையிருக்கிறது? ஒன்றுமே கிடையாது. ஆதலினாலே இணையற்ற பரப்பொருளான றகுமானே இரவுப்பகலும் இல்லாத ஒருமைபடுகின்ற லாமக்கான் என்கின்ற தானத்திலிருந்து தேடிக் கூடிக்கொள். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நல்லானைத்தேடிநவிலவொட்டாமலித் நானிலத்தில்
மல்லானபோரும்விளையாட்டுமாய் மனையாள்மகுட்டுஞ்
சொல்லான மக்களுஞ் சுற்றமும் வீடுஞ்சுகவுடம்பும்
எல்லாமினிவந்து கூடாதென்றே நெஞ்சிகந்ததுவே

தாற்பரியம்.

எவர்க்கும் நன்மையைச் செய்கிற ஆதியைத் தேடிப்பிடித்து கண்டு அவனுடனே கலந்து உறவாட விடாமல் இந்த பூமியின் அவலமான வீண்போரும். விளையாட்டும். மனைவி மக்கள் என்ற

ஆசாபாசங்களென்னும் மருட்சிகள் விடென்றும். வாசலென்றும். உறன்முறைகளென்றும். பலபல விநோதங் காட்டிற்று. இவையாவும் எப்பமும் நிலைத்து நிற்காதென்று மனசு வெறுத்து நின்றது என்பது.

செந்தொடைக்கலித்துறை.

கூடினேன் கவலைக் குள்ளே நடந்தேனிக் குவலயத்திற்
றேடினேன் அவல மென்றே யிருந்தேனின் றிருவுளத்தை
நாடினேன் கமலத் துள்ளே கலிமாப்பொருள் நாடியபின்
பாடினேன் கமலத் துள்ளே பரமானந்தம் பார்த்திருந்தேன். 28

தாற்பரியம்.

இப்படியாக ஆதியே! உன்ரகசியபாதையில் வந்து கூடிக் கொண்டதின் பின்னால், உன் தெரிசனை எந்தக்காலங் காண்பனோ!! என்ற ஞானக்கவலை பெருகினவனாக சிறிது காலங்கடத்தினேன், இந்தப் பூலோகமாயாதி காட்சிகள் எல்லாம் பொய்யென்று நீக்கி விட்டேன். உன் திருவுளப் பொருத்தத்தை சதாவும் நாடியிருந்தேன். இருதயக்குழாயின் உள்ளே கலிமாவின் பொருளான தீர்ச்சை யெத்திக்கொண்டதின் பிறகு இந்த ஞானமணிமாலையைப் பாடிமுடித்தேன். கமலஸ்தானங்கள் வழியாக வெளியாகும் பூர்வீக ஆனந்தத்தைக்கண்டு நூற்றுண்டுகளாக ஜீவித்திருந்தேன். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பார்த்திருந் தேன்பரமானந்தச் சோதியைப் பண்டொருநாள்
காத்திருந் தேனெனின் றுங் காணது கண்ணிற் கறுப்படைந்து
பூத்திருந் தேனங் குருவுப தேசம் பொருத்தியபி
னேத்திருந் தேன்மகிழ்ந்தேனுடலேறப் பிரசமுற்றே. (29)

தாற்பரியம்.

பூர்வீக ஜோதியாகிய வஸ்துவைக் கண்டிருந்தேன் ஆனால் அதைக் கண்டது முன்னமே நான் காத்திருந்த பலனாகவே இருந்தது. அதைத் தேடிப்பிரையாசை யெடுத்த காலங்களில் அதின் சாராம்ஸத்தைக்காணமல் ஆசைகொண்டு உருகி அழுது என் கண்களின் பக்கவாட்டுகளெல்லாம் கறுத்துவிட்டது இந்த கஷ்டத்தால் மனமென்ற மலரானது ஞானஇதழ் விரிந்துப் பூக்கும்படி இருந்தேன். அந்த ஸமயத்தில் எனக்கென்று விதித்திருந்த குருபர

ஞனவர் வந்து மர்மத்தை அவிழ்த்து உபதேசந் செய்ததின் பின் ருல், நேத்ரங்கள் குளிர்ந்து உடல்தேறி ஆனந்தப் பரவசத்தில் கிடந்து மிதந்தேன். என்பது.

பிரிசமுற் றேயுயி ராவி யொடியங்கும் பெரும்பொருளே
யரிசமுற்றே நெஞ்சரியாத நானடியேன் றனக்கு
வரிசையுற்றே குரு மாருபதேசம் வருத்தியபின்
னரிசம்விட்டேன் கடந்தே னறிந்தேன் பரமானந்தமே. (30)

தாற்பரியம்.

ஆசையில் மீறி, உயிரான ஆத்மாவுடன் கலந்திருக்கின்ற பெரிதான தத்துவத்தையுடைய ஆதியை, ஒருமைப்படுத்தி அறிந் துக்கொள்ளாத காலத்தில் இந்த அடியையான நான் கடைத் தேறும் பொருட்டு காமீலான குருவானவர் வந்து மேன்மையான ஞானரசத்தை யென் காதில் ஊட்டிய பின்னுல் ஊண், உறக்கர், முதலான சமஸ்தகாம காரணங்களையும் கைவிட்டு பூர்வீக வஸ்துவை வெகு சுலபமாகத் தெரியலாகினேன். என்பது.

அறிந்தே னிறைய யறியாத நாளி லலமலப்பட்
டிருந்தேன் குருவந் துபதேசங் காதிலிருத்தியபின்
வருந்தேன் பலதொன்றும் வையேன் மனதினில் வையகத்தைப்
பொருந்தேன் புறமகற்றிட்டேன் நிறைபரி பூரணமே, (31)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவை நல்ல நீர்ச்சையகத் தெரியாத காலத்தில் சத்தா சமுஸ்திரக் கொந்தளிப்பில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் பாய் மரக் கப்பல்போல் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தேன். அது ஸமயத் தில் என் சற்குருநாதன் வந்து ரகசியத்தை என் காதில் போட்ட தின் பிறகு இனி நமக்கு எது குறையும் இல்லே. என்று பொய் யான இந்தமாய உலகத்தை விரும்பாமல் மனசை விட்டும் அப் புறப்படுத்தி விட்டேன். என்பது.

விருத்தம்.

பரிபூரணவகை தானுயிர் பலவும் மவனுளவோ
பரிபூரணகுருவேயினி யருள்விருளமகிழத
திரிமிதிடை நெய்புஞ்சுடரெரி நின்றெறிவதுபோ
லுரிதாயுயிரெங்கும்மவ ஞெளியச் மெனவிண்டார். (32)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவின் தத்துவமானது உலகமெல்லாம் நிறைந்த மாதிரி யெவ்விதம் சொல்வீர்? என்று என் குருவைக் கேட்டேன். அப்போது என்ன சொன்னர் என்ருல். அட மகனே நல்ல மகிழும்படியாகக் கேட்டுக்கொள். விளக்கின் கண்ணே எண் ணெய்யை ஊற்றித்திரியைப் பொருத்திக் கொழுத்திவிட்டால் அது அந்த விளக்குக்கு மாத்திரம் வெளிச்சங் கொடாமல் அது இருக்கின்ற வீடெல்லாம் வெளிச்சங் கொடுத்து எப்படி வியாபித் திருக்கின்றதோ! அவ்விதம் அந்த பிரம ஜோதியானது சர்வஜீவ கோடிகளிலும் ரகித்து நிற்கின்றது பார்! என்று முதல் முதல் சந்தேஹத்தை நீக்கிவிட்டார். என்பது.

விண்டீர் குருவேயொன்றினில் விகோவானதுகேவீ
ருண்டீர்சில வசனமமது தொதுங்கும் வகையேதோ
அன் றீரிருபிளட்பாயதை யஞ்சாகவேவகுத்து
நன்குகவேயருள் தூயவ ஞதம்மதுபொசிக்கும். (33)

தாற்பரியம்.

இவ்வாறு தெளித்துவிட்ட குருநாதனே நோக்கி ஒரு பூதத் தில் நின்றும் பலபல விதமாக வெளியாகக்கூடிய உணவுப் பொருள்களின் இரஞ்சிப்புகளெல்லாம் அநுபவிக்கும்படி யொது ங்கி நிற்பது எது? என்று விசாரித்தேன் அதற்கு எந்தப் பூதங்கள் கூடி எது உற்பத்தியாயிற்ரே அதை அந்தப் பூதங்கள் கூடி அநுபவிக்கு மாறு ஆதமான சொரூபம் தான். புசிக்கும் என்று சொன்னர். என்பது.

வேறு.

பொசித்திடுமெனவேநன்ருய்ந் புகன்றிட்டீருண்மையாக
வசத்துயிரேகஞான மருளுவதே தோவன்னி
லிசைத்துயி ரேக ஞான மிருந்தமெய்ப் பரிசா மெட்டுந்
திசைக்குளோ ரறியச் சொன்ஞேமென்றவர் செப்புவாரே. 34

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் புசித்திடும் என்று சொன்னீரே அதற்கு மாருக உண்மையில் ஞான அறிவு ஒரு நிலேபடாது மாறிமாறி வருவது என்ன காரணம் என்றதற்கு குரு: அப்பா! அதப்படியல்ல உல

கத்தின் அஷ்டகரணங்களும் உன்னைவிட்டு விலகுவது. இலகு வானதல்ல எப்படியாவது உன் வைராக்கியங்கொண்டு அதை வெல்வதே பெரியகாரியம் என்று பாசாங்கு செய்வார் என்பது.

செப்புவீ ருண்மையாகத் திருப்பதஞ் சேர்வதெப்போ
தப்பினி லமைந்த தொன்றை யறிந்தமெய்க் குருவே சொல்லி
ரிப்புவி யனைத்து மேக ஞெளியென விறைஞ்சும்போது
செப்பு நீரிறையவன் பாதஞ் சேலாஞ் சிறப்பொடு நீயான் (35)

தாற்பரியம்.

தண்ணீரில் கலந்து சரீரத்தை நடத்துகின்ற சுவாச நினைவை அறிந்த சற்குருவே! உண்மையாகச் சொல்லும் அந்த றப்புடைய திருசமுகத்தை எப்போது நான் காண்கின்றது! என்றதற்கு ஏ! மகனே! இந்த உலக கோடிகளெல்லாம் நீயாக இருப்பதை எப் போது காண்பாயோ! அப்போது உன்னைக்காண்பாய் அதுதான் றப்பைக்கண்டாய்? என்றார், (என்பது)

ஈயில்லாத் தேனை யுண்டே யிரவினிற் றுயிலு மாந்தர்
காயில்லாக் கனிகள் கண்டே னென்றுரை கழற வேண்டாம்
பாயில்லாக் கப்ப லோடிப் பறக்குமுன் கலிமாத் தன்னில்
லாயிலா ஹாவை நீக்கி நாலிலொன் றறிந்து கொள்ளே. (36)

தாற்பரியம்.

ஈக்கள் கூடிக்கட்டின தேனைப்போல் இல்லாதமேலான தேனு கிய ஞானத்தின் அறிவால் முதிர்ச்சிபெற்ற ஆசையென்கிற இவ்க் கைக்குடித்து இராக்காலங்களில் நித்திரை செய்யும் மனிதர்கள். காயாகி அப்பால் பழமாகின்ற தன்வையில்லாத அவனே அவனுகி விட்ட சந்தோஷத்தால் நான் ஹக்கு என்ற வார்த்தையைப் பிறர் அதாவது சொன்னால் புத்திக்கு விளங்கத் தெரியாத மூட ஜனங் களிடம்போய் பிதற்றவேண்டாம் பாய்மரமில்லாமல் வாசியென்ற காற்றைப் பிடித்து வோடுகின்ற நிலையற்ற கப்பலான இந்த உடம்பு விழுந்து நாறி அழிந்துவிடும் முன்னதாகவே அஷ்ஹதுக் கலிமாவில் நல்ல பகிரங்கமாக இருக்கின்ற லாஇலா ஹாவை நீக்கி விட்டு இல்லல்லாஹு வென்பதைப்பற்றி பிடித்துக்கொள்வாயாக. என்பது.

நாலினை யிரண்டோன் ருக்கி நடுவினி லகுனை நோக்கி
நூலினைப் படித்தோர் தங்கள் தொடியினைக் கேட்பாயகில்
மேல்வினை வாரா மீண்டு மெய்வினை தொலைந்தே போகுங்
காலனும் வாரான் வந்தாற் கடிந்துயிர் பிடிக்கமாட்டான். ()

தாற்பரியம்

நான்காய் இருக்கும் ஹருபுகளான இல்லல்லாஹு வென்பதில் ஒன்றைத்தள்ளி மூன்றுவது அட்சரமாகிய அல்லாஹுவென்று இழுத் துப்பிடித்து இருதயத்தின் வில்லில்பூட்டி அங்கு வெளியாகும்படியான ஜோதியைஆசைகொண்டு நோக்கிக்கொண்டு அத்துடன் ஷரீஅத்தின் சாஸ்திரிகளானஆலிம்கள் சொல்லும் வெளிநடைகளையும்தள்ளாமலும் கேட்டுக்கொள்ளவும் வேண்டும் இவ்விதம் பழகிவரும் பட்சத்தில் உன் மேல் கரலகிரகங்களால் ஏவப்பட்ட எவ்வித ஆபத்துகளும் வராது விட்டு நீங்கும். அத்துடன் உன் சரீரத்தின் இயற்கை வினையாகிய மரண தண்டனைக்கருத்தனை எமனும்வரமாட்டான். ஒருக்கால் வியா பக மறதியாலே வந்திட்டானுனலும் உன் கட்டளைக்கிணங்கிதான் உயிர்வாங்குவான் என்பது.

பிடித்திட வகையே தாலே பெரியவள் றனக்கே யாகு
மடுத்தவ னிவனு மென்ன வறிந்திடா தேகி வந்தேன்
கடித்தவாய் துடைத்தாற் போல கடுகவிங் கேகா யென்று
வடித்தகை பிடிக்க வல்ல வநாதியங் கழைத்துக் கொள்வான். ()

தாற்பரியம்.

மரணத்திற்ககப்படாமல் தப்பிப்பது இலேசான காரியமல்ல. அது றப்புடைய மகாமில் கலந்து ரகித்தாலொழிய முடியாது. அப்படியல் லாமல் இடையில் நின்றுவிடக்கூடிய சாமான்ய ஞானிகளுக்கெல்லாம் கடித்வவாய் துடைத்தது போலவும், வெண்ணெயில் மயிரிட்டது போல வும் அநாதியான றகுமான் அந்த உயிரை விலகச்செய்து தன்வசமே மர்மமாக வைத்துக்கொள்வான் என்பது.

(அவதரிகை)

தன்னையறிந்த ஞானிகள் உயிர்களை எமன் வாங்குவானு?
ஆதி யழைத்துக்கொள்வானு? என்று மனிதர்களுக்குள் சந்
தேகம் வருவதாலே ஆசிரியர் கீழேயறிவிக்கிறார்.

அழைத்திடும் பரிசு கண்டு மனதியே யென்னே யின்று
விளித்திடும் வகையே தென்ன மேலவ னிசுரு யீலே
யொளித்தியா விருக்கும்போதி லுணர்ந்திடுமடியான்றன்னே
யழைத்துவா வென்னச் சொல்லி யருளநா வில்லை யென்ருன்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஞானிகளின் உயிர்களை றப்பானவன் தன்சமுகத்தில் அழைத்துக்கொண்டபோது மலக்குல் மவ்த்து என்கின்ற எமன் ஆதி னை நோக்கி ஹக்கே! அந்த யுத்தியோகத்தை யெனக்கு ஒப்பித்து விட்டு இப்போதுவனக்கு மறைவாக நீசெய்த காரணம் என்ன? என்று கேட்பார். அதற்கு எல்லாவற்றையும்ஒன்றேடொன்று விகாரகோலத் துடன் சிருஷ்டித்து அந்தந்தஜீவங்களிடத்து ஒவித்து பதுங்கிக்கொண் டிருக்கின்ற மர்மமாகிய என்னை இரவுபகல்பெரிய காவல்காத்து அரிய பெரியகஷ்டங்களையெடுத்து காண்டற்கரிய திரைகளெல்லாம் அறுத்து ஒதுக்கித்தனித்து வந்து என்வாசல் அண்டைபணிந்து கிடக்கின்ற என் மணவரை மாப்பிள்ளையை ஆண்பிள்ளை சிங்கமான என் அன்பனே கோலமான உன் கையால் உயிர்பிடிக்கச்செய்ய எப்படி என்மனம் பொருந்தும்? ஆனதினால் நானேயழைத்துக்கொண்டேன் என்றி சர்வ ஜீவ தயாளபூபதியான அல்லாஹுத்தஆலா திருவுளம் பற்றுவான். என்பது

நாவினில் வசனம் பேசும் தலமறியாத மூடன்
பூவினில் மணமிருந்த பொருளையான் றேடிப் போத்தேன்
ஆவினில் நிரம்பி நின்ற வருப்பொரு ளறியா நெஞ்சு
சாவது கடனு மென்று சஞ்சலக் கடலுற்றாழ்ந்தேன். (40)

தாற்பரியம்.

மகா மௌன மந்திரமாகிய இரகசிய ஞானத்தைத் தெருக்கள் தோறும், வீடுகள்தோறும், பணங்கள்கொடுக்கின்ற மனிதர்இருக்கும் கடைவீதிகள் தோறும் வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லி விலை கூறித் திரிகின்ற கற்ற மூடர்கள் சாவகாசத்தை சிறிதுகாலம் வைத்து பூவுக் குள் பொருந்தியிருக்கும் அருவமான பரிமளத்தைப்போல் இன்சானுக் குள் ஒட்டியிருக்கின்ற றப்பைத் தேடி யநேக மறைவான மலைகெபி களுக்கெல்லாம் போனேன். ஹா என்னும் அக்ஷரத்துக்குள் நிரம்பி

யிருக்கின்ற அரிதான அந்தப் பொருளைக் காணுமல் நெஞ்சம் வருத்தமுற்று இனி மரணத்தையனுபவிப்பது திட்டம் என்று சஞ்சலம் என்றகடலில் ஆழ்ந்தவனுக சிலதுகாலம் கடத்தினேன். என்பது.

சஞ்சலக் கடலுட்டாழுஞ் சமையத்திலருளைப் பூட்டிக்
கஞ்சொலைக் கேளாப் பாவி கவிழ்த்தனன் கடலி லென்றே
யஞ்ச லென் றெடுத்தே யென்னை யணைத்துஒல் தாது தாமு
மெஞ்சொலைக் கேட்பாயென்றே யிறையருள் காட்டினரே. (41)

தாற்பரியம்.

பகல்வேஷம்போட்டு, அறியாத மூடஜனங்களை யேமாற்றிப் பணங்களைப் பறித்துக்கொண்டு ஊரூர் தோறும் அலைந்து திரியும் கள்ளஷெய்குமார்களின் சாவகாசம் வைத்தல்லோ இவன் இவ் விதம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்து தவிக்கின்றன் என்று என்பேரில் ஏவப்பட்ட கருணாகர வள்ளலான காமிலான குருவானவர்கண்டு சீக்ரம் என்னிடப் அடுத்து வந்து என்னை அந்த சஞ்சலக் கடலில் நின்றும் பயப்படாதே! என்று கைதூக்கி யெடுத்து நெஞ்சோடும் வைத்தணைத்து ''இரகசியம் இதுதான் பார்!'' என்று சுட்டிக் காட்டினர். என்பது

இறையருள் காட்டிப் பூட்டி யிருத்திரைப் புவியின் மீதே
மறையொளி யதனைக் கண்ட மானிடக் குருவே யென்றித்
தரையினி லொருவ ரன்றித் தானவ னமைத்த வெய்யோன்
பிறையினி லழகு மில்லை யென்றியான் பேசும்வாறே. (42)

தாற்பரியம்.

அந்தப் பிரகாசம் தேடரிதா யிருந்த சாத்வீகப் பிரகாசத் தை இதோபார் என்று என் சற்குரு தேசிகநாதன் சுட்டிக் காட் டினதும் றப்பு விநோத மயஜோதியாய் என்னில் இல்லாம், அதா வது வெளியாயிற்று அதனுடைய அழகுக்கு, உலகமெல்லாம் பகல் செய்கின்ற ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனும். குளிர்ந்த பதினாறு அமிர்தகலை களையுடைய சந்திரனும் பகரமாகமாட்டா என்று நான் ஆனந்தக் கூத்தாடிப் புகழும்படியாக என்பது.

பேசினேன் பெரியோர் பாதம் பெருகவே வணங்கி நின்று
கூசினே னிறையவன் பாதங் குறித்தவ ரிவரா மென்று
பூசினே னறிந்தோர் ஞானப் பொருளினை யெடுத்துக் கொண்டே
ஏசினேன் செறிந்தாப் போல்நம் மிருதயத் தடைந்த தன்றே. 44

தாற்பரியம்.

அதிலிருந்து நான் ஞானிகளுடைய பாதப் புகழ் கூறுகிறவனாக இருந்துவந்தேன். அப்போது என் சற்குரு என்னை ஆளாக்கும்படியாக வரக்கண்டேன். அவருடைய வருகைக்கு நேரே என்பாவ ஜடலம் கைதூக்கிக்கொண்டு போவதற்கு மனம் வெட்கித்தவனாக நின்றேன். நிற்கும்போது மின்வெட்டி மறைந்ததுபோல் என் இருதயத்தில் அவருடைய ஞான அமிர்தம் பொங்கி வழியக் கண்டேன். என்பது.

எடுத்தவ ரறிந்த ஞான மிருதயக் கமலத் துள்ளே
யடுத்தவ ரிவரா மென்று மணுகினே னிவர்கள் பாதங்
கடுத்தவர் தெளிய வென்றன் காதிலே யுபதே சித்துத்
தொடுத்தவரிருக்கச் சொன்ன தொழிலின் மேலிருந்தனன்றே

தாற்பரியம்.

அம்பால் இதென்ன ஆச்சரியம்! இவர் என்குருவாக இருக்கலாமா? என்று என் மனதில் நினைத்தேன். அந்நேரமே அவர் பளிரென்று வந்து நின்று என் காதில் ஞானமர்மங்களை ஊதினர் அப்பால் அவர் கட்டளையிட்டவண்ணமே இருந்து காரியாதிகளை முடித்தேன். என்பது.

அன்றியா னிருக்கும் போதி லவனியே முண்ட மேழுங்
கண்டியான் மகிழ்ந்த போது களித்தனன் கமலத்துள்ளே
யின்றியான் பேறு பெற்றே னினியொரு நாளும் பாவக்
குன்றுமிங் கணிகர் தென்றுங் குருவருள் தப்பி லேனே. (45)

தாற்பரியம்.

அப்படி நான் என்னுடைய குருநாதனின் சொல்வழி தவறுமல் இருந்த சாதனையில் ஏழு ஆகாய மண்டலங்களும், ஏழு பூலோக மண்டலங்களும் என் இருதயத்தில் வந்து கொழுகிக்கிடக்கக்கண்டேன் அந்த உலகங்கள் யாவற்றும் நானுகவே யிருக்கவுங் கண்டேன். அந்த மகாமில் என் குருவுடைய அன்பின் காரணத்தால் நான் அநுபவித்த காட்சிமயங்களை என்னென்றுதான் சொல்வேன், என்பது.

ஆரியவிருத்தம்.

தப்பி லாம லேயி ருந்த தனிய னேடெதிர்த்தபோ
தப்பி னேடை மைத்த றாதை றை யண்ட வான டங்களு

மொப்பிலா ம லேயி ருந்த யோக மேறு மெய்யுளே
செப்பொணாத வாசலைத் திறந்து கண்ட றிந்தனன் (46)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் என்குருநாதனுடைய உத்திரவுபோலநான் இருந்தபோது அந்நநிஷ்டையில் தண்ணீருடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற மஹாதுவிதபார தூரவஸ்துவாகியறப்பை, என்யோகவெறியாலும் அன்பினாலும். அவனது அறுஷேமு அல்லாவென்னும் ஹலரத்தின் வாசலதிறந்ததால் கண்டுகொண்டேன் அதைநான் சொல்லவும், அநுபவிக்காத ஏழைஜனங்கள் கேட்கவும், தகாதகாரியமாக இருக்கின்றது. என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்.

திறந்தனன் கமலத் துள்ளே திரு வொளி வடிவைக்கொண்டு
மறந்தனன் பூமி வானமலைகட வனைத்துஞ் சேர
விறந்தன னிறைவ னன்றி யிருந்ததொன் றில்லாதாலே
அறந்தனை யுணரா மாந்த ரவர்களுங் காபி ராவரர். (47)

தாற்பரியம்.

இருதயம் என்னும் கமல மலரைத் திறந்து அங்கிருந்துவெளியான பரம ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைநான்கண்டவுடனே உலகத்திலுள்ளமலை, கடல், பாதாளம், ஆகாயம், எல்லாந்திரட்டியுருட்டிப் பார்த்தேன். அந்த காமில் சராசரகோடியண்டங்களும் என்னில் நின்றும் பனுவாகி, நான் என்னும் அனாதியத்தும்பனுவாகி அல்லாவென்னும் சகல தத்துவ வஸ்துவையன்றி வேருென்றும் தோற்றப்படவில்லை. காரியம் இப்படி யிருப்பதாலே இந்த உண்மையை அறியாமல் அலைகின்ற பாவி மனிதர் எல்லாரும் கடைசியாக காபிர்களாகவே ஆகிவிடுவார்கள். என்பது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்

காபி ரான பேரிலுங் கடிந்த காபிர் நாமெனு
மாவி ஹாவி லாகு முன்னறிந்து மெய்யு ளஞ்சையும்
தாவி யேறு மந்திரத்தைச்சாற் றெண்ணுது தாணியிற்
பாவி யாவ தாயி ரம் புலன்பெருப்மொ ருத்தரே. (48)

தாற்பரியம்.

ஜனங்களே! நீங்கள் உங்களையறியக்கூடியவிதக்கலிமாவில் இருக்க அதையாறப்போட்டுக் காபிர்களாயிருந்து கொண்டு தெருவில் போகும் புத்தர்களைக் காபிர்கள் என்கின்றீர்களே. அது இப்பம் விளங்காது. உங்கள் சரீரத்துடன் கலந்திருந்து உங்களுக்கு சகல வேலைகளும் செய்து உழைத்து வருகின்றமகாபலவந்தமான ஆத்மாவானது நின்றது நிற்க சரீரத்தைக் கீழே கிடத்திவிட்டுப் பிரயாணமாகும் போது தெரியவரும், அந்த ஆத்மம் ஸ்லகுமூன்தைாக ஐந்து பூதங்களுடைய விபரங்களையும் ஆண்பிள்ளையானவர்களாயிருந்தால் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், அப்படித்தெரியபோன இடத்திலும் பூலோக மயக்கத்தால் அடிபட்டுப்பாவிகளாய்ப்போகின்றவர்கள் ஆயிரம ஆயிரம் பேர் அதில் ஒருவனே வைராக்கிய புருஷனாக இருந்துகடைதேறுவான். என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்.

ஒருத்தர்தம் பொருட்டினாலே யுலகுயி ரனைத்தும் வாழும்
பருத்திசேர் பருப்பு நீங்கப் பரிசுவேருரு மாப்போல்
வருத்தமு மெலிவு நீக்கி மறையோளி யறிய வேண்டிக்
கருத்துவேருகா வண்ணங் கமலக்கண்டிறவாய் நெஞ்சே (49)

தாற்பரியம்.

அந்தமஹானுடைய பொருட்டாலேயே பூலோகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் எல்லாம் வாழ்ந்துவரும். எதுபோலேயானால் ஒன்றுயிருந்த பருத்திகோட்டையொன்றினாலே உலகத்தில் எவ்வளவோவிதவிதமானவஸ்திரங்களை ஜனங்கள் அனுபவிக்கிறார்களல்லவா? அதுபோல் மனிதனுக்கிருக்கின்ற பலபல கஷ்டங்களும் அந்த ஒன்றையறிவதால் நீங்கிவிடுகின்றன அதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது எப்படியென்றால் மனதில்வந்து நிற்கின்ற பலபலநினைவுகளையும் நீக்கிவிட்டு அந்த ஒரு வஸ்துவின்மேலேயே தன்னினை வைபூட்டி தானும் இல்லையென்று உள்ளாவுள்ளபடியே நிச்சியப்படுத்துவது. அப்போதுதான் உன் கமலக்கண்ணனது பளீரென்று திறக்கும் என்பது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நெஞ்சே யுனக்கு நலம் நீயு நா ணும்மெதிர்த்தா
லஞ்சே ஞெருத்தருக்கு வாதிதனக் கேயொழியப்

பஞ்சது நெருப்பிலகப் பட்டதுபோற் பாவமெல்லாம்
பிஞ்சோடிப் போயிருக்கப்பேறுபெற்றாய் நெஞ்சகமே. (50)

தாற்பரியம்.

ஞானவான்கள் " நெஞ்சமே! " என்று கூப்பிடுவது அஞ்நீயத்தென்பதைத்தான் ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் ஏ! அஞ்நீயத்தே உனக்கு ஒரு செய்தி. அதாவது கேள். நீயும் நானும் எதிர்த்து போர்புரியும் பட்சத்தில் நீயும் பேதாபேதங்களான உன் சேனைகளும் முறியடிக்கப்பட்டுப்பின் சாய்ந்து போய்விடுவாய் ஆனால் கல்புறப்பியாவானது சரீரத்துக்குஇராஜகுவியாயிருப்பதாலே ஒருவேளையதற்குப்பயந்தால் பயப்படுவேன் நெருப்பில் சிக்கிக்கொண்ட பஞ்சைப்போல் பாவமெல்லாம் பறக்கும். அப்படியானால் உனக்கு சற்று நல்வகையுண்டாகும் என்பது.

பேறுதவிருமற் பெருங்கமலத்தான் திறந்து
வேறு மொருத்தறுக்கு வீள்ள நினைந்தாயிலையே
யூறு மருவியண் ணீருண்டு களித்தே மகிழ்ந்து
தேறுமொழிகண்டு தீகைத்திருந்தாய் நெஞ்சமே. (51)

தாற்பரியம்.

ஏ மனமே! நீ அந்தக்காலத்தில் பேறுகெட்டுப்போகாமல் பெரும் பிரயாசையெடுத்து இருதயக்கண்திறந்து எல்லாவித ரகசியங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த மர்மத்தை மற்றவர்களுக்கு சொல்லவும் பால் மாறுகிறாய். இருதயத்தடாகத்திலிருந்து ஊறுகின்ற தேன் சுவையான அமிர்த நதியை நீ தனியே குடித்து நீயே மகிழ்ந்து நீயே இறுமாந்து போய் ஒருவர்க்கும் சொல்லாமல் உள்ளடக்கம் பண்ணிவாயையும் மூடிக்கொண்டாய் என்பது

சந்த விருத்தம்.

திகைத்தேயொளிநிறைத்தேவருஞ்சினத்தாலதை மறைத்துப்
புகைத்தேயிருள் பெருத்தேதரும் பொருட்டாலதை வெருட்டி
யகத்தேயொருவெளித்தாரையுண்டடைத் தேயது வெடித்தாற்
பகுத்தேயறிமிகுத்தேவரும் படைத்தோனெளி காண்பார் (52)

தாற்பரியம்.

மௌனமாயிருந்து வரும்போது * ஹவா என்பது உன்னிடம் வந்து கொஞ்சம் அசைத்துப்பார்க்கும், அப்போது நீ கண்ட உஜூ

* ஹவா. என்பதற்கு அர்த்தம் உலக மயக்கம் என்பது

தின் ஒளிவினுடைய அன்பைக்கொண்டு வெருட்டி சினங்கொண்டு அதை மடங்கடித்து விடவேண்டும். அப்பால் வரக்கூடிய இபுலீசின் மயக்கமான பெரிய இருள் திரையொன்று உன்னைப் பயங்காட்டும் அதையும் அதேவிதம் செய்து விலக்கவேண்டும். அப்பால் உன் இருதயத்தின் நேர்நேரான ரஸ்தாவில் ஒரு திரைவிழுந்து உன் வழியை மறிக்கும். அதையும்இதேமாதிரி செய்தால் அதுபடீரென்று வெடித்து அதனுள்ளிருந்து ஒரு பிரகாசம் வெளியாகும். அதை நீ சக்கில்லாமல் உன் றப்புடைய வொளிவென்று திட்டப்படுத்திக்கொள் ளன்பது

காண்பாயிறை யொளியானது கல்பாகிய கடலில்
வேம்பானது கைப்பாமதில் மேவுங்கனி யமிர்த
மேம்பாடலனைத்தும் மிறையுயிரென்றிறைவசனந்
தேம்பாலுணவதிலும் முறத்தெவிட்டாலுண்டிருப்பார். (53)

தாற்பரியம்.

அதன் பின்னுல் உன்கல்பென்னும் கடலுள்ளே ஒரு வேப்பானது தோன்றும். அதோ கசந்ததாகவும், அதன் கனியோ தேவாமிர்தரசமாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது வேம்பு என்பது சரீரம்கனி என்பது ஜீவன். இத்துடன் அங்கே உஜூதின் புறத்தால் இருந்து வசனத்துடன் ஒரு குடிப்புவரும், அது தேனும்பாலுமாக இருக்கும் ஒலிமார்களெல்லாம் உண்டுபோட்டு நீண்ட வருஷம்வரை ஒருவஸ்துவின் பேரிலும் ஹாஜத்தில்லாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது

வெண்பா.

உண்டுகளித்திருப்பார் ஒரெழுத்தை யெங்குமவர்
கண்டு களித்திருப்பார் ஹக்காக—வென்றுமது
தானுகி நின்று பயன்தைத்துடலில் வந்தனுகுந்
தேனுகு மென்றே தெளி (54)

தாற்பரியம்.

மஹாத்மாக்கள் அந்த அமிர்தத் திரனையை உண்டவர்களாய் மகாமர்மமான (ஹூ) என்கின்ற ஒரு அட்சரத்தின் வடிவை சதா நேரமும் கண்டு தியானித்தவர்களாகவும், உண்மையாகவே மரணிக்காமல் இருப்பார்கள். அதுவோ! சதாதினமும் தான்தானுகவும் உணர்வானில் சரீரத்துடன் ரஹித்து வியாபித்திருக்கின்ற வற்ருத சிந்தனையுள்ளதென் என்று நீ தெளிந்துக்கொள் என்பது.

(மகுட விருத்தம்.)

தெளிந்து மகிழ்தொரு மந்திரமாமொளி தேடிய செங்கமலங்
குளிர்ந்து விரிந்து நிமிர்ந்து வெழுந்தமின் கோணமதாறதிலும்
அழிந்திடு மிந்திர சந்திரனேடிறைய குமதரோடுமமர் [வரே
ஒழிந்ததுவன்றி நிறைந்திரயெஞளி யொன்றென நன்னு

தாற்பரியம்.

ஞானவான்களான நாதாக்கள் இவ்விதம்தெளிவடைந்து அதனுல் கிடைத்தசதா சந்தோஷத்தால் மகிழ்ந்து, மேலேசொல்லிய மந்திரம் என்கிற ஹூவின் ஜோதிமேல் நீங்காத ஆசைகொண்டு இருதயக்கமல மலரை விரிய வைத்து மேலே உதித்துவராநின்ற பிர்மபிரகாசத்தைக் கண்டதின் பிறகு ஆறுகோணங்களிலும் அழிந்தழிந்து சுற்றிவருகின்றசந்திரசூரிய சக்கிரங்களுடன் சர்வசிருஷ்டி பூத ஒளிவுகளும் பலவாகி, நடுமத்தியில் கூடித்திரளுகின்ற ஒளிவானது ஒரேவஸ்தாகிவிடும் அதைத்தான் தரிசிப்பார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

நன்ருனவாதி யநாதியைநித்தனே நாயகனே
ஒன்ருன ஞானவிளக்கான வுத்தமனேரொளியாய்
நின்ருனே யெங்கு நிரம்பிய ஹக்கனே நிச்சயமாய்க்
கண்டாலொழியத் தெளியாது சிந்தைக் கலக்கங்களே (56)

தாற்பரியம்.

அந்த ஒருமையான ஒளிவானது என்ன தெரியுமா? அதுதான் ஆதி, அதுதான் அநாதி, நித்தியமானது? நிலேவரமானது! உலகமெல்லாம் ஆண்டவன் என்று சொல்லுகின்றது! உத்தமர்களின் தெளிதலில் [ஒரு வஸ்துவான பேரோளி விளக்காய் நின்று பிரகாசிப்பது! எங்கு பார்த்தாலும் உண்மையான ஆத்மகோலத்துடன் தோற்றுவது! அப்பேர்ப்பட்ட தத்துவத்தை இதுதான் என்று சந்தேகமறக்கண்டு உறவாடினு லொழியமனங்களில் வந்து உழக்கிவிடுகிற கலகங்கள் தீரவேதீரா என்பது.

தெளியாது சிந்தை கறுப்பகலாது ஜெகத்திலுள்ளோர்
வழிபாடறிந்து வணங்காத நான் மறையோனுரைத்த

மொழியான தன்றியவனும மோதிமுயன் றிருந்தால்
ஒளிவான தெங்கணு மோரலி பாய்நிற்கு முற்றவர்க்கே. (57)

தாற்பரியம்.

அதை யெவனொருவன் கண்டுகொள்ளவில்லையோ! அவனைத் தெளிந்த ஞானியென்று சொல்லப்படாது, அவன் சிந்தையிலுள்ள இருளான ஹவாவானதும் விலகாது. அதை உலகத்திலுள்ள சாமான்ய ஜனங்கள் தீர்க்கதரிசனத்தின் முன்னறிவிப்புகளான வேத சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைக்கொண்டும் வெளிப்படையாய் வணங்குவார்கள். அது சொல்லுக்கு வழிப்பட்டதாயிருக்கும். செயலுக்கு வழிப்பட்ட வணக்கமானது காண்பன எல்லாம் அலிபுடைய நீட்டத்தின் சூரத்தில் நின்று எழுந்தன என்று நினைப்பில் ஒருமைப்படுத்துவதாக இருக்கும். இது யாருக்கென்றால் விதியுள்ள வைராக்கிய ஆண்பிள்ளைச் சிங்கங்களுக்கன்றி மற்றவர்க்கல்ல. என்பது.

கலித்துறை.

உற்றவர் பாதமுணர்ந்திடி நாளிலொரு பொருளைப்
பற்றிடுவேறு பழக்கறியார்களிப் பாருலகிற்
கற்றவரோடு கலந்திடு வேனையில் ஹக்கனொரு
சித்தனுமியானொரு பாம்புமதாகத் தெரிசிப்பனே. (58)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் இருப்பவர்களின் பாதத்தைப் பற்றிப் பிடித்து அறிகிற காலத்தில் அந்த ஒருவரத்தின் ஆசையில்லாது மனதை வேறு பழக்கத்தில் விடவே மாட்டார்கள். அவ்விதம் வழியைக் கண்ட மகான்களின் பழக்கத்திற்சேர்த்து துறையை யெத்திக்கொண்டதின் பின் அதிலிருந்து அல்லாகுத் தஆலாவானவன் ஒரு பாம்பாட்டியும் நீ ஒரு பாம்புமாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாய். என்பது.

தெரிசனையாக விழிக்கின்றபோது திருமறையோன்
பரிசனையே தென்று பார்த்திருப்தேனையிப் பாருலகில்
அரசனை மெய்யுள்ளறியாத மாந்தரலவதெல்லாம்
புருஷனில்லாத மடவாள் சுகித்த பொருளொக்குமே. (59)

தாற்பரியம்.

அப்படித் தெரிசித்தவுடன் அல்லாகுத்த ஆலாவுடையு சம்பிரதாய வித்தைகளில் நின்றும் எத்தனையோ விதத்தைப்பார்த்துபார்

த்து ஞானத்திற்நிருப்பாய்? அந்த நேரத்தில் பூலோகத்தில் பிறந்து தன்னையறியத் தெரியாத ஜனங்களையெல்லாம் உன்புத்திக்கு புருஷனைக்கைதவறவிட்ட கம்மிநாட்டிகளைப்போல் தோன்றும் என்பது

சந்த விருத்தம்.

பொருளை யுணர்ந்துவர்போத மழுத்துவர்புவியிலகத்திறைவன்
அருளை யுணர்த்துவர் தயவுவருத் துவரறிவி லிருத்துவராம்
வெருளையகற்றுவர்வெளியிலிருத்துவர்வெகு பிழைசெய்தவர் தம்
மிருளை யகற்றுவ ரெவரு நினைப்பவரிறையருள்பெற்றவரே (60)

தாற்பரியம்,

றப்புடைய திருவருள் தெரிசனங்காணப்பெற்ற மஹான்களானவர்கள், றப்புடைய ரகசியத்தைக்கொண்டு ஜனங்களுக்குப் போதிப்பார்கள். ஒழுகிவந்தவர்களை நிலையில் நிற்பாட்டி வைப்பார்கள் அவர்களின் மனதில் றப்புடைய விளையாட்டின் சம்பிரதாயத்தைப் பற்றி கூர்மையூட்டி சம்பாஷிப்பார்கள். ஆதியுடைய கிருபையை வாங்கிக்கொடுப்பார்கள், அறிவான கல்புறப்பியாவில் இருத்தாட்டி வைப்பார்கள். உலகமருட்டுகளாக எமதூதர்களை வெருட்டி சதாதைரியமாகிய ஆகாசத்துடன் கிரஹிக்கச் செய்வார்கள் ''பிழை செய்தோம்'' என்று தமது சமூகம் வருபவர்களை அதைவிட்டும் நீக்கி கரியமேகத்தில் நின்றும் வெளிப்படும் சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள். ஈரேழுபதினாலு உலகமும் வணங்கிப் புகழும்படியான பிரக்யாதியுடன் வீற்றிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

உத்தார மன்றி யுணரேனொருபொருளை
மற்றருங் காணுர் மயக்கத்தாற்—கற்றோர்கள்
ஆணத்தை யோதி யலிவார்க ளெங்கும்பரி
பூரணத்தின் சீரறியாப் போது. (61)

தாற்பரியம்.

றப்புடைய கட்டளை அல்லாமல் ஒருவஸ்துவையும்தேடி சந்திக்கமாட்டேன். அந்த வஸ்துவை உலகத்திலுள்ள மோட்டு ஜனங்கள் யாவரும் அறிந்துவிட முடியாது. ஏனெனறால் பூலோக வாஞ்சையாகிய சிற்றின்பமயக்கத்தால் அவர்கள்பேய் பிடித்தவர்களைப் போல் அலைவார்கள். அவர்களுக்கு மார்க்கபோதனைசொல்கின்ற

வர்களோ! அவர்களும் அப்படியேதான் ரகசியத்தை யறியாமல் வேதசாஸ்திர முய்கையுமாய் அலைந்துபிதற்றித்திரிவார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

சிரொளிவு சித்திரங்கள் செய்தவடிவெல்லே
பேரொளியிலுள்ளபலன் பேசவரிதாகும்
ஒரொளிவிலுள்ளதெனி லொன்றிலுமடங்கா
வேரொளிவிலென்றவ னியம்பவிதியாதே. (62)

தாற்பரியம்.

உலகத்தில் உள்ள பல பலவிதமான தோற்றங்களிலுள்ள பிரகாசத்தைப்பற்றி முடிவு ஏற்படுவதுபோல் அந்த சற்சொரூப பிரகாசத்திற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தவும், உவமானப்படுத்தி சேவும், யாருக்கும் இயலாது, அந்த துறையைக் கண்டு கலித்தபெரியோர்களாயிருந்தாலும் அதற்குவமையாக இது. அது, என்று சொல்ல எந்த விதத்திலும் இடந்தராமல் மிகைபடவே நிற்கும். என்பது.

வேறு.

ஏபுவார் புவியிலுள்ளோ ரிறைவனைத் தொழுது நாளைக்
காண்ப நாமென் றுநாடிக் கருதுவார் மேலத்துவ்வே
வேய்பயிலுலீ சனெனும் வினையனே வெகுட்டிப் பார்க்கச்
சோப்பினர் காண்பதில்லை யென்றவர் தொழுதுச் சொல்வார். (63)

தாற்பரியம்.

மனங்களில் பலபல விகாரமானதுர்க்கிருத்திய எண்ணங்களையும் நிரம்ப வைத்துக்கொண்டு தொழுது நாளைகியாமத்தில் ஈடேற்றம் பெருவோமென்று உலகத்தார்கள் பலதும்பெருமை சொல்லிக் கொள்வார்கள். அந்த எண்ணம் ஒருபோதும் சாயாது இருதயமலரின் கண்ணே பல ஆட்டங்களும் ஆடிநின்று அநந்தம்கெடுப்புகளுக்கும் காரணகருவியாக நிற்கின்றவேம்பு அதாவதுபித்தோடும் கலந்திருக்கின்ற இபுலீசானவனென்று மேல்வரக்கூடியதகுதி யைப்பெற்றுக்கொள்ளஏலாதசோப்பேரிகள் ஒருபயனும் அடையாமற் போவார்கள் எசறு நபியுல்லா சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது.

சொல்லுவாரவியே மேனிச் சுகமுறும் பாசத்தாலே
வெல்லு வானிபுலீ சுர்மைவெருட்டுவான் பயப்படாமல்
வில்லுநாணுடம்பு றுகாய் விழியம்பாற்றொடுத்தங் கெய்தால்
இல்லில்ரண்டெழுத்தொன்றுலே யிறைவனைக் காணலாமே.(64)

தாற்பரியம்.

றசூலுல்லா அவர்கள்தங்கள் மருமகரான அலியார் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபோது யா அலீ! நீர் திரேகத்தை நல்ல சௌகரியப்படுத்தி வைத்துக்கொள்வீரானால் அந்தப் பாசத்தைக் கொண்டு இபுலீசு உம்முடன் போராடி வெற்றிக்கொடியை நாட்டி விடுவான். நீர் ஞானத்தில் தரிபடும்போது உம்மைவிடாமல் தொடர்ந்து வருவான் அனேக பயமுருட்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டுவான்அதற்கெல்லாம் நீர் பயப்படாமல் உடம்பை வில்லாகவும், றுகை நாணுகவும், செய்து அதில் பார்வையை பாணங்களாகவும் தொடுத்து அவன்மேல் பிரயோகித்தீரானால் அவன் பனுவாகிஇல் என்ற அட்சரத்துடன் ஹூ என்ற அட்சரமும் கூடி அந்த இடத்தில் றப் புடைய தோற்றரவுண்டாகிவிடும் என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

காணுறுவடிவதான கடாட்சய ரூபந்தன்னைக்
கானவேயாக்கிக் கொண்டார் காலனுரச் சங்கொள்ளார்
பேணியே வேதநாலும் பிதற்றுவார் பிராணி யெல்லாஞ்
சாணியேவளர்க்கலுற்ற சழக்க தென்றறிந்து கொள்ளே. (65)

தாற்பரியம்.

எவராலும் கண்டோம் என்று ரூபிக்க முடியாத அந்த சற்சொரூபவடிவத்தை திருவருள் கடாட்சத்தின் பொருட்டாலே கண்டு கொண்ட மவுனதேசிகர்கள் மலக்கல் மவுத்தைப்பற்றி ஒருபோதும் அச்சங்கொள்ளவேமாட்டார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க உலகத்திலுள்ள வேதசாஸ்திரிகள் கஷ்டமெடுத்து நேர்வழியடைந்து கொள்ள சோம்பேறித்தனம் படைத்து ஞானம் ஒன்றுமறியாத ஐயோ! ஏழை ஜனங்களிடத்தில் போய் பகல் வேஷம் போட்டு அவர்களை மருட்டி நல்ல சுகிகரமான சோறு கறிகளையும் தின்று பணங்களையும் நட்டிக்கொண்டு அந்த திக்றைச் சொல்லு?

இந்த விருதையோது? என்று பொய் மூரீதுகளுக் கொடுத்து ஊஹூம்தோறும் அலைந்து திரிவார்கள் அந்த குருடர்களிடத்தில் ஏதுப்பசையுண்டோ? என்று கவனிக்கும்போது வேறு ஒன்றும் கிடையாது ஒரு ஜான அளவு உள்ள பாழும் வயிற்றுக்கு இரைதேடுகிறதற்காக செய்து கொண்ட ஒரு பித்தலாட்டம் என்று திட்டமாக உணர்ந்துகொள் என்பது.

கொள்ளுவா ரீமானுள்ளோர் குறியெல்லாம் புகலக்கேண்மோ
நள்ளுவார் நயநம் வைத்த நடுவினிலருளே நோக்கி
வில்லுவார் கலிமாத்தன்னே விரைந்திரண் டெழுத்தாலுன்னி
பெள்ளவெனிறும் நீங்கா தியங்குவார் மூச்சினுளே. (66

தாற்பரியம்,

ஞானிகள் என்று பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகின்ற குருடர்களின் பாடு இப்படியிருக்க, நல்ல தெளிவடைந்திருக்கின்ற மூமீன்களின் கருமம் எப்படியிருக்கும் என்று கேட்பாயாகில் கேள் றப்புடைய சுயம் பிரகாசமிருக்கின்ற (சுத்தானுன்ன சீரு) என்னும் புருவமத்தியில் இரண்டு விழிகளையும் ஒருவழியாக்கிக் கூர்ந்து பார்ப்பார்கள். ஜனங்கள் சாதாரணமாகவே சொல்லுகின்ற ஷஹாதத்து கலிமாவில் வந்திருக்கின்ற மணிமந்திரமான யிரண்டு அட்சரத்தை மாத்திரம் அலக்காய் எடுத்து தன் வாசியாகிய சுவாச கலைகளுடன் பொருந்திய நினைப்புடன் சரியாமல் இருப்பார்கள் என்பது.

மூச்சினுளே டியங்கிநின்ற மூடிவில்லாப் பொருளே நோக்கிப்
பேச்சினுளேடிறைவனுமங் கொண்டுடல் தன்னைப்பேணி
யேச்சுமேல் வாராவண்ண மிருதயத்திருந்துவாழுங்
காட்சியைக் கமலக்கண்ணுற் கண்டுள மகிழுவாரே. (67

தாற்பரியம்

அவ்விதம் சுவாசத்துடன் ரஹித்து நிற்கின்ற ஒரு ஆதியந்தம் இல்லாத தத்துவத்தைப் பார்த்தவர்களாக வீண்பேச்சுகள் பேசி றப்புடைய பேரைத் தூற்றுமலும். தன்னையும் தன் சரீரத்தையும் மறந்திடாமலும், குற்றம்வரக்கூடிய சிக்கல்கள் வாசியில் வந்து தோன்றிடாமலும், மனக்கண்ணுடிக்குள்ளே சகலவித காட்சிகளையும் கண்டு பூரித்தவர்களாயும், தன்னைக்கொண்டு ஒதுங்கி மிருப் பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

ஆதி மறையாமம லந்தரத்தி லேகிவந்த
சோதி நபிக்கிறையோன் சொல்லுவான்—வேதனைப்பட்
டவ்வற கலிமா வறுநான்கி லொருழுத்தைச்
செவ்விலுரைப்போர்களே திறம். (68)

தாற்பரியம்.

றகூலுல்லா மிஃராஜுக்குப்போனபோது றப்பிடத்தில் வசனித்த பராசியம் பன்னீராயிரம், இரகசியம் பன்னீராயிரம் ஆ இருத்து நான்காய்ரம வசனத்தினின்றும் இரசியத்திலுள்ளதாகிய ஒரு வசனம் சொன்னன். அதாவது என் றபியான முகம்மதே நீர் உம்முடைய உம்முத்துகளில் நல்ல புத்தி சாதுரியவான்களைக் கண்டீராகில் அவர்களுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யுர. ஷஹாதத்து கலிமால் இருக்கின்ற இருபத்துநான்கு எழுத்திலும் ஒரு எழுத்தில்தான் நானும் என் அறுஷும் இருக்கிறோம், அந்த ஒரு எழுத்தை எந்த ஆண்பிள்ளை மகன் அறிந்துகொண்டானே அவனே என்னைக் கண்டுகொள்வான் என்பது.

வெண்பா.

திறம்வளரு நந்நபியைத் தேனென் றிருந்தோ
ரறம்வளரு நற்செயலோடன்புவைத்தா—லறுவிடத்தி
லெஞ்சுடருங் கூடி யனல்சொரியுங் காலையிலே
யெஞ்சுடரா மென்ரு னிறை. (69)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் முகம்மத்துர் றகூலுல்லாகி என்றும் விசுவதிப்பது ஏன் என்ரூல், அருசிறுகளான ஐந்து பூதங்களிலும் முகம்மதிய்யா என்னும் ஒளிவு பிரகாசித்து நிற்கிறது, ஆனதால் அறுஷிலே றகூலுல்லா முடிகினபோது ஐந்து அருசிறுகளும் பற்றி எரியும் சமயத்தில் இது ஏன் றபிபுடைய ஒளிவு கருமத்தில் என்னுடைய ஒளிவு என்று அல்லாசொன்னன். அப்படி யிருப்பதாலே நபியவர்களைக்கொண்டு நிர்ணயம் கொள்வதாகிவிட்டது என்பது.

ஒன்றவனுரைத்படி யுண்மைமி றகுலும்
அன்றவரலிக்கருள்வ ராணவர்கள் மெய்யிற்
சென்றெளி நிரம்பிளழு செங்கமலத்தூடே
கண்டவர் தெளிந்ததனே ஹக்கென்றுரை செய்வார் (70)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் அல்லாசொல்லியபடி நபியுல்லா அலியார் அவர்களுக்கு அலியே! என்னே நீர் கண்டீரா? என்றார்கள். அப்பால் அவர்கள் பலதும் சொல்லியும் சரிவராமல் தன்னே உலகமெல்லாம நிரம்பிய பிரகாசமாகக்காட்டினர்கள். அதை அலியார் தங்களது இருதயத்தில் நெரிசித்தவர்களாகக் கண்டு ஹக்கு உண்மைதான் என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இதனுலேதான் நாயகமும் நான் ஐனில்லாத அறபியென்றும் மீமில்லாத அகுமதென்றும் சயிக்கினே பண்ணியிருக்கிறார்கள். என்பது.

வேறு.

ஹக்காம் நபிதம் மோடிறை கல்பானதுகடலிற்
செக்கானது போலஞ்சு திருக்காயெழு மூச்சில்
நக்சாதலி பொன்றுண்டதில் நடுரண்டுலகமுஞ்
சிக்காம லெடுத்தோதிடு மென்றே யுரைசெய்தாரீ. (71)

தாற்பரியம்

நூறுல் அகுமதிய்யாவும். றப்பும் அமரிந்திருகின்ற கல்பிறப்பானி யென்கின்ற ஸ்தலத்தில் ஐங்கோணவடிவாக செக்காட்டுவதுபோல் எழுந்து ஒரு மூச்சானது சுழன்றுவருகிறது. அதில் ஒரு அலியும், நடுவில் இரண்டு லாமும் அமைந்திருக்கிறது அதை யாதொரு சிக்கல் இல்லாமல் சொல்லுங்கள் ஜனங்களே! என்று நபியுல்லா சொல்லி யிருக்கிறார்கள். என்பது.

இடப்புற மியங்கும் போதிலிறையவ ரொளியைக் காட்டுங்
கடற்பெரும்வலது பாகம் ஹகிகி றகூலைக் காட்டுந்
தடப்பெரும்புவியை நோக்கிற் சந்திரனொளியைக் காட்டு
மடற்பெருவானே நோக்கில் வல்லமை யறியலாமே (72)

தாற்பரியம்.

அந்தவாசியினிடத்தில் இடதுபுறத்தில் பார்க்கும் போது அல்லாவுடையஒளிவைத்தெரியச்செய்யும், வலது பாகத்தைப் பார்க்கும்

போது நபியுல்லாவின் ஜமாலியத்தைச் தெரியச் செய்யும், விசாலம் பொருந்திய உலகத்தைப் பார்க்கும்போது சந்திரனுடையஅம்மிர் கலைகளைத் தெரியச் செய்யும். ஆகாயமென்கின்ற சர்வதத்துவத்தைப் பார்க்கப்போது வல்லமை யென்கின்ற ஹக்கும், கல்கும் ஒன்றுய்க் கலந்து விரவுந் தன்மையைப் பார்க்கக்கூடும் என்பது.

விருத்தம்.

அறிவாக வருப்நாளி லலிபானவகைநோக்கி லிறுஷானத்திற்
குறியாரை முசிலீம்கள் குணமான கலிமாவிற் குணமானதிற்
செறிவாகவயினுலு கறுபான தினமுன்று திருநாமங்கொண்
டெறிவார்களியல் பாகவிருவாசல்வழிபூடிவங்குமலிபே. (73)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவில் உயர்ந்துவரும் காலங்களில் அலிபின்வகைவகையான தோற்றங்களைக்கொண்டு உலகவாசிகளான பிறவிகள்நல்லதனத்துடன் கலந்திருக்கின்ற நான்கு அட்சரங்களில் நின்றும்முன்று அரும்பதங்களை நினைத்து நடுநாவுள்கிற கமலவீட்டத்திற்று ஒற்றி நாசிகளின் இருவாசல்களின் வழியாகவும், உறுஜூநூஸ்-லாக்கும் அதாவது எறி இறங்கச்செய்யும் அந்த அலிபானது, என்பது.

அலிபானதொருநாளு மகலாதுன்னுயிர் நீங்குமதிலொழிந்
தொலியாகவரு நாலுமறையோது கலிமாவி லுறையானதின்
மலிவாக வருநாலு கறுபேதன் றுணரார்கள் மனங்காயிருய்
மெலியாதகறுபேதென்றுணர் ஒர்கள்வெகுஞான வெளிசேரு

[வாசீ.

தாற்பரியம்.

அலிபென்கிறபதத்த அட்சரசூட்சமமாவது ஜடலத்தைவிட்டுப்பிலகமலே இருந்துவரும்சரீரம் உயிரைவிட்டும் நீங்கினபோதைக்கும் சிறிதுகாலம். அஞ்ஞானிகட்கும், எக்காலமும் ஞானிகளுக்கும் நெருங்கிய உறவின்தாக இருக்கும். அப்பேர்ப்பட்டசௌபாக்கிய நிர்மயவடிவாகிய அந்த அலிபை உலகத்தில் பிரயாசையுடன் தெரிசியாமல் இருப்பவள் கடைசியில் மனதில் பிரகாசமற்றவங்கா பிரகவேதரணமடைவான். அறிந்தமஹான்கள் இருலோகத்திலும் கெடுதலில்லாதசீமான்களாகவே வாழ்வார்கள். அறியதிலும்கலிமா

விலுள்ள இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அறிந்து அறியவேண்டும் என்பது

விருத்தம்.

வெளிசேரும்படி ஞானச்சுடரஞ்சு வெளிகாண்பார்வெகுராசிய
மொளிசேறுமுயிராவ தொருநாளு மொழியாது உடலானதில்
வழிநாலுமறையோது கலிமாவினெளிசேரும்வகை யானதிற்
றெளிவாக விருநாலு நறுபானதிருநாமமெழுந்தில்லில்மேல் (75)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அறிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள் தன்னேத்தானறிந்து ஞானசொரூபமாகிய ஐம்புலாதிகளின் உண்மையான பிரகாசங் களேயும் கண்டு உலகத்தில் சகல ரகசியங்களேயும் நிரம்ப எளிதில் கண்டுகொள்வார்கள், அவர்களின் சரீரத்தைவிட்டும் உயிரும் ஒரு போதும் நீங்காது அவர்களுக்கு இருதயக்கமலத்தில் வட்டத்தில் நின்றும் சதாதினமும் கலிமாவில் உள்ளநாலு அட்சரத்தின் ஓசையும் இன்னெரு ஒசையுங்கூடி எட்டு அட்சரமாகச்சேர்ந்துஹூ என்னும் வலப்புரியானது முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். எவ்வித மென்ருல் இல்லல்லாஹூ என்று என்பது.

வேறு.

இல்லென நிரம்பிநின்ற வெழுத்தினேக்கமலத்துள்ளே
மெல்லவே யிருத்திவாங்கி வெறுப்பினே யகலநீக்கிச்
செல்லினுஞ் சொல்லாவண்ணந் தோத்திரஞ் செய்வீராகில்
கல்லெனும் நயனத்தூடேகதிரவனெளியதாமே (76)

தாற்பரியம்.

இல்; என்று எழுந்து ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரிசுத்த அட்சரத்தை கமலமாகிய இருதயத்தின் உள்ளால் மெல்லினமாக அமரவைத்து அப்பால் எடுத்து இழுத்து பூலொகமயக்கம்ஒன்றும் அங்குவந்துதொடாமல் வாயால் சொல்பிறக்காத வண்ணமாக நடு நாவில் ஓசைபிறக்கும்படியாக திக்ரு செய்வீர்களாகில் இரண்டுமா ணிக்கங்களுக்கு மொப்பாக இருக்கின்ற உங்கள் கண்களின் நடுவே சூரியன் ஒளிவைட்போல் அந்த உஜூது வந்து தோற்றரவாகும் என்பது.

விருத்தம்.

கதிரொளி பூமியேழுங் ககன மோடறுசின்மேலு
மதிரநின்றெழும்புஞ் சத்த மறிவினு லறிந்தபோது
முதிரொளி படைப்புக்கெல்லா முதலவ னீயெனன்று
மெதிரொளி ஞானத்தூடே யிறைஞ்சுவர் மூமினேரே. (77)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் இலங்குகின்ற நேத்ர ஒளிவானது பூமியாகிய தீவுகள் எழிலும், வானத்தினும், அறுஷூ முதலான திவ்வியஸ்தலங் களிலும் கேட்கும்படியான அதிர்ச்சியான சப்தத்தை தன்னறி வைக்கொண்டும் அறிந்தபோது அதன் வடிவத்தை நோக்கி யாறப் பல் ஆலமீனே! எல்லாவஸ்துவையும் படைத்த நாயன் நீயல்லவா? என்று சொல்லி அந்த பேரொளிவின் கதிர்களுக்கிடையில் நுழைந்து பணிந்தவர்கள்தான் முஉமீன்கள் என்று சொல்லப்படும். என்பது.

வேறு.

மூமினை மூமினும் முஸ்லிமான பேர்களும்
ஆமினை நின்றுவாழு மஞ்சிலொன்றை நெஞ்சுறச்
சேமமானதிக்றினேடு நிற்குஞ் சீவன்மெய்யுள்ளே
சாமநாலினும் நிறைந்த தக்குவாவைச் செய்வரே (78)

தாற்பரியம்.

உள்ளபடியே முஸ்லிம் என்பவர்களும், முஉமீன் என்பவர் களும் தான் உற்பத்தியா யிருக்கின்ற ஐந்து அணுசிறுகளான பூதங் களில் ஆகாயமென்கிற எட்டப்படாத நிர்மலத்தை நெஞ்சார அறிந்து கொண்டு அத்துடன் ஈடேற்றத்திற்குரிய திக்ருகிய அல்லாஹூ என்பதையும், கைவல்லியப்படுத்தி ஆத்மாவின் ஸ்தலமான இருதயத்தில் வைத்து நாலு ஜாமம்வரையிலும் *தக்குவாச் செய்ய வேண்டும். எப்படியானுல் இந்த சரீரம் இருப்பதுடனேதான் என்பது.

வேறு.

தக்குவாவுக்குத் தவஞ்செயு மூமினேர்தமக்கு
மெக்கிமாயுள்ள தலங்களுங் கண்டதினிடையில்

* தக்வா என்பது மனதைச்சரியவிடாமல் செய்கின்ற தியானம்.

மெய்க்குளாத்தல மஞ்சையும் விரும்பிடவல்லோர்
தக்கமகவெனு முத்திரை பெறுமாந்தர்தானே. (79)

தாற்பரியம்.

பரிசுத்தமான வணக்கத்தை செய்வோர்களான முஉமீனுன ஜனங்களுக்கு எப்போதும் நிலவரமாக ஐந்து புலன்களின் வாசல் களும் துன்யாவைவிட்டும் அடைபட்டுவிடவேண்டும். அவர்களோ! அந்த ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தான்விரும்பியும் இருப்பார்கள் அப் போது அவர்கள் உலகத்தில் வசிக்கும ஜனங்களின் நடுவே ஆண் பிள்ளைச் சிங்கமென்கின்ற முத்திரையான நற்பெயரைப் பெறு வார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

தானமாந் தலமஞ்சையுந் தவத்துடன் றேடா
மீன் மாய்விடுவார் தமக்குவாவினுக்கேரூர்
வானமாந்தலமஞ்சையும் வகைப்படியுணர்ந்தோர்
ஞானமாந் தக்குவாவெனுநல்வினை காண்பார். (80)

தாற்பரியம்,

அந்த ஐந்து தலங்களையும் வென்று தவஞ்செய்யாத ஞானி கள் ஈனமான அஞ்ஞானிகள் என்கிற கெட்டபேரை விடமாட் டார்கள். சிரசின்மேல இருக்கிற ஐந்து மகா பூதங்களான ஸ்ரூ பத்தைத்தெளிந்திருக்கின்ற மகான்கள், ஞானமாகிய மெய்பாதை கண்டு நடக்கின்ற மேலான ஜயசீலர்களாய் அச்சமற்று இருப் பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

நல்லரபமென் றறிந்தவர் நாடியகலிமாச்
சொல்லலாம்பலசுரு திகண்டுணர் ந்தவர்தொடர்ந்தால்
வெல்லலாஞத் தலமஞ்சையும் விசு வதித்திடுவார்
எல்லையாந் தக்குவாவெனு மியல்பினைக் காண்பார். (81)

தாற்பரியம்.

ஒரு மனிதன் தனக்கு நல்லபடியானலாபம் வேண்டுமென்ன ஆசைவைப்பானேயாகில்; அவன் உபாயம் செய்யவேனும்: என்று விதமென்றால் — கலிமாவின் தத்துவத்தைக்கண்டு அத்துடன் விர

விக்கொள்ளவேணும் பலபல ஞானவான்களையும் கண்டு அவர் களின் திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டிருந்து நானாசரியாய்ப் பழகி வந்து மெதுவாய் ஐந்து புலன்களின் குணங்குறிகளைக் கண்டு அவை களிடம் பழகி அப்பால் அவைகளை வென்று நிர்ணயம் என்கிற கைப்பிடி கொப்பை நழுகவிடாமல் வைராக்யம் என்னும் பலத் தால் இருகப் பிடித்து அப்பால் வரக்கூடிய தன் எல்லையாகிய தக்கு வாவை உறுதிப்படுத்துவது என்பதாகப் பகுத்தறிந்துகொள் என்பது.

செந்தொடைபஃறொடைவெண்பா.

காணுவுடம்பதற்குக் கருதுஞ் சுவாத்தியங்கள்
வேணுமென மிடைகள் வேண்டுவது—மூணுற்
றடிந்திருக்க வேணுமென்று சாற்று வதைப்பார்க்க
மெலிந்திருக்க வேண்டி விரும்புவதும்— மலிந்துடலிற்
கூவத்து வேணுமென்று கூறுவதைப் பார்க்க
ஆபத்தில்லாம லமைகிறது—மேலவர்கள்
நல்லாதானென்று பெயர் நாட்டுவதைப் பார்க்கப்
பொல்லாதா னென்றுபெய ரேற்பதுவும்—எல்லாநார்
சீமான் றனந்தேடித் துவாவிறப்பதைப் பார்க்கில்
ஈமானே டேமவுத்தாக் கென்பதுவும்—மூமீனுக்
கஞ்சு தவமும்மறிந் தாலொழிந் துதவும்
பொஞ்சுமதைக் காணுற் புரிந்து. (82)

தாற்பரியம்.

முஉமீன்கள் என்பவர்கள் இன்னும் ஐந்து விதமான தவமுஞ் செய்துபிரார்த்திப்பார்கள். அவைகளாவன:-மறைந்து போகக்கூடிய சரீரத்திற்கு சுகசௌக்கியம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விலக்கிக் கொள்வார்கள். (இன்னும்) குஷிகரமான உண்டிதின்டிகளால்சரீரம் பருத்துப்போய் இருக்கிறதவிரும்பாமல் அழுக்கும் சிக்குமாய்வாடி வரண்டுபோய் இருப்பார்கள் (இன்னும்) பாழான சரீரத்துக்கு நல்ல திடாரிக்கமான பலம் வேண்டாமென்று வெறுத்து எந்த நாளும் ஆபத்தில்லாமல் வாழ்கின்றதேபோதும் என்று தேடிக்கொள்வார்கள் (இன்னும்) உலகத்திலுள்ள அப்பாவிகளான அற் ஞானங்கள் கூடிநல்

லவர் இவர்! பெரிய வல்லமையுடையவர் இவர்! என்று நுனி நாவில் சொல்லுகிறதைவிட இவன் பொல்லாதவன்டன்! என்று தூஷினிக்க வேண்டுமென்று தேடிக் காவ்வார்கள் (இன்னும்) எக்காலமும் சீமான் தனத்தைக்கொடு! என்று துஆக்கேட்க விருப்பமில்லாதவர்களாய் கலிமாவுடன் மரணத்தைக்கொடு! என்று கேட்பார்கள். இந்த ஐந்து விதமான தவங்களும் முமீன்கள் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

கருவற்ற எழுத்தை யுன்னிக் கமலத்தி னழுக்கை நீக்கி
யுருவற்ற வொளியைநோக்கியொன்றுபட்டிருப்போர்க்கெல்லாம்
குருபத்தரருள்வார் மூலக்குகையினிற் கலிமாத் தன்னைப்
பருவதத்தே பயிர்செய்வார்க்குப் பலனுண்டாம் பெருகத்தானே.

தாற்பரியம்.

சரீரத்தை உற்பத்தி செய்த அட்சரமான அலிபை நினைப்பில் வைத்து இருதயத்தில் உண்டான விகார எண்ணங்களை நீக்கிவிட்டு உருவமில்லாமல் அருவமாய் நின்று இலங்குகிற பரிசுத்த வடிவத்தைக்கண்டு, அந்நுடன் ஒன்றுபட்டு விரவியிருக்கின்ற நாமரூபாத்மாக்களெல்லாம். நாம் என்ற வழிகாட்டி உழவனைக்கொண்டு சொன்னசாக்ஷி என்னவென்றால். மூலசதாரக்குகைக்குள்ளே கலிமா என்கின்ற வித்தை யூன்றி பருவதத்திலேயே பயிர்களாக்கிக்கொண்டால் எக்காலமும் கைசேதமில்லாமல் ஜீவித்திருக்கலாம் என்பது.

நாசிக்கு மேலே நெற்றி நடுவினின் ருடுஞ்சோதி
ஊசிக்குள் நூலுபோல வுள்ளம் விட்டகன்றிராது
வாசிக்குங் கமலவட்டவடிவினை நோக்கிப்பார்த்து
பூசிக்கவல் லோர்பூமி பொருளே விட்டகல் வானறே. (84)

தாற்பரியம்.

நாசியென்னும் பாதைக்குநேரே மேலிருக்கும் வில்வளைவான புருவ மத்தியினகண்ணை நின்று ஆடிவிலையாடி பிரகாசிக்கும்படியான நாத்தெனனும் ஒளியானது. ஊசியில கோர்த்துத் தொடுத்த திருகும் நூலைபோல இருதய கமலத்தைவிட்டும் விலகாமல் ஒட்டி நிறகினறது. ஆனபடியால வாசனை பொருந்திய அந்த நெஞ்சத்தாம

ரைவட்டத்தை எட்டிப்பார்த்து வணங்க வல்லமையுடையவர்கள் இத்தமாயமான அற்பதுனியாவின் எந்தவஸ்துவின்பேரிலும் இச்சிக்க மாட்டார்கள். என்பது.

பொருளொரு பொருட்டு மல்லப்பூமிவிட்டகல்வர ரானு
லருளொரு பொருட்டினுலே யவனியை நேசக்கிற் பொன்னு
மிருளைவிட் டகல்வா ரில்லென்றிலங்கிய கலிமாக்கொண்டு
வெருளதை நீக்கிமேலா சனத்திலிவிற் றிருப்பா ரன்றே. (85)

தாற்பரியம்.

இந்தப்பூலோகத்தின் கொஞ்ச இச்சையைவிட்டும் விலகின நாதாக்களுக்குப் பணங் காசு பொன்பொருள் என்பவைகள் ஒருபெரிய காரியமல்ல. அவர்கள் மனதில் நினைத்தார்களானால் அல்லது பூமியை நோக்கி உமிழ்ந்தார்களானால் உடனே மண்ணும் பொன் கட்டியாய் சமைந்து விடும். இன்னும் அவர்கள் நான்வேறு நீ வேறு என்கிற இருளான இணையை நீக்கி நான், நீ; என்னும் ஒரு மைப்பாட்டில் விரவிக்கொண்டு இல் என்னும் கலிமாவில் கலந்தவர்களாய் மேலான ஆசனத்தில் விற்றிருப்பார்கள் என்பது.

கலிவிருத்தம்.

முகத்துக்கண்ணே முறுக்கித் திருக்கியே
யகத்துக் கண்ணே யறுத்துப் பிளந்தபின்
வகுத்தசோதி மணிவிளக்குள்ளுள்ளே
தொகுத்துப் பார்க்கச் சுகம்பெறுய் நெஞ்சமே, (86)

தாற்பரியம்.

ஏ! மனமே நீ முகக்கண்களின் பார்வையை உலகத்தின் மயக்கத்தில் விடாமல் ஒழித்து; இருதயமாகிய அக்கண்ணை இல்ஹாம முடைய வழியைக்கொண்டு திறந்து உள்ளே சென்று அங்கே உன்னைப்படைத்த சுத்த பிரகாசமான நப்புடைய தீபவெளிச்சத்தை உன்றன் இருதயத் தாமரையின் கண்ணை நீங்காத நிலையாக நினைவை நிறுத்திப் பார்வையிடுவாயாகில் அபோதுதான் சுகம் பெறுவாய் என்பது.

பகுந்து மெய்மைப் பலபலகூறதாய்
வகுந்தொன்றை மணிவிளக்காக்கியே
கவிழ்ந்து பார்க்குக் கமல வகாரத்தை
நிமிர்ந்து பார்க்க நிலைபெற்றுய் நெஞ்சமே (87)

தாற்பரியம்.

இந்த சரீரத்தை, சதை, மண்ணென்றும், இரத்தர் தண்ணீ ரென்றும் சுவாசம், காற்றென்றும், இப்படியாக நான்குபலங்கள் படுசதி, அதிலொரு பங்கான ஆகாயதத்தை நிலைவாக்கி அதையே ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் அடித்தளமான இராஜ கருவியாக்கி அதையே இருதயத்தின் மணிவிளக்கின் பிரகாச வெளிச்சமாக்கி அந்த வெளிச்சத்தை ரூஹு இருக்கின்ற ஸ்தலமாகிய இடது பக்கத் தின் ஈரல தாமரையின் பக்கமாகக்கவிழ்ந்து பார்க்கும் நிலையி நின்று சற்றே நிமிர்ந்து புருவ மத்தியில் பார்வையைக் கதிர்முனை போல் நோக்குவாயாகில் அப்போதுதான் நிலையான உஜூதை சந்திப்பாய். என்மனமே. என்பது.

கணங்கொள் பூதங்கலந்த வனத்திடை
சுணங்குபோலச் சுருண்டு கிடந்ததை
யிணங்கிமெல்ல வெழுப்பி யிருத்தியே
வணங்கிப் பார்த்து மகிழ்ந்திடும் நெஞ்சமே. (88)

தாற்பரியம்.

கருவிகரணங்கள் என்னும் பூதக்கூட்டங்கள் நெருங்கியிருக் கின்ற வணமாகிய சரீரத்தில் வண்டைப்போல் சுருண்டு கிடக்கின்ற ஆத்மா என்னும் தத்துவ ஒளிவைத்தெரிசித்து மெதுவாக அதற்கு உஷார்கொடுத்து எழுப்பி அதுடன் உறவாடிக் கலந்து வணங்கிக் கொண்டு எந்நாளும் ஆநந்தத்துடன் வாழ்ந்திருப்பாய் மனமே என் பது.

அல்லி ராப்பகலான சுவாசத்தை
மெல்ல மெய்யில் விளக்கொளியாக்கியே
நல்லதென்றுயர் ஞானக்குருபரன்
சொல்லிற் பார்க்கச் சுகம்பெற்றுய் நெஞ்சமே. (89)

தாற்பரியம்.

இரவும் பகலுமாகசரீரம் என்னும்பட்டணத்தில் உலாவிக்கொண் டிருக்கும் பரமபொருளாகிய மூச்சை மெதுவாகப் பழக்கியிழுத்துப் பிடித்து ஜவ்-த்தின்கண்ணே விளக்காகக் கொளுத்திவிட்டு நல்ல காலத்தின் அதிஷ்ட திரவியம்போல் வந்தகாமிலான குருவின்

சொல்படி கலிமாவிலுல் அதை நோக்கினுயாகில் அப்போதுதான் சுகப், பெற்றுக் கொள்வாய் என்மனமே! என்பது.

வேங்கை மெய்யை வெருட்டிப் பிடிக்கண்
டோங்கி மெல்ல வுயர்த்தி யிருத்தியே
பாங்கினுடு பரம சுவாசத்தைத்
தூங்கிப்பார்க்கச் சுகம்பெற்றுய் நெஞ்சமே. (90)

தாற்பரியம்.

மனமே வேங்கைப்புலியாகிய மவ்த்தானது உன்னை வந்து துரத்தி ஒரு பிடியாய் பிடித்துக் கொல்வதற்கு முன்னமே உன்னை நடத்தாட்டி வருகின்ற பரம்பொருளாகிய சுவாசத்தை மெதுவாக ஏற்றியிறக்கிப் பழகிவந்து உன்னை பலுவாக்கி விட்டு அதை நீபார்த் திடுவாயாகில் அப்போது எல்லாசுகங்களையும் தடைமறவில்லா மல் பெற்றுக்கொள்வாய் என்பது.

ஒய்வி லாப்புன லூறிய வாவியிற்
பூவி லாமணம் பூத்த கமலத்துள்
வாயி லாவண்டு வந்து மனங்கொள்ள
ஈயி லாத்தே னினிப் புற்றுய் நெஞ்சமே. (91)

தாற்பரியம்.

எந்நேரமும் இடைவிடாமல் புனலாகிய இரத்தமானது ஊறிக் கொண்டிருக்கின்ற இருதயத்தின் தடாகத்தின் கண்ணே? புஷ்ப மில்லாமல் மணக்கின்ற வாசனையானது விரிந்திருக்கின்ற. ஈரல் தாமரையின் நடுவே வாய் இல்லாத வண்டாகிய சுவாசமானது வோடிவந்து அத்தாமரையின் பரிமளத்தை முகந்துகொள்ளவே ஈயில்லாத தேனுகிய கலிமா யென்கின்ற ஹா ஹீ ஹூ என்னும் அட்சரங்களானவைகள் இனித்துத் தன்னை மறந்துவிட்டது மனமே என்பது.

மக்கம் வாழு முஹம்மதர் சொற்படி
சொர்க்க வாழ்வுஞ் சுகமு மிழந்துபேர்
நெர்க்கமான நெருப்பில் விழாமலே
ஹக்களோடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (92)

தாற்பரியம்.

திருஸ்தலமாகிய மக்கமா நகரத்தில் மனுஷாவதாரங்கொண்டு உதையஞ் செய்துவந்த நபிகள்நாயகம் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் கட்டளைப்பிரகாரம் நடந்து சுவர்க்க வாழ்வையும், விகாவையும் பெற்றுக்கொள்ள மதியில்லாமல் பேதா பேதகப்பட்டு இருவினையாகிய பெரும்பாவப் பொதிகளைத் தேடிச் சுமந்த கழுதைபோல் அநேக அகோரவிகார ரூபாதிகளைக்கொண் டும் சதாயாதனை செய்யப்படுகின்ற நரகக் குழியில் விழுந்திடாமல் உன்னுக்குள் மறைந்தவனுக இருக்கின்ற தலைவன் உன்னை இல்லா மாக்கி அப்பால் இருப்பவன் யாரென்று கூர்மையுள்ள புத்தி யைக்கொண்டு விசாரித்து பார்த்து அதுடன் விரவிக்கொள் மனமே! என்பது.

ஜாயிலென்றதகைமையை நீக்கியே
வாயிலன்றி மனத்திலொன்றுக்கியே
ஆசையென்றி வாலறிந்தபின்
காயிலாக்கனி கண்டிடுநெஞ்சமே (93)

தாற்பரியம்.

தன்னையறியாத ஜாஹில் என்கின்ற தன்மையை நீக்கிவிட்டு வாயால் சொல்லிக்கொண்டலையாமல் அந்தப் பொருளை மனதின் கண்ணை ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு ஹா ஹி ஹூ வென்கிற கலிமா ஜால அறிவையறிந்தபின் காயில்லாமல் பழமான தன்மையுள்ள அப்தாய் இருந்த நீ அகதாகின்ற தத்துவத்தைக்கண்டு கொள்வாய் என்மனமே என்பது.

முனுபிக்கென்றமிடிமையை நீக்கியே
வினுபிக்கும் மகுபூபெனுஞ் சோதியைப்
பனுகலிப்பு பணிவிடையானபின்
கனுயத்தோடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (94

தாற்பரியம்.

மனமே! நீ முனுபிக்கு என்கின்ற தரித்திரியத்தைவிட்டும்உன் னில் பூரணமயமாய் நிறைந்திருக்கின்ற மகுபூ என்னும் பிரகாசத் தை ஆசைகொண்டு மருண்டு திரியும் மனக்குரங்கானது உன்வசப் பட்டு பணிந்தபிறகு உன்றப்புடன் கலந்து ரஹித்துக்கொள் என்பது.

நீயு நானு நினைத்திடுங் காலையி
லேதுநான கலைடிறைஞ்சுவ னீதியாய்
நீயுமென்னுள் நினைப்பது தானின்ன
நேரமென்றே யிருப்பது கண்டிலேன். (95)

தாற்பரியம்.

மனமே ஒரு நிசயம் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. நீ வேறு நான் வேறு என்றிருந்த விகாரத்தை ஒழித்து நீயும் நானும் ஒன்று என்கின்ற ஞானத்தில் விரவிய பிறகு வேறு நான் எந்த வஸ்துவை வணங்கப் போகிறேன். ஆனதினுல் நீயாக நீ எனனுடைய நினை வுடன் கலந்து ரஹித்து நேசித்திருப்பது எந்நேரமோ அறியவிலை என்பது.

கட்டளைக் கலிப்பா.

சீயும் நீருந்திருத்திய மெய்யுளே தேனுமை வந்து சிறந்தது கண்டியான்
ஆயும் நீரையகற்றி யமிர்தமதாக வுண்டவர் பாதம் பணிந்தபின்
காயுமன்றிக் கனிந்த கனிபழங் காண்பர் கண்டுகளித்த குருபரன்
நீயவென் றியமிர்ந்துண்ணுங் காலையி லேது தன்கண்டிறைஞ்
சுவனெஞ்சே .

தாற்பரியம்.

நாற்றமுடைய சீழும் ஊனநீரும் கட்டுப்பட்டு நிற்கிற இந்த சரீரத்தில் இனிமையான தேனுமிர்தத்துக் கொப்பான தேன் என்கிற கலிமாவின் ரஞ்சிதமானது சிறந்து வந்திருக்கிறதை நுட்ப புத்தியைக் கொண்டு தெளிந்தறிந்துகொண்ட பின்னல் நான் பலமாதிரிப்பட்ட ஆராய்ச்சியை விட்டும் விலகி அந்த மேலான தேன் சுவையைக் கொண்டு குடித்த நாதாக்களின் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து அதன் பின்னல் காயில்லாமல் ஒரு பழமானது பழுத்த தன்மையான இந்த சரீரத்தின் அடிமைத் தனத்தை ஒழித்து எல்லாம் நாம்தான் என்ற சக்கற்ற தீர்ப்பைப் பிடித்துக்கொடுத்த காமிலான குருவின் தந்திர உபாயத்தின் பொருட்டால் என்னில் உள்ள இடகலையின் தோற்ற மாகிய சந்திரனில் இருந்து பொழிந்த அமிர்தம் உண்ணும்போது உன் கண்ணுக்கு உன்னையன்றி வேறெந்த சொரூபம் தோற்றப் போகின்றது. மனமே என்பது

கட்டளைக் கலிப்பா.

நீதியாயுள்ள ஜாதியனைத்தினும் நீக்கமன்றி நினைப்பவர் கல்பிலு மாதியாள பொது வஸ்துவிதெனு மஞ்சி லொன்றை யறிந்தவர்

கூறவே, யோதி நூலே யுணர்ந்திடு நாளெல்லா மூள்ள மோடித்
தளர்ந்திது காணெனுஞ் சோதியாய்வரு மவ்வெழுத் தொன்றினைத்
தொடர்ந்து காணச் சுகம் பெற்றுய் நெஞ்சமே. (97)

தாற்பரியம்.

நீதமாகிய ஒழுக்க நடையில் சரியட்டு நடக்கின்ற ஸமஸ்தான ஜீவராசிகள் அடங்கலிலும், இனனம் இரண்டுபடுத்தாமல் ஒருமைப் பாட்டில் திட்டப்படுத்திக்கொண்ட பெரியோர்களின் திருமனதிலும், எவைக்கும் ஆதிவஸ்து இதுதான் என்று ஐந்து பூதங்களில் ஒளிருகிய ஆகாசத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வல்லமை சாலிகள் சுட்டிக்காட்டினவுடனே, வேத சாஸ்திர தந்திரங்களின் மூடிதிறக்கப்பட்டு அதன் பேரில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை கைவிட்டுவிட்டு உலகமயாவற்றிலும் பரிபூரணமாய் நிறைந்த ஜோதியானது அந்த ஒரு எழுத்தில்தான் ஒளித்திருக்கின்றது என்று அதன்பேரில் ஆசை மீறி அதைத் தெரிசனம் பண்ணினவுடனே சதாசுகங்களைப் பெறுவாய் மனமே என்பது.

விருத்தம்.

சூலமா யொளியாய் ஞானச் சுடரது தன்னை நோக்கிச்
சீலமாயெழுந்த சீவ னிறுமது தெரிசிப்போர்கள்
சாலமா மறைகளேதுஞ் சாத்திரச் சுழக்கமெல்லாஞ்
சூலைபோல் வயிறு தோன்றத் தொடங்கின தொழிலா மென்றுர். (98)

தாற்பரியம்.

ஞானமான பெரிய கூரிய அறிவில் பழகிவந்து சர்வ உலகக் காரண கருவியான அந்த ஒளிவைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்த் தெரிசித்து ஜயம் பெற்றுக்கொண்ட மஹான்கள் எல்லாரும் இந்த உலகத்தில் வேதம் என்றும சாஸ்திர சோடிகள் என்றும் பெருகி ஜாதி மத பேதகப்பட்டு ஜனங்களை மருட்டி நடத்துகின்ற விதமெல்லாம், உலகவாசிகளான வேத சாஸ்திரிகளானவர்கள் தங்கள் நிறையாத வயிறுகளை வளர்க்கவேண்டியதற்காகப் பின்னின்ன வலைகளாக இருக்கும் என்று சாக்ஷி சொன்னர்கள் என்பது.

விருத்தம்.

அண்டமு மவனிதானும் மதிர்ந்திட மறைகளோதிக்
கண்டமுங்கடுத்து நோவக் கதறிய மைந்தர் சேண்மோ
என்றுமுள் ளவனை மெய்யுளெழுந்தினு லிருத்திப் பார்க்குந்
தொண்டருக் கடிமை செய்தாற் சேரலாஞ் சுவர்க்கம் தானே. (99)

தாற்பரியம்

ஆகாசமும் நீங்கள் வாசம் பண்ணும் பூமியும் அதிர்ந்து போகும் படியாக வேத சாஸ்திரங்களை ஒதுவோதென்று வோதி தொண்டைக் குழியில் நீரும் வரண்டுபோகுமபடியாய்க் கத்திக் காலந்தள்ளுகின்ற மந்தப் புத்தியுள்ள மூடஜனங்களே! கேளுங்கள் நீங்கள் இவைகள் போன்ற வேஷங்களை விட்டுவிட்டு சதாகாலமும் நிலையாக இருக்கும் படியான ஆதிவஸ்துவை இருதயத் தாமரையில் வைத்து ஒரேயொரு அட்சரத்தால் தெரிசித்த அன்பர்களான ஆஷிக்கீன்களுடைய பாதத்தில் விழுந்து கட்டிப் பிடிப்பீர்களானால் சுவர்க்கம் உங்கள் பேரில் விற்பிரயமாய்விடும் என்பது.

வெண்பா.

பேய்த்தேரை மெய்யென்று பேதலிந்த மான்போலச்
சாத்திரங்களோதித் தளராதே சாத்திரத்தைக்
கற்றறிந்து விட்டாற் கதியாகாதப் பொருளைச்
சற்றறிந்து பாராய் தரித்து. (100)

தாற்பரியம்.

கானகத்தில் கொள்ளிவாய் பிசாசுகள் கூடி தழையும் குழையுமாய் ஜோடித்து நடத்திவந்த ஒரு தேரைக் கண்டு ஓகோ இந்தத் தேரில் நாம் அருந்திப் பசியடக்கக்கூடிய தழைகள் தொங்குகின்றன. ஆனதால் கூடவேபோனால் நல்ல சௌகரியமாய் தின்னலாம் என்று ஒரு மான், தன்பாலை நினைத்து மறக்காத குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டு சென்று சிறிது தூரம் போனதும் அந்தப் பிசாசு கூட்டங்கள் இந்த மானைக் கண்டு கும்மாளி போட்டு கூத்தாடிக் குரவையுடன் வந்து அதன் குரவலையைப் பிடித்துக் கடித்து இரத்தத்தை யுறுஞ்சும்போது அந்தமான் எவ்விதம் மருண்டு தவித்ததோ அதே கெதியாக இந்த மாயஉலகத்தில் மனுஷ ஜன்மமெடுத்துப் பிறந்து வீணாக வேத சாஸ்திரிகள் சொன்ன பொய்யை நம்பி ஸ்திரீகளின் சரமசோகத்தில் மிதந்து புத்தியைக் கரையானுக்குக் கடன் கொடுத்துவிட்டு கடைசியில் வரும் எமன்கையில் சிக்கிக்கொள்ளாதே. நீ கற்ற வேதங்களில் அந்தரங்கமாய் நுழைந்து கிடக்கின்ற வஸ்துவை ஒன்றுபடுத்தி மனசு அளவில் கொஞ்ச நேரம் உன் எண்ணத்தை கதிர்மூனைபோல் நிற்கவைத்துப்பார் அப்போது உண்மை யென்பதின் ருஷியானது தானே தெரியவரும். என்பது.

இ

எறும்கடை யெண்பத்து நான்குநூருயிரத்து
ஞறும் பொருளோயாரு முணரார்கள்—வெறும்பானே
பார்த்திருந்துத் தூங்குவார் பசிகளிஞற் பாவியர்கள்
சாத்திரத்தின் கேடாவர்தான். (101)

தாற்பரியம்.

யானைமுதலான எறும்பு கடைசியாக உள்ள என்பத்துநான்கு நூருயிரப்கோடி ஜீவஜந்துகளின் சரீரங்களிலும் தன் வல்லமை விளையாட்டின் ஹிக்மத்தால் சங்கிலித்தொடர்போல் கலந்து மறைந்தகொண்டிருக்கும் அந்த எட்டாத பொருளைப்பற்றி மனதில் விசாரணை பண்ணுமல் சோற்றுப் பாணையில் சோறு ஒன்றுங் கிடையாதென்று நல்ல தெரிந்திருந்தும் அதற்குரிய முயற்சி செய்யாமல் கடிசான பசியோடும் கிடந்து தூங்குகின்ற பரம சோம்பேறிகள் போல உலகவாசிகளான பாதக ஜனங்கள் வீண் விளையாட்டிலும் சிரிப்பிலும் மனதைப் பராக்காக்கி விட்டு வேத சாஸ்திரிகளின் சொல்லைப் பிடித்துக்கெட்டு அழிந்து விடுகிறார்கள். என்பது.

அழுக்கறுத்து மெய்யை யறிந்தோர்கள் முன்சென்று
சுழுக்கழுத்து நீகேளு சொல்லுவா—ருட்கருத்தை
வஞ்சகத்தை நீக்கிவான் பொருளை யென்றுமவர்
தஞ்சமெனக் காட்டுவார் தான். (102)

தாற்பரியம்.

யாரப்பா! இதை நோட்டமிடுகிற அறிவுள்ளமகனே? உலகமயக்கத்தில் உன்னை விற்றுவிடாமல் தன்னை இன்னதென்றுஅறிந்திருக்கின்ற மேலோர்களான நாதாக்களை நீகண்டு பிடித்து அவர்கள் பாதத்தைமுடுகி வெட்கத்தை உதறிவிட்டு ரகசியத்தைக்கேள். அப்போது அவர்கள் உன் இருதய வடிவைப்பற்றிச் சொல்லுவார்கள். அத்துடன் உன்மனதின் வைராக்கியத்தைக்கண்டு அவர்கள் யாதொரு வஞ்சகமில்லாமல் உன் அசலான பொருளை இதுதான் என்று சுட்டியுங் காட்டுவார்கள் என்பது.

வேதியர்கள் சொல்லதனை மெய்யெனிருப்பவர்க
ளாதி நிலையிதென் றறியார்கள் – ஓதிமிக
உள்ளத்தரும் பொருளை யுணரா தவர்நாளைக்
கள்ளர்படும் பாடெனவே காண். (103)

தாற்பரியம்.

வஸ்துதைக் கண்டுகொள்கின்ற உபாயம் இப்படியேயன்றி உலகத்தில் வயிறுவளர்க்கப் பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு கலிக்யானங்களை வாயால் புலம்பித்திரிகின்ற சாஸ்திரிகளின் சொல்லைத்தொடர்ந்தால் ஜனங்கள் யாதொருபயனும் பெறமாட்டார்கள். அந்த சாஸ்திரிகள் அவ்வளவுகல்விகளைக்கற்றும் தம இருதயசொரூபத்தின் வடிவைச் சந்திக்காமல் போனார்களானால், அவர்கள் மரணவேளையில் திருடர்களைப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள். அது மேலுக்குத் தெரியவரும் என்பது.

மெய்யிலே யுள்ளதொன்றும் விள்ளார்கள் வேதியர்கள்
பொய்யிலே யுன்மனதைப் பூட்டுவார்—கையிலே
கண்ணுடி வைத்தாலுங் காணுதகப்பொருளை
விண்ணூர்ந்திருப்பரே மேல். (104)

தாற்பரியம்.

உண்மையாகிய மஅரிபத்துல்லாவின் விஷயத்தைப்பற்றி வேத சாஸ்திரிகள் யாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். அது வஞ்சகத்தால் அல்ல தங்களுக்கு அதன் விஷயத்தில் தெரியாததினால் வீண்பொய்யாகிய உலகமயக்கத்திலேயே உன்மனதைக்கட்டி விடுவார்கள். அதிலும் சில வேஷதாரிகளான குருமார்கள் கையில் கண்ணுடிகளை வைத்துக்கொண்டு அதோ! தெரிகிறதுபார் என்று கண்பார்வையின் ஒளிவைக்காட்டுவார்கள் அந்த பொருளானது இப்படிப்பட்ட ஜால வலையில் அகப்படாது. அது அகப்பட்டுக்கொண்டவர்களின் பார்வையானது இருதய சாயலாய் மேல்நோக்கியிருக்கும் என்பது

கட்டளைக் கலித்துறை

ஈமான் றனக்கு மிசுலாம்நெறிக்கு மிடைநடுவே
தேமாங் கனியுண்டு செப்பரிதால் செப்பிலஞ்சி லொன்றை
ஆமா மெனக்கலி மாவாலெழுப்பி யறிந்துணர்ந்தால்
சீமான் றனம்பெற்றுவாழ்விரென நபிசெப்பினரே. (105)

தாற்பரியம்

ஈமான் என்கின்ற உறுதியான எண்ணத்திற்கும், இஸ்லாமென்கின்ற கலிமாவுக்கும் இடையில் தோன்றுகின்ற தப்புடன் விரவச்செய்கிற முறையொன்றிருக்கிறது. அதை யாராலுஞ்சொல்ல முடியாது. ஒருவாறு நமது பிறவிகளான உலகவாசிகள்பேரில் கருணை வைத்துச்சொல்கிறேன். கலிமாவில்உள்ள இருபத்துநான்கு அட்சரங்களிலும் முக்கிய பாதையையுடையது ஐந்து அட்சரங்கள். இந்த ஐந்திலும் ஒரேயொரு அட்சரந்தான் எல்லாவற்றையும் பொதிந்து நிற்கின்றது. அதைஉறவாடி கலிமாஎன்கின்ற திறவுகோல்கொண்டு திறந்து உள்ளமான இருதயத்தின் வட்ட வடிவில் தூக்கியெழுப்பி இருத்திப்பார்த்து அதுயார்? நாம்யார்? என்று விசாரித்தால் நீங்கள் திகரில்லாத சீமான்தனமாகிய சதாகால வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்வீர்கள்! என்று நமது சர்வ லோக யோக தற்பர ஜகத் குருவாகிய நபிகள் நாயகம் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

அறுநான் கோடட்சரக் கோடாரியை கொண்டறிந்துளத்தில்
மறிவான வஞ்ச மனத்தைத் தறித்து தயற்புனமாய்ச்
செறிவான தீவிலமுதாஸ் வித்தினைச் சேரநாட்டுப்
பொறிவீண்களை பறித்தாற் பெறலாஞ் சொற்கப் பொற்பதியே.

தாற்பரியம்

இருபத்துநான்கு எழுத்தாகிய கலிமாஷஹாதத்தென்னும் ஞானக் கோடாரியைக்கொண்டு அறிந்து இருதயத்தில் அப்போது ஹவாவென்கிற மனதின்கண் வந்துகூடுகின்ற உலகமயக்க அவத்தைகளையெல்லாம் தறித்துவிட்டு, வெட்டி இருதயத்தை ஒரு வயல் நிலமாகத் திருத்தி தீனுல் இஸ்லாமுக்கு உயிராகஇருக்கிற கலிமாவில் அமிர்தமான இல்லல்லாஹூ வென்கிற விதையை நினைவுடன் கலந்து விதைத்து முளைகண்டவுடன் நடுவைசெய்து ஐம்புலன்களின் விகாரக் கிருத்தியங்களான களைகளை அப்போதைக் கப்போது பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தால் சுவர்க்கபதியாகிய ஈடேற்றம் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது.

முன்னுள் கெழுத்தில் முதருன் கைவிட்டு முகிர்ந்தெழுந்த
பின்னுள் கெழுத்துப்பிறவா துதித்தெழும் பேரெழுத்தில்
அன்னுன்கி லொன்றதனுலே கமலத் தழுக்கறுத்து
மன்னுன்குபோத முற்றுற்பெறலாஞ் சொர்க்க வாழ்பதியே (107)

தாற்பரியம்.

அஷ்ஹதுக் கலிமாவில் பேர்பாதியாகிபதுமி, பன்னிரண்டு அட்சரங்களையுடையதுமான லா-இ-லா-ஹ இல்லல்லாஹூ என்பதில் முதல்வரும் நாலு அட்சரத்தைக் கழித்து அங்கிருக்கும் இனையான குபிரைவிலக்கி பின்வருகின்ற நாலு அட்சரத்தில் பிரிவினை இல்லாமல் உதித்திருக்கின்ற பூங்காவனத்தின் ஒரு மலராகிய ஹூ என்னும் அட்சரத்தை நினைவுடன் கூட்டி இருதயத்தில் வந்து கூடிக்கிடக்கும் பல உபாதிகளான அழுக்குகளையும் சிறுகச் சிறுக கழுகிகொண்டால் தடையில்லாமல் மரகத விமானமான பட்டணங்களையுடைய சுவர்க்க மண்டலம் சேர ஹேதுவாயிருக்கும். என்பது.

வலியான் நிருவொளிக்குள்ளே யுயிர்கள் வளர்ந்துருவாய்
மெலியா வணக்க மறியாதநாளினில் மெலவன்றன்
கலிமாவை நெஞ்சிற்றவரும லொன்றெனக் காணவைத்தான்
சலியாதிருமணமேயி றசூலுண்டுந் தாபரமே. (108)

தாற்பரியம்.

வல்லமைப்பொருளாதிய அல்லாகுத் தஆலாவின் சிர்ருன ஒளிவுக்குள்ளே எல்லா ஜீவராசிகளும் புதைந்து கிடந்து ஜென்ம கிரஹங்களால் அவைகள். சரீரசக்தியடைந்து வளர்ந்தும் தன்னையறிகின்ற உபாயங்களை கண்டு வணங்கத்தெரியாமல் தவிக்கும்போது அந்த ஒளிவுக்குரியவன் தன்கலிமாவின் சூட்சத்தை யறியும் படியாக தன் றசூலை யனுப்பி அறியவைத்தான் ஆனபடியாலே ஏ! மனமே நீ ஒன்றும் விசனப்படாதே. நமது றசூல் நாயகம் இருக்கிருர்கள். தாபர வஸ்துவாக என்பது.

வலியான் பொருளை யுணராதமாந்தர் வணக்கமொன்று,
பலியாது நாளைப்பகையாகு மென்றிறை பாழுடம்பின்
கலிமாவிளக்கின் சுடர்நான்கிலொன்றைக் காட்டிவைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி றசூலுண்டுந் தாபரமே. (109)

நூற்பரியம்.

வல்லமைபெற்ற அந்தப்பொருளைத் தெரிந்துக் கொள்ளாத ஜனங்கள் வணங்கின்ற வணக்க மொன்றும் பலியாது அதுவே மேலேக்குக்கடினமான சாட்சியாய் வந்துநின்று எதிர்க்கும் என்று கிருபையுள்ள றகுமானுடைய ஆண்டவன் நமது சரீரத்தின் கண்ணே மூலமந்திரமான கலிமாவின் தான்குமணி விளக்குகளையும் கொளுத்திப் பிரகாசிக்கும்படியாகச் செய்திருக்கிறான். அதிலொன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் வேதங்களில் தெளிவாக அறிவித்தான் ஆனதினால் மனமே நீ விசனிக்காதே றகூலுல்லாஹி அவர்களின் தாபரமான துணையிருக்கிறது. என்பது.

வலியான் றிருவுளத்தாலே யெழுத்தவகி யெழுத்தைக்
கலிமாவினாலு ஹறுபி லொன்றுனதைக் கண்டறிய
மெலியாதிறை வனருளால் மனத்தை விளக்கி வைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி றகூலுண்டுந் தாபரமே. (110)

நற்பயம்.

அல்லாகுதீ தஆலா தன் திருவுளப் பொருத்ததீதைக்கொண்டு தன் திவ்யதீர்க்கதரிசியான நமது நபிகள் பெருமானார் அவர்களுக்கு இறக்கிவைத்த வஹிகளில் தன் மர்மத்தையும் கலிமாவில் நுழைத்தான். அதை மிஃறுஜியில் தன்மடிஷிக்கைவரவழைத்துப் பேசின ரகசியம் பன்னிரண்டாயிரம் சங்கதிகளில் ஒன்றாக சம்பாஷித்தான் அப்போது நான் அட்சரத்தில் ஒன்று என்னுன். ஆனதால் அந்த ஒன்றைப் பகிரங்கமாய்ச் சொல்பவர்கள் பாவியாவார்கள். ரகசியத்திலே அதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அனேகம் துறைகளே ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் ஆனபடியால் ஏ மனமே! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சாதே நமது றகூல்நாயகம் நல்ல துணையாக இருக்கிறார்கள். என்பது.

அவியா யெழுந்துயி ரெல்லாம் நிரைத்தண்டரண்டமெல்லாம்
மலியா வெறுபத்தோடெழாக வைத்தனன் வஞ்சகமறக்
கலிமாப் பொருளதை நாலங்கறுபினிற் காட்டிவைத்தான்
கலியா திருமனமேயி றகூலுண்டுந் தாபரமே. (111)

தாற்பரியம்.

அலிபாய் எழுந்துநின்ற பரமபொருளானது அண்டரண்டங்களான உபாதிகளிலுள்ள ஜீவ கோடிகளுள்ளும் பூரணமயமாக நிறைந்து அப்பால் அதை எழுபத்தேழு தத்துவ அட்சரங்களாகப் பிரித்து எழுபத்தேழு கூட்டங்களைப் பிரித்து விட்டு, தான் அவைகளில் நாலே நாலு அட்சரங்களில் வந்து ஒளித்திருந்து ஞானவான்களான மௌனமுடையவர்களுக்குத் தெரியும்படியாயும் தன்னைக் காட்டிவிட்டான். ஆனபடியால் மனமே! நீ ஒன்றுக்கும் விசனிக்க வேண்டாம். நபியவர்களின் துணை நமக்கிருக்கின்றது. என்பது.

அலிபோடுலாமுந் திறல் ஹேயு மீமு மனுதி முன்னுள்
மெலிவான தாலில்விடுத் துரைத்தானதை விண்டறியக்
கலிமாவோடே கன்றிரு நாமத்தேன்விட்டருந்தச்சொன்னுன்
சலியாதிருமனமேயி றகூலுண்டுந் தாபரமே (112)

நூற்பரியம்.

அனுதி வஸ்துவாகிய அல்லாதன் ஹிக்மத்தைக் காட்டியிருக்கும் பரிசுத்த அச்சரங்களான. அலிபு. லாம். ஹே. மீம் என்னும் இந்நான்கு அட்சரங்களையும் முன்னமே தஸல் என்னும் அட்சரத்தில் வைத்துப் புதைத்திருந்தான். அதை அநேக யூகதந்திர உபாயத்தால் பகுத்தரியும் படியாக ஒரு அரும்பொருளான உபாயமும் சொன்னுன். எப்படியானுல் கலிமா என்கிற மாங்கனியில அவன் திருநாமமாகிய ஹுவி. என்கிற தேவாமிர்தத் தேனைவிட்டு விரவிக்குடித்தால் அதுவே நீ நானுகிறதற்குக் காரணமென்று காட்டியும் போட்டான். ஆனபடியால் ஏமனமே. உனக்குக்கவலை வேண்டாம் நமது நாயகம் றகூலுல்லாவுடைய துணையாயிருக்கிறது. என்பது.

வலி தானவைத்தெழுத்தட் சரமாதி வடிவென்றுன்னி
மெலியா மலாறுநூ றுயிரங்கோடி விண்ணோருரைத்த
கலிமாவினுல் மனக் கண்ணுடியைச் சிக்கலாடச்சொன்னுன்
சலியாதிரு மனமேயி றகூலுண்டுந் தாபரமே. (113)

தாற்பரியம்.

வல்லமைக்குரிய மேலே சொன்ன ஐந்து அட்சரங்களும் ஆதியின் சொரூபம் என்று தீர்மானித்து அல்லாவுடைய ஆறு நூறுயி

ரங்கோடி மலக்குகளும் சொன்னதாகிய பரிசுத்தமந்திரமான அஷ்
ரதுக் கலிமாவைக்கொண்டு இருதய இருளை ஒதுக்கிக் கண்ணுடி
யில முகம் பார்ப்பதுபோல் தன்னைப்பார்த்து சந்தேகந்தெளிந்துக்
கொள்ளுங்கள். என்று மிஃராஜியில் றப்புசொல்லி யிருப்பதாலே ஏ
மனமே, இனி நீவிசனப்படவேண்டாம். நமது றசூல் நாயகதுணே
யாக இருக்கிறார்கள். என்பது.

அலிபாயெழுந்திடு முன்னே யுதித்திடு மட்சரத்தில்
வலிதாயிருந்த ஹறுபேதென்றுன்மனக் கண்டிறந்து
கலிமாப்பொருளைக் கமலத்துள்ளே டயிராக்கச்சொன்னுன்
சலியாதிருமனமேயி றசூலுண்டுத் தாபரமே. (114)

தாற்பரியம்.

ஏமனமே! என் விசனப்படுகின்றாய்? பதினெண்ணுயிரம் ஆலம்
களும் அலிபுக் குள்ளிருந்து உற்பத்தியாகும் முன்னமே. தனியே
எழுந்து நின்ற அட்சரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்பேர் (நுக்தத்து)
எனறறிந்துக் கொள் அதன் சிபத்து எது? என்று மனக்கண் திறந்து
அறிந்து அத்துடன் கலிமாவின் உள்ளதாற் பரியஸ்துவை இரு
தய நிலத்தில் இட்டுப் பயிர்செய்து ஆதாய ஊதியம் பெற்றுக்கொள்
ளுபடியாக ஆண்டவன் சொல்லியிருப்பதனுலே நமது றசூல்
நாயகம் துணையிருப்பார்கள், என்றறிந்துகொள். என்பது.

அலிபானதுக்குளடங்கலு மாயிற்றென் றன்புகொண்டே
மெலிவாயிறை வனருள் ஞானம் பெற்று வினைகளறக்
கலிமாவை மூலக்கருத்தா லெழுப்பிப்பின் கண்டறியக
சலியாதிரு மனமேயி றசூலுண்டுந் தாபரமே (115)

தாற்பரியம்.

எஞ்ஞான்ற பாதையில் உழைத்துவருகின்ற எனது தன்மையான
நெஞ்சமே! அலிபு என்ற ஏகாட்சரத்தில் தான் ஸமஸ்த உலககோடி
களும் உற்பத்தியாயிற்று. என்று ஆசைவைத்து உருகி அல்லாகுத்
தஆலாவின் தஜல்லியாத்து எனனும் திரு அருளைப் பெற்று நான்,
அவை. என்கிற இருவினைகள் இல்லாமல் மூலக்கருத்தென்கிற நாட்
டத்தில் இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவை வைத்து எழுப்பி அப்
பால் உன்னை நீ இன்னவஸ்துதான என்று திட்டமாய்க் கண்டு

கொள்ளும்படி முயற்சிசெய்ய சடைந்து விடாதே. உனக்கு றசூல்
நாயகத்தின் தாபரமான துணையுண்டாகும் இது நிச்சயம் என்பது.

உப்பிட்டுப் பூட்டி யுணர் விட்டுத் தாளிட்டு உள்ளுயிரி
னப்பிட்டு வைத்த தறிந்திலனேயஞ் சிலொன்றதனைத்
தபபிட்டெடுத்துயர் ஞானச்சுட ரெழுந்தாமரையிற்
செப்பிட்டிருக்கின்ற கண்ணுடி வட்டந் தெரிசித்ததே. (116)

தாற்பரியம்.

இந்த மாநுட சரீரத்தில் பூதக் கிருத்தியங்களை அதிகாரம்
பண்ணச்செய்து, உப்பு, சைப்பு, கசப்பு என்கிற மூப்பூவையும்வைத்
தப்பூட்டி அதுடன் அறிவென்கின்ற இராஜ கருவியை அடைத்து
தாட்பாள் போட்டு அதற்குள்ளே ஜீவன் என்கிற ஆத்மாவை நடக்
கச்செய்து அதின் மர்மத்தில் தானும் இன்பமுடன் விழுகிறுன் என்
கிற மகா ரகசியத்தை அறியாதவனுக சிலவயதை வீணுகக் கழித்
தேன். அப்பால் என் நல்விதி வசத்தால் கலிமாவில் இருக்கின்றன
ஐந்துஎழுத் திலில் ஒரு எழுத்தைத் தீர்ச்சையாய்த் தெரிந்தவனுன
பின்னர் உயர்த் தியாகிய ஞான ஷுஹூதின் பிரகாசமானது உத
யஞ் செய்கின்ற இருதயத் தாமரைமலரானது பளீரென்று இதழ்
விரிந்து அங்கு மரகதரத்னம் செப்பின் கண்ணே இருந்து பதினெரு
லோகமும் பராபரித்துக் காப்பாற்றுகின்ற றப்பாகிய தத்துவ
அநாதியைக் கண்ணுடிக்குள் முகம் பார்ப்பதுபோல் தெரிசனை
செய்தேன். என்பது.

விருத்தம்.

போதமி லாவகை யாக நடந்து புலம்பிய மூடர்களே
வேதமெலாநீ ரறிந்து தெளிந்து விளம்பிய தெப்படியாம்
ஆகமில்லாத தனத்தை யறிந்தவ ஞதளியிட்டளவே
யேது மிலானையறி தொடர்ந்திடிலெப்பொருளுந்தவமே (117)

தாற்பரியம்.

ஈடேற்றம் பெறக்கூடியநுட்ப அறிவில்லாமல் பிதற்றிக்கொண்டு
திரிகின்ற மூடப் புத்தியுடைய ஜங்களே! நீங்கள் வேதசாஸ்திரங்
களை அறிந்து அதன்படி வெள்ளிடை யாயிருக்கின்ற மாதிரி
யானது எப்படியானுல் ஒரு வியாபாரி யானவன் தன் கைமுதல்

கொண்டுசரக்கைத் தெறியாதவனுக எறினவிலேயில் கொள்முதல் செய்து அந்தசரக்கை முதலுக்குப் பேர்பாதியாக விற்று நஷ்டப் பட்டுக் கைமுதலேயும் தின்று ஒன்றுமில்லாதவனுக கைசேதப்படு வதுபோலாக இருக்கின்றது. ஆனதினால் அந்த வீணன பாதையை விட்டு றப்புடைய மதரிபாவை ஆசித்து ஞானத்துறையைப் பிடித்து நடப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு எவ்விதமான அபூருபமான அறிதான பொருளும் நினைக்குமுன்வந்து கைகூடும். என்பது.

வெண்பா.

ஆரணத்தீ னூடே யடங்கா தகப் பொருளின்
காரணத்தா லஞ்செழுத்தைக் கண்டிருப்பார்—பூரணமா
யோரெழுத்தி லுற்றவறி வானந்த வெள்ளத்தின்
நேரெழுத்தாயெங்கும் நிறைந்து (118)

தூற்பரியம்.

அ, என்று தொனிக்கின்ற அலிபாளது, அறபிபாஷையிலுண்டான அட்சரங்களிலெல்லாம் உயிராக நின்று மற்ற எல்லாப் பாஷைகளிலும் பரந்து வேரோடி, உலகமெல்லாம் பேசக்கூடிய எத்தனையோ மொழிகளுக்கும் தாய்க் கருவியாய்க் கலந்து கிடப்பது போல. வேதங்களடங்கலும் நின்று கலிமாவிலுள்ள அகமிய மான பஞ்சாட்சரங்களாகிய ஐந்து எழுத்துகளையும் அறிந்துகண்டவர்களான நாதாக்கள். மேற்கூறிய அந்த அலிபைப்போல் உலக கோடிகளி லுண்டான ஜீவராசிகள் தோறும் பூரணமாகங் கலந்த வர்களாக ஆனந்த வெள்ளப் பெருக்கில் மிதந்து இருப்பார்கள். என்பது.

ஒளியிலொளியாகு மோரெழுத்தும் பேரெழுத்தாம்
வெளியில் வெளியாகு மெய்ஞ்ஞானம்—தெளிவதனு
லங்கமது பார்த்தறி வுற்றசிவனந்த
மெங்தம் வடிவாயிலங்கு மே. (119)

தூற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதியா என்கிற உலககாரண ஜோதிக்கும் காரண காரியமாக இருந்த சிற்றுல்லா என்னும் மர்ம ஒளிவாக இருக்கின் றதுமி, எனனும் அந்த ஒரு எழுத்தானது. பெரிய எழுத்தான

உஜூதிது முத்தலக்கான நாட்டத்துக் குள்ளிருந்து வெளியாகுவ தானது. அறிவாகிய ஞானம். என்று இவ்விதம் ஒழுங்குபோல் சந்தேக மற்றுத் தெளிந்துகொண்டால் சரீரத்தில் அநேகப் பட்டனங் களை அடக்கியேக ஆட்சிபுரிகின்ற ஆத்மா என்னும் ஆநந்த பிரகாச சொரூபமானது, உன்னிடத்தில் வந்துரூஹித்து உன் பார்வைக் கெல்லாம் வெளிச்சங் கொடுக்கும். என்பது.

சத்தி வருத்தாதே தானவனே கிடாத்திருக்கச்
சுத்திவருத்து சுகம் பாராதே—பத்தியொழிந்
தின்பத்தை நாடாதே யேகன் பிரகாசிப்பன்
ஐம்பத்தோ ரட்சரத் தடங்கு. (120)

தூற்பரியம்.

தானவனுகிய தன்னோடும் தான் விரவிக் கொள்ளுகிறதற்கு நேரிடுகின்ற அநேக கஷ்டங்களைக் கவனித்து சோம்பேறித் தனமாகப் பின்கால் வெட்டாதே! உன்னைக் கடைசியில் கைசேத வாளனுக விட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் மோசக்காரனை சரீரத்திற்கு சுகம் வேண்டும் என்று பிரயத்தனங்கள் செய்யாதே! கதிர் மூனையில் வைத்த நினைவை விட்டு விட்டு உலக பராக்கில் வராதே - ஐம்பத் தொரு அட்சர வீடாகிய உன் பரிசுத்தமான நினைவுக்குள்ளே நினைவாய் அடைபட்டு உன்னையில்லே ஒன்கிற வரையில் பனுவாக்கி விடு. அப்பால் ஏகாம்பர சுயஜோதியின் நடன உல்லாசங்கள் பார்த்து மகிழ்ந்திருப்பாய்? என்பது.

உத்தமனைத் தேடி யுழன்று தவஞ் செய்தாலும்
எத்தவத்தி லென்று மனமேருதே—சித்திபல
தேசிகனை நாடாதே செல்வத்தைப் பாராதே
யாசையுதவா தழுந்து. (121)

தூற்பரியம்.

உண்மையான அந்தப் பொருளை சரீரத்திலன்றி பொய்களை விரித்திருக்கும் இந்த மருட்சியான உலகத்தில் அலைந்து, தேடாதே இன்னும் என்னவிதம் தவம் செய்கிறது! என்று சந்தேகப் பட்டுப் போகாதே அது உன்னைக் கொன்று விடும். மை, மாயம், மந்திரங்கள் செய்து வாயாடிக்கொண்டிருக்கும் குருமார்களான பணப்பேய்களைத்

தொடராதே 2-3 குருமார்களிடத்தில் கண்ட உபதேசமெல்லாங் கேட்டு மருண்டு முரீது பெருதே. அது உன்னை சந்தேகம் என்கிற கிடங்கில் தள்ளிவிடும். இன்னும் உலகத்தில் இத்தனை யாயிரம், இத்தனை லட்சம் பணங்கள் நமக்கிருக்கின்றதே! என்று பேரெண்ணங் கொண்டு மருளாதே. நீ சாகும்போது அந்தப்பணங்களில ஒருகாசம் உன்கைக்கு வந்து எட்டாமல் பறந்துவிடும்! அந்த நேரத்தில் நீ ஏமாளியாய்ப் போவாய். இன்னும் ஆஹா இப்பேர்ப்பட்ட அழகிய வாலிப ஸ்திரீயின் அருமையான சம்போக சுகத்தை விட்டும் விலக வேண்டி வருகிறதே என்று மனக்கோழைபட்டு மருளாதே. அந்த அற்பசுகம் உனக்கு இடையிலேயே மாறிவிடும் மேலும் சரீர சுகமில்லாதவனாக நீ இருக்கும்போது உனக்கு உதவாமல் விலகி விடும். மீறி நடந்தால் அதுவே உனக்குப் பகையான நஞ்சாகி உன்னைக் கொன்று விடும். இதைப் புத்தியில் யூன்றிப் பார்த்து றப்புடைய சதா வாழ்வான ஞானவான்களின் சேனையில் வந்து, சேர்ந்து தப்பித்துக்கொள் என்பது.

கோன்கண்ட ஞானக் குருவருள் வரப்பொருளை
நான்கண்டே னென்று நவிலாதே — ஏனென்றால்
வெண்கலத்தி னுசைவெகுவாய் முழங்கும்பைம்
பொன்கலத்தி னுசைப் பொருள். (122)

தாற்பரியம்.

நீ எத்தனை எத்தனையோ கோடிகாலம் செய்து வரம் வாங்கி வந்த அதிஷ்ட வசத்தால் உனக்குக் கிடைத்த ஞானப் பொருளை நான் அறிந்தேன் நான் கண்டுகொண்டேன் என்று அறியாத பாமர ஜனங்களிடத்தில் சொலலிக்கொண்டு திரியாதே! அதனாலே உன் கண்யமானது றப்பின் சமூகத்தில் மிக்க குறைந்ததாகக் காணப்படும். ஏனென்று கேட்டால் விலை மிகவும் குறைந்த பித்தளை வெண்கல பாத்திரத்தைத் தட்டினால் அதிகமாய் சப்திக்கும். உயர்த்தியான விலையையுடைய அபரஞ்சியான தங்கத்தைப் பாத்திர மாகச் செய்து தட்டினால் அதனிடத்தில் சப்தமில்லா மலிருக்கும். ஆனபடியால் மௌனமாக இருக்கும் ஞானிகளிடத்தில்தான் பொருள் இருக்கும் என்று அறிந்துகொள். என்பது.

அரிய பெருமபொருளை யாரறிவா ரம்புவியிற்
பெரியோ ரறிவரெனப் பேசிவிடு—சிறியவனுன்
செப்புவார் முன்சென்று சிந்தை தனிலத்தனையு
மொப்புறவோடுற்றேனென்றேது. (123)

தாற்பரியம்.

உன்னிடம் வந்து யாராவது மஅரிபாவைப்பற்றி கேட்பார் களானால். அப்பப்பா!! அரிதான யாருக்கும் எட்டாத பெரிய பொருளான அந்த வஸ்துவை இந்த மாய உலகத்தில் யார்களானும் அறிவார்கள்? மண்,பெண்,பொன், என்னும் மூவாசையும் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் ஒளிமார்களான மஹாத்மாக்கள் உணர்ந்திருப் பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் சொல்லுவார்களே அன்றி சிறிய அடிமையான நான் அப்பேர்ப்பட்ட நாதாக்கள் ஏதாகிலும் சென்னால் மனதின் கண் பதியவைத்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசை யுள்ளவனாக அலைகிறேன். என்னிடம் என்ன பசையிருக்கிறதென்று ஒரேவார்த்தையாகச் சொல்லிவிடு என்பது,

விருத்தம்.

வாசிவாஹுவாவென்றேதிமலரும் வாயு வரனதை
நாசிகாது வாயடைத்து நானறிந்த மந்திரம்
ஊசிவாயுள்ளாக வோடி மூல நாடி யூடுபோய்
ஆசிவாய சோதிவட்டமாக நின்றுலாவுமே. (124)

தாற்பரியம்.

வாசிவா ஹுவா என்னும் பஞ்சாட்சரத்தின் மந்திரத்தைச் சொல்லி இருதயமலத்தில்வந்து விரிந்தோடுகின்ற உதானவாயுவை ஐம்புலன் களையும் அடைத்து அந்த மந்திரத்தை நான் அறிந் தேன். அது எவ்விதமென்றால், மிர்துவான ஊசியின் துவாரத் தில் நூலையடைப்பதுபோல் மூல நாடியின் நடுவே அந்தவாயுவைச் செல்ல விட்டவுடன் அது அநேக பாக்கியமான பிரகாசத்துடன் என் சரீரமெல்லாங்குலாவி நின்று பூரணமாக இலங்கிற்று. என்பது.

(வேறு)

இருளிலோர் பொருளிருந்தால் யாவரும் காணுர்கண்ணி
லுருவு மெய்விளக்கதாக்கி றுகினை நெய்யதாக்கிப்
பொருளினைக் கனலாய்ப்பற்றிப் புத்தியைத் திரியதாக்கி
குளின் மேற கொளுத்திப் பார்த்தாலனைத்தையுங் காணலாமே.

தாற்பரியம்.

ஞானத்தைப்பற்றி விசாரணை பண்ணவந்த ஆண்பிள்ளை மகனே! நீ உன்னைக்கண்டு கொள்ள இன்னொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருவஸ்தை இருட்டுக்குள்ளே வைத்து விட்டுத் தேடினால் அது அகப்படாது. ஒரு விளக்கைக்கொளுத்திப்பார்த்தால் அது இருக்கிற இடம் தெரிந்து, இலகுவாக அதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதுபோல உன் இருதயதாமரையில் அமர்ந்திருக்கிற றப்பை; உலக விகாரமான கெட்ட எண்ணங்களால் செய்திருக்கும் பெரும்பாவ சிறுபாவ இருட்டை உன் இருதயத்தைச் சூழ வைத்துக்கொண்டு நீ காணப்போனால் அது வீண் காரியம். பின்னர் அறியும் விதம் எப்படியானால் நீ அந்த றப்பிடத்தில் வைக்கும் அன்பால் உன் சரீரத்தை உருக்கி அதைக் குத்துவிளக்காக்கி அதன் பேரில் பிரயாசை யெடுத்துயெடுத்து வருகின்ற ஆத்மாவை எண்ணெய்யாக்கி, வைராக்கியம் என்கிற கூர்மையான அறிவை திரியாக்கி, ஒன்றிலும் போய்ச் செல்லாத நினைவை நெருப்பாக்கி, கலிமாவிலுள்ள நாலெழுத்தில் ஒன்றுகிய அருளின்மேலே கொளுத்திக் கொண்டு பார்ப்பாயாகில் அப்போது உன்னைக் கண்டு கொண்டதும் அல்லாமல் உன்னிலேயே உலகமெல்லாவற்றையும் காண்பாய், என்பது.

தனியனை நிகரில்லானைச் சரியினை யற்றதனை
மணிதிரண் டொளியாய் நல்லோர் மனதினிலுறைகின்றமூஜ்
கனியினு மினிய சொல்லாற் கடந்தறை வோர்க்கென்றுந்
தொனியெழுந்தருள் சிங்காரச்சுட ரொளிகாணுந்தானே.

தாற்பரியம்.

தனித்திருக்கும் றப்பை. தனக்கு எந்தவஸ்துவும் சரிசமானமென்று ஒரு விதத்திலு மில்லாத அபூரூப வஸ்துவை, தெளிந்து வடித்த திருமணிபோல் பிரகாசம் பண்ணுகின்ற தெய்வீகமான அந்த வொளிவாக நல்லவர்களான ஞானவான்களின் இருதயப் பட்டணத்தில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிகின்ற தத்துவகாரண காரியத்தை, தேவாமிர்தத்திலும் அதிக இனிப்பான கனியாகிய கலிமா என்ற மணிமந்திரத்தால் பாவ இருளையொதுக்கி அறிந்த நாதாக்க

டத்தில் ஹாயென்றவலம் புரிசச்சங்கின் ஒசையாகத் தொனித்து அருளான அலங்கார ஒளிவானதுவந்து குலாவி பளிரென்று விசும் என்பது,

வெண்பா

ஞானத்தெளிவுளத்தி னந்தியைகண் டாலொழியத்
தேனற் றுறைதெளி யாதெனவே—யானத்தோர்
ஆதமுஞ் சொன்னரகுமது றசூலுகுரு
நாதருஞ் சொன்னர் நமக்கு, (127)

ஞானமாகிய கலிமாவை அறிந்து இருதயத்தின் வட்டமான கமலத்தின் கண்ணேறப்புடைய ஒளிவைத்தரிசனையாகக்கண்டாலே அல்லாமல் இந்த சரீரத்தைக் கரப்பாற்றி ஈடேற்றம்பெற எவருக்கும் முடியாத காரியம்? என்று நமக்கு ஆதி பிதாவாகிய பாவா ஆதம் நபியவர்களும் நமது ஸர்வலோக ஜகத்குருவரகிய முகம்மது நபியவர்களும் உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்கள், என்பது.

மணத்துக்கும் நாவிலுற்ற வசக்கிரண்டுக் கிடையோ
ரினத்துக்கு மொட்டா திருப்பவனே—நினைத்துப்போய்க்
காட்டிலே தேடினுற் காணுதுகாணுமுடல்
வீட்டிலே தேடாய் விரைந்து (128)

தாற்பரியம்.

இருதயத்திற்கும், வாயில் அடங்கியிருக்கும் நடுநாவுக்கும் சுழிமுனை சுவாசக் குழாய்தன் இரண்டுக்கும் அப்பாலுள்ள மூலை, உச்சி புலன்கள் முதலான ஸ்தலத்திற்கும், எட்டாமல் தூரத் தூரமாக இருக்கும் றப்பென்னும் அற்புத வடிவத்தை யாரது பண்ணி நினைத்துக்கொண்டு காடுகள் மலை தெரிகளிற் போயிருந்து தேடினால் அப்படாது. அப்படி காடுமலைகளிலிருந்து தேடின போதைக்கும் சரீரத்தை ஆராய்ச்சி செய்து மனமென்ற மாளிகைக்குள்ளே நினைவை விட்டுத் தேடினால்தான் அகப்படும். ஆனதினால் அதளவில் போபோ விரைந்து போ, என்பது.

உள்ளெழுத்தை யோதறியா மூடரே யூமைகண்ட
வெள்ளெழுத்தைப் போல விளம்புகிறீர்—வெள்ளெழுத்தை

மாற்றிப் பீடிக்க வகையறியா மாந்தர் செய
லாற்றிற் கரைந்த புளியாமம். (129)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்த உலகங்களுக்கும் உண்மையான நேசனுகிய கலிமாவின் உயிர் அட்சரமாகிய ஹூ என்கிறதத்துவ வஸ்துவை உணராமச்சல்பட்டு பேயன் பைத்தியகாரன்கள்போல் திரிகின்ற ஏமாளி ஜனங்களே! ஐயோ! உங்கள் மூடத்தனத்தை நான் என்ன சொல்வேன்—ஊமையானவன் கனவுகண்ட விதமாக நீங்கள் மரண நேரத்தில் வாயடைபட்டு பறக்க பறக்க முழிப்பீர்கள். ஜாக்கிரதை? வெள்ளெழுத்தாகிய விந்து நாதத்தினுல் வெளிவந்திருக்கிற இந்த சரீரத்தை நீங்கள் வந்தவழியாகத் திருப்பிவிட வேண்டும். அதற்கு ஞானவான்களான நாதாக்களிடத்தில் உபாயங்க ளிருக்கின்றன. அப்படிச் செய்யாமல் விளையாட்டிலும், வினிலும் உங்கள் காலங்களைக் கழிப்பீர்களானுல் உங்கள் தொழுகை வணக்க முதலான யாவும் கடைசி நேரத்தில் பெரிய பிரமாதமான நதியில் ஒரு காசு புளியைக் கொண்டுபோய் கரைத்த மாதிரியாகப் பிரயோசன மில்லாமல் ஆய்விடும். என்பது.

விருத்தம்

பேறு பெற்றுள பேர்களுக்குரை பேசிவைத்த ரகத்துளே
யாறு நிற்றலு நீறுபட்டெழு மங்கி யென்றுரை செய்ய நாம்
வேறுபட்டுழல் மானிடர்க்கிதை வில்லொணு தெனவுன்னி
[னியே
யூறுமுச்செறி யுபாய முச்சுடர்கண்டு வுள்ளமகிழ்ந்ததே (130)

தாற்பரியம்.

ஆனுல் இந்த ஞானமானதை ஈடேற்றம் பெறக்கூடிய நல்லறிவுள்ள புத்திமான்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குச் செரல்ல வரவில்லை. உஷ்ட்ண நாடியும், குளிர்மை நாடியும் ஒன்றுகூடும் தலத்தை யறியாமல் வேறு வேறுன சந்தேக மனதையுடைய ஈனஜனங்களுக்குச் சொல்லவே படாது. மூச்சுடனர அறிந்து. நினைப்பு நெகுப்பு, அப்பு என்கிற முப்புவையும் அறிந்தவர்களுக்குச் சொல்லினுல் தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள், என்பது.

திரண்ட சிந்தை தெளிந்தொருண்மை தெளிந்தபின்னுரை
[செய்யதா
னிருண்டநெஞ்சிலிருந்த தொன்றையிசைந்த தீனுக்கிரங்கியே
யருண்டபாவ மடைந்த நீங்களலந்து வெந்நரகாளுமுன்
முரண்டசங்கி லெழுந்த தொன்றை யிசைந்த முயன்று தேடிக்
கொள்வீர்களே. (131)

தாற்பரியம்.

இருளடைந்து மருண்டுபோய்க் கிடக்கும் மனதையுடைய உங்களுக்கு நீனை மனிதர் இப்படி கெட்டுப் போகிறீர்கள் என்று இரக்கம் வைத்துச் சொல்கிறேன், ஆனதால் மருட்சியான இந்த உலகத்திலுள்ள பாவப் பொதிகளைச் சுமக்கு அக்கினி சுவாலித்து எரிகின்ற நரகக் குழியில் போய்விழுந்து விடுகிறதற்கு முன்னமே பிரகாசம் பொருந்திய இருதயத்தில் வாழ்கின்ற அந்த பெரிய செல்வாக்கையுடைய உங்கள் தலைவனை யறிந்து மோட்சமடைந்து கொள்ளுங்கள். என்பது

வேறு

எம்பிரானுக வுள்ளத் தெழுந்துல குயிர் கட்கெல்லாந்
தம்பிரானுக நின்றதனியனைத் தப்பில்லாமல்
முன்பிரா னவனென்றோது மூலமந் திரத்தையுள்ளத்
தன்பினுலுணரவல்லோ ரனைத்தையுங் காணலாமே. (132)

தாற்பரியம்.

சகல ஜீவராசிகளையும் உற்பத்தி செய்து ரக்ஷிப்பவனுகிய காரிய காரண கர்த்தாவாக, ஒவ்வொரு இருதயங்களிலும் நின்று பிரகாசுக்கின்ற றப்பை, முதலாவதாக வந்து தையைப்பிடித்து கலிமாவின் அமிர்தமான மந்திரத்தைக் கொண்டு சுட்டிய காமிலான பீர் ஏன்கிற கடவுளின் கிருபையைக் கொண்டு கண்டவர்கள் உலகதோடிகளிலுள்ள மர்மங்கள் யாவையும் கண்டுகொள்ள வல்லவர்களாக இருப்பார்கள். ஏன்பது.

உருவந்த மிலிவந்து றைந்திடு முளத்திற்
கருவித்து ஞதனெளி கண்டவர்செய் பாவங்
குருநிந்தை பொய்காகங் தொலைதலுவே ரடைந்தா
மிலையின்றி மற்றுளவெ ல்லமிறைபொறுப்பான். (133)

தாற்பரியம்.

இந்த பேயான சரீரத்தின் மரண உருவத்தைத் கட்டிக்கழிக்க உபாயந் தேடித்திரிகின்ற கெட்டிக்காரர்களான ஞானவான்களிடத்திலும் ஒரு கெட்டகருமம் இருக்கும். அதாவது, தத்துவ வழியைக் காட்டிக்கொடுத்த சற்குருவை நிந்தனை செய்கிறது, பொய் சொல்கிறது ஸ்திரீ ஜனதிகள் பேரில் இச்சிக்கிறது * கொலை செய்கிறது, களவு செய்கிறது. இந்த ஐந்துந்தான் பஞ்ச பாதகம் என்கிறது. இவைகளைத்தான் றப்பு மன்னிக்கவே மாட்டான் என்று மேலோர்களான நாதாக்கள் சொன்னார்கள். என்பது.

பனிப்பகை பரப்புமொளி பற்றியசி ரத்தோ
டினிப்பது கசப்பது விருக்குமித யத்துள்
தனித்தவ ரிறத்ததுச ரத்தை யுணர்வீரால்
மனித்தரறி யாதகதி வாழ்வுபெறு வீரே. (134)

தாற்பரியம்.

மரண ஜன்னியாகிய பகைவனானவன் உன் சிரமாகிய நினைவை வந்து பற்றுவதற்குள்ளே, இனிப்பு, கைப்பு, தெருப்பு, என்னும் மூன்று சுடரையுங் கொழுத்திவிட்டு சமாகிய வாசிமேலே சவாரி செய்து உன்னை உணர்ச்சிசெய்து, கொண்டாயாகில் அப்போது மனிதர்கள் யாவராலும் பெறக்கூடாத உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றுக் கொள்வாய். என்பது.

வானவர் வானு மலைகடல் லோகமற் றெவ்வுயிரு
மீனெடு பார்மின் ஞெளிபனி யாவுமுண் டாகுமுதற்
கோனெடு கோனவ னுண்டில்லை யென்னு ளுகிருளிற்
ருனவன் தானிருந்தானே ஒரு நுக்தா யுறைந்தே. (135)

தாற்பரியம்.

வானலோகங்களும், அவற்றுள் நிரம்பி இருக்கின்ற வானவர்களும், இன்னும் பூமி, மலை, கடல், பாதாளம், நட்சத்திரம், மின், பனி முதலான சராசரங்களும், உண்டாவதற்கு முன தனக்குத் துணையாக யாதொரு வஸ்துமில்லாதிருந்த அந்தக்கூரிய இருளிலே தான் உண்டுமென்ற அந்த நினைவானது, தானுகவே தன்னை

* கொலை செய்கிற தென்பது. எறும்புமுதலிய ஜெந்துக்களைக் கொல்லாமல் காருண்யமாக இருப்பது.

நாடிக் கொண்டிருந்தது. (நுக்தா) என்னும் ஓர் துப்புறவான நினைவில் அமர்ந்ததாக. என்பது.

துக்கத்துமங் கோரலி பாக நின்ற பின்னும் மிறையோன்
பக்கத்திலோரலிபா யெழுந்தே யுட்பாய்ந் தோரலிபால்
ஹக்கிந்த மூன்றுக்குமல்லா தெழுந்த தடங்கலுக்கு
நுக்கத்தாமாமலிபானது மூன்றுக்கும் வித்துமொன்றே (136)

தாற்பரியம்.

யாதொரு பேச்சுமற்று மூச்சுமற்று இருந்த நுக்கத்திலிருந்த வடிவானது, மெதுவாக ஒரு அலிபாக நீண்டு, அ என்னும் தொனியைக் கொண்டு நின்று அதன்பின் அவ்வஸ்துவின் பக்கத்தில் முத்துலக் எங்கின்ற அலிபு எழுந்தது. அவைரண்டும் ஒன்றோடொன்று பின்னி மிரண்டுக்கும் நடுவே ஓர் அலிபு தோன்றிற்று. இந்த மூன்றுக்கும் தெறியாத வண்ணமாக ஹக்கன் தன் ஹிக்குமத்தை வெளியாக்க வேண்டி வெளியானுன். அகதியத் தென்ற பதவியில் ஹூ, என்று பூதங்களை நீர்மித்து நின்றுன். அந்த மூன்றில் ஒரு அலிபு அல்லா. மற்றென்று அகுமது. மற்றென்று ஆதம். இந்த மூன்று கருவிகளுக்கும் அசலான வித்தாக அந்த ஹூவானது நின்றது. என்பது.

வித்தொன் றுதித்து மூனை மூன்று கொப்பு விரித்தெழுந்த
முத்தொன்று பச்சை பவள மொன்றுய் வரும் முச்சுடரைப்
பத்தென்று புத்தியிலாக் கி வைத்தோரக்குப் பரா நந்தியை
யெத்தெறடுந்து தொழுவார் றகுமத்து மெங்குமுண்டே.

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அசலியத்தான றப்பென்கிற வித்தானது. மூனைத்து ஒரு விருட்சமாகப் படர்ந்து அதில் மூன்று கொப்புகள் கினையாக விரிந்தது அதிலொன்று முத்தாகவும், மற்றென்று பச்சை மரகதமாகவும், மற்றென்று பவளமாகவும், எழுந்தது. இந்த மூன்றுந்தான் முச்சுடரென்றது. இந்த மூன்று சிபத்தையும் பத்து அட்சரக் கணக்கிலடக்கிய தாத்தாக்கி ஒன்றுபடுத்தின நாதாக்களுக்கு என்றைக்கும் றகுமத்தானது சொரிந்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது.

உண்டா மூதலெழுத்துக்கு முன்னுக்கத் தொன்றுள்ளறிந்தா
ரென்ருலு மொன்றுக்கு மெட்டாதுயர் நுக்கத் தின்னதென்று
விண்டாம் லுள்ளத் தொலியாது காணந்த மெய்ப்பொருளைக்
கண்டாலுங் கண்ணுக்கு காணது மெய்க்கடன் காணுதற்கே. (138)

தாற்பரியம்.

ஆனதினுல் அந்த சச்சிதானந்த சொரூப அதீதமான நுக்கத்தைப் பற்றி பலபல ஷெய்குமார்கள் பலபல விதமாகச் சொன்னபோதிலும் அது வொரு தூரம் பேசும்படியானது, அதையறியவும், காணவும், யாருக்கு முடியாத காரியமானது, சரீரத்தின் அழுக்கைத் துடைத்த மெய்வாளர்கள் காண்பார்கள். என்பது.

காணுமெழுத்துக் கெல்லா முதலானது ஹக்கலிபென்
ருணென்றறி வொன்றரு மணியொன்றறி வாலறிந்து
பேணு மெழுத்தினைத் தள்ளார்கள் பேரறிவாள ரென்றே
சேணிலடி யெனுரைத்தேன் றுவர்கந் தெறிந்தவர்க்கே. (139)

தாற்பரியம்.

நாம் பேசக்கூடிய பாஷைகளின் அட்சரங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையானது, அலிபானதாக இருக்கிறது. அது மூன்று ஹாறுபாகி ஒன்று ஆணும், ஒன்று பெண்ணும் அறிவுமாய் பிரிந்தது, இந்த துல்லிபமான இரகசியத்தை கூர்மையுள்ள புத்தியைக் கொண்டு அறிந்து இந்த மூன்று தத்துவ அட்சரங்களையும் உணர்ந்தவர்கள் பெரிய அறிவுடையவர்கள் என்று உலகத்தில் தூரர்க்கத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்கு நான் வெகு உறுதியாக சாட்சி சொல்கிறேன். என்பது.

துவர்க முதலெழுத் தாமுன் னிறைவெகு துல்லிபத்தோர்
தவக்க முறுந்துய ராசதமானதைத் தானறியா
ரியக்கமிலத்தி தருதாக் கத்தி லொன்று வந்தெய்துமலி
பதற்கு முன்னுக்கத்தலிலா திலே வேறு மோரட்சரமே. (140)

தாற்பரியம்.

இன்ஸானின் துவர்க்கத்திலிருந்து முடிவுவரையிலும் அலிபே நடத்தி வருகின்றது. துயரமும், இன்பமும் அலிபே அனுபவிக்கிறது. ஆனுல் இன்ஸானில் ஒரு சிறிய உஜூது ஒன்றிருக்கிறது. அதாவது நித்திரையாக இருக்கும். தன்னை யறியப் போகும் ஞானி

யென்பவனுக்கு அவன் அந்த நித்திரையைப்பற்றி விசாரனை செய்வானுனல் அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. அத்த நித்திரையில உண்டான இரகசியத்திலும் அந்த அலிபே நின்று சர்வ தோற்றரவுகளையும் காட்டுகிறது ஆனபடியால் அந்த அலிபிற்கு முந்தின அட்சரம் ஒன்றுமே கிடையாது' என்பது'

அட்சரமே நுமிலாதிறை யோனுறைந் தவ்விருளி
லுட்சிவஞானக்கண் ணுற்றுக்கமானபி னுள்ளத்திலோர்
பச்சை முத்தொடு பவள முங்கூட்டியே பாவித்திறை
தற்சுருவாகக்கண் ணுடிக்குளொன்று தலைப்படுமே' (141)

தாற்பரியம்.

அட்சரங்களின் தொனிகள் ஒன்று மில்லாமல் ஏகப்பரவெளியாய் இருந்த கூறிய இருட்டில் நப்பு தனித்திருந்தவனே, இத்தனை தூரம் இழுத்து அவனிடம் இருந்த சுஜானுக்களான இவ்வளவு வஸ்துக்களையும் உலகத்தில் வெளியாக்கினதற்குக் காரணக்கருவியானதும் அந்த அலிபே அந்த அலிபின் நிறங்களான பச்சை, வெள்ளை, சிவப்பு, இவைகளை மூச்சுடராக்கி, பூதங்களை வெளியாக்கி அந்தப் பூதக்கிருத்தியங்களின் சிபத்தில் அந்த அலிபானது புகுந்து கொண்டது. அதன் மர்மச்செயலே இருதயம் என்கிற அற்புதக் கண்ணுடியைப் பார்க்கச் சக்தியாளர்கள் கண்டு மகிழ்வார்கள் என்பது.

தலைப்படு நற்கமவத் துள்ளிறைவனைத் தான்றெரிசித்
தலைப்படு நாமென் றறிவேறினு ரென்று வச்சமெய்து
வுலைப்படுநாஞ் செய்த சூதொடு சூதுகண்டுள்ள மகிழ்ந்து
துலைப்படு மத்தைத் தெரிசிப் பனுகுந் துயரமற்றே. (142)

தாற்பரியம்,

இவ்விதம் தனக்குத் தானே, வல்லபமாக இருக்கின்ற தலைமையான மூல வஸ்துவை இதருவத் தாமரையின் கண்ணேகண்டுதரிசனே பண்ணி விகாரப்பட்டுக் கிடந்த பாழான சரீரத்தை நாம் இல்லையென்று அறவே மறந்து, மகா சூதானத்திற்கும் சூதானமான தூரத் துலையாக நிற்கும் தன் அஸல்ான வஸ்துடன் கலந்து கொள்வதே துயரமில்லாத சதா ஆனந்தமானது. என்பது.

விருத்தம்

துயரங்கொண்டங்கிறைவன் சுய சொரூபத் தெரிசனையுற்
றயரும் படியவனென் செய்வன துவும்மது செய்வன்
உயரும் மிறையுள்ளுரை யுள்ளுவந்தோத வொடுந்
தியரும் மிறையமு தும்மதுவதுவும் புகலரிதே. (143)

தாற்பரியம்.

றப்புடைய தரிசனையைக் கண்டு கொள்ளாமல் துயரப்படுகின்ற உலகவாசிகளுக்கும் றப்பு அவரவர்கள் மன ஆழம்போல் கிருபை செய்வான். அது கொண்டு அவர்கள் உயர்ந்த பதவியடைவாரும் உண்டு. அல்லது இரெம்பவும் உலகத்தை விரும்பிக்கொண்ட பாதகச் செயலால் தாழ்ந்த பதவியடைந்து கெட்டுப் போவார்களும் அநேகம் கோடி ஜனங்கள் உண்டு. சொல்ல முடியாது. என்பது.

அதிருந்தொனி யெனவங்கிறையவனன் பினை நோக்க
எதிருஞ் சுரூபமதனுக் கிறையிடு மதுவென்
றதிரும்பணியிமையோர் நபியனைவோ ரொடுமொழிகள்
முதிரும் முலகுயிருக்கும் முறை முறை செய்திறையாமல். (144)

தாற்பரியம்.

கதிர்முனைபோல் நினைவை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஞானவான்களின் இருதயத்திலே. எப்பொழுதும் நீங்காத ஒரு வோசையானது முழங்கிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த வோசையின் விளப்பமாவது அகுமதென்கிறதாக இருக்கும். அந்த வோசையைத் தருகிற பொருளாவது ஹூ என்ற வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். அந்தவலம் புரியானது ஆதியில் அந்த ஒளிவுக்கு அகுமது, என்று சொன்ன பிறகுதான் மற்றஎல்லாவஸ்துக்களும் சொல்லஆரம்பித்தன என்பது.

மால்கொண்டதிலே கென்றதை முகம்மதெனவோத
ஆவென்றதிலே நின்ற வனரிராசக விற்பனமுதற்
றேவென்றதிலு லொன் ருெடொன்றிசையுஞ் சிவமரகத
தாலென்றதிலே நின்ற வன்ருளுக வெழுந்தான். (145)

தாற்பரியர்.

இத்தனை செல்வ சுகஜீவியாக இருந்து முழுங்குகிற வலம்புரியானது. தன்னிடத்திருந்து, மர்மமாக அகுமதை வெளியாக்கி அந்த அகுமதில் நின்றும் முகம்மதாகிய வடிவை உற்பத்தி செய்து, இவ்விரண்டையும் ஆஷிசிக்கும் மஹஷூக்கும் மாகக் கலக்கச் செய்து அதன் தத்துவ கிருத்தியங்களைக் கொண்டு உலககோடிகளை சிருஷ்டித்து வெளிப்படுத்திற்று. என்பது.

விழுந்தாசை யாலிறையோ னென்னகும் தென்றபனி
விழுந்தாவி யெல்லாம் வினைந்தே—ஏழுந்தோசை
வேத மாமென்றே விளையுஞ் சடத்தின் குரு
ஆதமா மென்றேயறி. (146)

தாற்பரியம்.

அப்படி வெளியாக்கின சூறத்தான ஆதமிடவத்தில் தானும் ஒரு கோணத்தில் ஒளிமறைவாய் நின்ருன். அப்படி நின்ற ஸ்தானத்தை இதோ! உடைத்துப் பேசுகிறேன். நினைவுடன் கலந்திருக்கின்ற மோகமாக இருக்கும். அந்த வெண்ணத்தால் தன் ஆஷிக்குக் காகவேண்டி இத்தனை பெரிய உலகங்களையும் படைத்தான். படைத்த உலகங்கள் மறுபடியும் தன்னையும், ஆஷிக்கையும் தெரிந்துகொள்ளட்டும் என்று தன் ஆஷிக்கை பலமுறையும் தன் தூதாகவும் அதற்கடையாளமாக தன் வேதத்தையும் கொடுத்தனுப்பினன். ஆனதால் சரீரத்தின் குருவானவர் ஆதம் என்றும், ஞானத்தின் குருவானவர் முகம்மதென்றும், அறிய வேண்டியது. என்பது.

கட்டளைக் கலித்துரை.

அந்தப்பெருந் தலத்துக்குள் நம் மாதி நின்ருஷிக்கிறேற்
சந்தப் பொருமொலி போலெங்குமா யொரு சத்தமெழ
வந்துற் றெழுமணிக்குள் ளேயுயிர்கள் வளர்ந்தவளைச்
சந்தித்துக்கண்டே யிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

தாற்பரியம்.

அப்படிப்பட்ட பெருமையான இருதயத்துக்குள்ளே, நம்முடைய றப்பானவன் ஆஷிக்காகி நின்றுகொண்டு இனிமையான ராகங்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற வல்லமையானவ னென்றும் ஒரு துளியான விந்து ஆனதில் இத்தனை உலகங்களையும், பூதங்களையும்,

அடைத்து தானும் அடைந்திருக்கிறன் என்று கண்டு பிடித்து சந்தித்துக் கொண்ட பெரிய மனுஷர்களுக்கு ஒரு குறைச்சலுங் கிடையாது. என்பது.

பொங்குங்கிருளைக் கடலுக்குளோ ரொளி பூரித்தெழுந்
தெங்கும் பெருஞ்சுடராய் நிறைந்தே நின்றிலங்குமதைப்
பங்கிட்டொரு மணிக்குள்ளே பலவும் படைத்திறையோன்
றங்கு மிடங்கண்டிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பொங்கிய ஆஷிக்கான அலைமோதி யடிக்கின்ற சமுத்திரத்திற்குள்ளே ஒருவொளிவு பிரகாசித்து எழுந்து, உலகமெல்லாவற்றிலும் பெரிய ஞான வெளிச்சமாக நிரம்பி இரகசிய வழியாக நிற்கிற அந்தறப்பை ஷி நினைவானது, பலபல பங்குகளாகப் பிரித்து பல ஜீவராசிகளையும் படைத்திருக்கின்ற ஹிக்ரத்தை பிடித்து அது இருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக்கண்டு வணங்குகிறபெரிய மனுஷர்களுக்கு எப்பவும் குறைச்சல் கிடையாது. என்பது

சந்த விருத்தம்.

இல்லெனு மெழுத்து வந்திருக்கு மத்தலத்தையும்
அல்லிராப்பகலுமற்ற ரூபருமானஞ்
சொல்லுகின்ற நான்மறையுந் தோற்றமு மொடுக்கமும்
நல்ல வேத நூலினோர் நமக்குரைக்க வேண்டுமே. (149)

தாற்பரியம்.

ஞானத்தின் வேர்தூறு எங்களிடம் இருக்கிறதென்று பிதற்றுகின்ற, வேதசாஸ்திரிகள், சரீரத்தில் இல் என்னும் அட்சரமானது, தொனித்தெழும்புகிற தானத்தையும், இரவென்பதும், பகலென்பதும், இல்லாமல் ஏக அகண்டமாய் இருக்கிற அருவருபமான ஸ்தலத்தையும், உலகத்தில் றசூல் மார்களுக்கென்று இறங்கின நாலுவேதங்களிலும் உள்ள ஆதியும், அந்தமும், இன்னதென்று அவர்கள் நமது முன்பாகச் சொல்ல வேண்டும். என்பது.

ஆதியோ வனுதியோ வனைத்துமாக நின்றது
சோதியோ நல்வேதமோ றசூலோ முன்னுதித்தது
பாதியிரவோ பகலேயோ நம்மிறைவன் யாவும் படைத்தது
[illegible]தெமக்கு விண்டுரைக்க வேண்டுமே. (150)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் பூரணமாகக் கலந்து நிற்கிற றப்பானது ஆதியா? அல்லது அநாதியா? அந்தறப்பின் முன்பாக உதயஞ்செய்து பிரகாசித்த தானது. ஒளிவா? அல்லது 'வேதத்துடைய றசூலா? இந்தப்பூலோக முதலிய ஸமஸ்த கோடிகளும் படையுண்டது பாதியிரவையா? அல்லது, பகலேயிலா? இதந் சந்தேகத்தை வேதசாஸ்திரிகளாக இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் பெரிய மனசுபண்ணி சொல்லவேண்டும். என்பது.

வெண்பா.

மிக்கச்சிறியோர்க்கு மெல்லியர்க்கும் வீணருக்குஞ்
சற்குருவி னுபதேசம் சாற்றறிது—மக்கநபி
வாகா யெடுத்துறைத்தார் வான்பொருளைக் கண்டிறைஞ்சிச்
சாகாமற் செத்தவர்க்கே தான். (151)

தாற்பரியம்.

அறிவுவராத மைனர்களான சிறிய குழந்தைகளுக்கும், காமத்தையுடைய ஸ்திரீகளுக்கும், பெரியவயதுள்ளவர்களாக இருந்தும் இகழ்ச்சியான பசாதுகளைச் செய்கின்ற வீணர்களான மூடஜனங்களுக்கும், காமிலான தன் குருமார்களின் அரிதான சமுகத்தில் சொல்லிதந்த உபதேசங்களின் இரகசியச்சொல்லைச்சொல்லிவிடாதே. அதையொருபோதும் அவர்கள் பத்திரப்படுத்த சக்தி யில்லாமல் உன்னை தூற்றுவார்கள். என்று தன்னைத்தான் கண்டு தன்நினைவை மறக்காதவர்களாகி உலக மயக்கத்திலும் அகப்படாமல் தப்பித்துக் கொண்ட மஹான்களான நாதாக்களுக்கு நமது நாயகம் ஸல்லல்லாகு அலைஹிவசல்லம் சமிக்கினை பண்ணிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

தானந்தமூச் தனக்குபதேசித்த சற்குருவுந்
தேனின மிர்தமொழுகிய வாசமுந் தித்தியென்றே
கோனின்றருந் திருநடமான செங் கோலு மென்னுள்
யான்கண் டவனை டிசைந்தே னெந்தலங் காண்கிலனே. (152)

தாற்பரியம்.

தருமச்செயல்களும், வணக்கங்களும், அற்புதமாகவந்து ஞான முரீது கொடுத்த காமிலான ஷெய்குமார்களும், தேனைப்போல் அமிர்தனமானதாகவும், பரிமளவாசனையாகவும், இருக்கவும், அவனெடுநான் கலந்து இருந்து செக்கோல் கட்டியாளவும், ஒரு ஸ்தலத்தை என்ஷெய்ஹுமதுடைய மகாமில் கண்டேன் அதை இப்போது காண்கமுடியவில்லை. என்பது.

விருத்தம்.

காற்றுதமுநரகஞ்செறி கனலாதமும் வேங்கை
நீத்தாதழ மயிலாம் நிறமண்ணுதமும்வெள்ளை
ஆத்தான வெளிக்குள் விளைந்தவனுதமு மிருளாம்
பார்த்தா லிவையஞ்சும் மிறைபாதந் தருமுத்தாம் (153)

தாற்பரியம்.

காற்றுஎன்கிற அலிபான ஆதமும், நரகமான நெருப்பான ஆதம் புலி, மனுஷ வடிவமான ஆதம், மயில் படர்ந்த பூலோகமாக மண்ணுடைய பங்கில்வந்த ஆதமானது, வித்து, கன்ஷெய்மக்பியர என்கிற புதையலில் இருந்த நினைவு என்கிற ஆதமானது, இருள். இந்த ஐந்தும் நப்புடைய உருவத்தைக் காட்டுகின்ற முத்தான வித்தாக இருக்கும். என்பது.

முத்தானதுக் கஞ்சாயுள்ள முகத்துக் கிருவிழியாம்
பத்தான விழிக்கே யெழுபார்வைக் கொருரூப
மெத்தா லிறைசெய்தா னிறையென்றே யெவருக்குஞ்
சற்றுகிலும் போசத்தகுமற்றுனவ னென்றார் (154)

தாற்பரியம்.

முத்து உடைய தத்துவத்தில் நின்று ஐந்து தந்துவாதிகளைக் கொண்டு முகத்தில் ஐந்து பட்டணங்களைப்படைத்து அவைகளில் இருகண் என்கிற பட்டணத்தில் எல்லா அதிகாரங்களையும் வைத்து ஆட்சிபுரிந்தான். இந்த மர்மமான வேலை எப்படி உற்பத்திசெய்யப்பட்டது என்று ஞானிகளுக்கன்றி சாதாரண ஜனங்களுக்கெல்லாம் சத்தியமாகப் பேசவேபடாது என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

ஆதியலி பங்களுதி நுக்தத் தென்றரு ளிறையோன்
சோதியொளி வந்து நாதனென்றே யின்னஞ் சொல்லுவன்
ஆதியொளிநற் பவளமனுதி யழது பச்சை [கேள்
சோதியொளி வெண்ட ரளமதாய் வந்து தோற்றிடுமே (155)

தாற் ரியம்.

உலகத்தை சிருஷ்டித்த மூலஸ்தானமான அலிபானது, நுக்கத்திலிருந்தது. அலிபில் நாதனுனவஸ்து கோலங்கொண்டது. அந்தநாதத்துக்குள். பவளமும், பச்சையும், இருந்தது. இவையிரண்டுக்குள்ளே வெண்மையான முத்து வெளியாச்சுது, முத்து முகம்மது பவளம், ஆதம், பச்சை, முஹய்யத்தீன் என்று முச்சுடரின் கோலம் அறியவேண்டியது. என்பது.

தொற்றுநம் மாதியைத் தாயெனலாந் தூய்ய சுடப்விரிந்து
காற்றெழுஞ் சீவனுதியென் றெங்குங் கலந்துருவாய்
ஆற்றெழுஞ் சோதி நம்மையரென்றே யறிவாலறிந்து
பார்த்திதைப் பேசலுற்றேன் பரஞானப் பரவுதற்கே. (156)

தாற்பரியம்.

ஆனதினால் ஷி அலிபான நம்முடைய ஆதியை இவ்வுலக கோடிகளுக்கெல்லாம் தாய் வஸ்துவாய் நினைத்து, காற்றுன சுவாச நிலையில் ஆடுகிற ஆத்மாவை முகம்மதென்று அந்த நினைப்பில் வைத்துப் பழகிவந்து, இந்த சரீரத்தை ஆதம் என்று இதை நினைப்பில் மறந்துவிட்டு இவைகளில் நாம் என்கிற திருடன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தேடிப்பிடித்துக் கலந்து கொள்ளவேண்டியது. என்று, நான் தன்னையுணர்ந்தவர்களுக்கு வழி சொல்லுகிறேன். இந்த உலகமெங்கும் நப்புடைய திருஞானம் பரவுதற்கே என்பது.

ஆதிநபியென் றழிந்திடு மாஷிக்க ளுதிமறை
சோதி முழக்கமிரு மூன்றுங்கூடிச் செருபமுன்னின்
ரேதியனைத்து மமைசெய்த தற்கொன்றெவ் வரமலிறை
நீதிபெற வெங்குநின் ருனிறைந்தொன்றுநீங் கலற்றே (157)

தாற்பரியம்.

பூர்வமான சோதியாகிய முகம்மது நபியவர்கள் யாரென்று சற்று ஊன்றிய புத்தியுடன் அறிய, அவர்கள் றப்புடைய ஆஷிக்கி னுல் ஆதியாக இருக்கும். அது ஆறு ஆதாரமான பூதச்செயல்க ளிடத்திலும் சரீரமில்லாமல் இருந்து எல்லாம் வெளியாக்கின பிறகு அது தன் ஹிக்மத்தால் சரீரமெடுத்துக்கொண்டது. அதில் றப்புவந்து நுழைந்தான் றசூலல்லா மிஃராஜியில் வசனித்தது இவ் விதம் தான் என்று புத்திமான்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது என்பது.

நீங்கா வுயிருக்குள்ளாதி வித்தில் நிறைந்தமூலா
யாங்கார மூலமனுதியென்றே யருளோங்கிப் பல
பாங்கான சோதிபண ரெங்குநின்ற பரானந்தியென்
ரேங்கார மெய்யிலுரைத்தேன் றெரிசித்துணர்பவர்க்கே (158)

தாற்பரியம்.

ஜீவராசிகளில் இவ்விதம் ரகசியவழியாக விடாமல் நிற்கின்ற அந்த வடிவமானது வித்தாக நிற்கிறது. அந்த வித்தில் முளைத்த தானது மூலமென்பது. அதன் சிபத்து அனுதி மயமாயிருக்கி றது. இந்த மூலத்தின் வேரானது சரீரத்தில் எங்குபார்த்தாலும் படர்ந்து வியாபித்திருக்கிறது. என்று இந்த சரீரத்துள்ளே நுழைந் துபார்த்துக் கண்டறிவார்களுக்கு நானிதை உணர்த்துகிறேன். என்பது.

உணரும் நம்மாதிறைப் பூவெனலா மருளுட்கலந்து
புணருமனுதியைத் தேவென்று பேசிடும் புங்கமுறப்
புணரெழுஞ் சோதிநல் வாசமென்றே பகுத்தோலுற்றேன்
குணரெழுங் கானினுக்குள்ளே தெளிந்துண்மை கொள்பவர்க்கே.

தாற்பரியம்.

ஆதியென்கிற வடிவாகிய அந்தமுகம்மதென்கிற வொளிவை இருதயமலரென்றும், அந்த இருதயத்தில் கலந்துகோண்டிருக்கின் றதேனென்றும், இவை இரண்டிலும், இருந்து வெளியான பலவடி வமான ஒளிவை அந்தமலரில் விரிந்து கமழ்கின்ற வாசனையாகவும் உறுதி செய்து, வணக்கஞ்செய்து, அறியவேண்டும்மென்று, நான் ஞானந் தெளிந்த புத்திமான்களுக்கு முடிவாகச் சொல்லுகிறேன் என்பது.

தெளிவு மிஷாக்குநம்மாதி முன்னுட்டெரிசித்துவரு
மவியுமூள்ளாஷிக் கனுதியென்றே யறிவாலறிந்து
வளியும் நற்சோதியை மகுருக்கென்றேவகுத் தோதலுற்றேள்
ஒளிதருமக்கத் திரசூல் நபிதலீ லுற்றவர்க்கே (160)

தாற்பரியம்.

பூர்வ வசத்தின் அதிஷ்டந்தாலே தானேவந்து வெளியாகும் ஞான அறிவின் ஆசையானது இஷ்க்கு. முன்னமே அது தெரி சித்து நின்ற ஒளிவானது. ஆஷிக்கு அதை அநாதியென்றும், முதல் சொன்ன ஆசையை ஆதிஎன்றும், பிரித்து அறிந்து அதன் பின்னுல் நாம் பேய்த்தெரிசிக்குப்படியான வடிவத்தை மஹஷூக் கென்றும், நான் நிர்ணயப்படுத்துகிறேன். யார்க்கென்றுல்:-மக்கமா நகரத்தில் வந்து மனுஷ அவதாரங்கொண்டு பிறந்த முகம்மது நபி யவர்களின் மார்க்கதத்தைத் துடர்ந்த முஸ்லீம்களுக்கு என்பது.

உக்றுநம் ஆதம் ஹவ்வாவுடன் கூடியன்றுட்கலந்து
பந்திருபாசம் பசுபதியான பராபரமென்
றெத்து முள்ளாவியன் போடிவர்க்காமென் றிமையவராம்
முற்று தன்மாமணஞ் செய்தேமுடித்திடு முச்சுடரே. (161)

தாற்பரியம்

ர்முடைய ஆதிபிதாவாகிய ஆதம் நபியவர்கள் இஷ்காக ும். அவர்கள் கூடிக்கலந்த ஹவ்வா ஆஷிக்காக இருக்கும். ளே அந்த புணர்ச்சியளவில் திருப்பின நினைவானது, மஹ காக இருக்கும. இப்படியாக ஷி முச்சுடர்களான இந்த மூன்று க்களுமே உலகம் யாவையும் பராபரித்துக்கொண்டு வருகி இது தான் மலக்குகளுடைய தரிபாடான வணக்கமா யிருக் து. இந்த பிர்மத்து வந்தால்தான் மலக்குகள், மலஜலம், உறக்கம், காமம், மோகம், யாவுமில்லாதவர்களாய் நிர்க்காமி ாய் இருக்கிறார்கள். என்பது.

வெண்பா.

முச்சுடரிலொன்று முதலோன் றிருநபியொண்று
றச்சுடரிலொன்றுகவு துல்லகுல—மச்சுடரொன்
ருதஞ்சபியுல்லாவொன் றருளிறைவனென்
றேதென்ற ஹாஸிலான தே (162)

இனி முச்சுடர் என்பதின் முடிவை இன்னதுதான் என்று சொல்லிவிடுகிறேன். முச்சுடர் என்பது உஜூது, கிதப், பாக், என்னும் மூன்று பண்பு கொண்டது. ஒன்றுவது நூறுல் முகம்மதிய்யா, ஒன்கி முகியித்தீன் அப்துல் காதிறுல் ஜீலானி, ஒன்று ஆதம். நபி முகம்மது முஜிஜிஷாத்து, விலாயத்து, நிஸாலத்து, நுபுவத்து இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. அப்துல் காதிறு ஜீலானி கருமாத்து, விலாயத்து, குதுபியத்து, கௌதியத்து, குதுரத்து என்னும் இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. ஆதம் நகுபத்து, பறக்கத்து, ஹிக்மத்து, முதலியவைகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டது. இவைகள் ஆலம் அறுவாஹில் நடத்தன, என்பது.

இமையோ ரனைவர்க்கு மெய்மிற்கு மின்ப
மமையாத மக்களனை வருக்குஞ்—செமியாத
ஜீன்னரக்கர் பூதமுளி தேவுபசாசுக்கு மின்ன
மன்னவனென்றே வகுக்கலாம். (163)

தாற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதிய்யா வென்னும் எளிவானது பூர்விகப்பட்ட முச்சுடர்களில் ஒன்றுக இருப்பதால் நபிநாயகம் அவர்களை ஜின் கணம் பூதகணம், இராட்சதர்கள், அரக்கர்கள், மனுஷீகர்கள், கள், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையான சற்குருவென்றும், அ பண்ணுகின்ற இராஜரென்றும், நாம் சந்தேகமில்லாமல் லாம். ஏனென்றுல் அந்த ஒளிவானது. தன் தத்துவ ஹிகம அப்படியெல்லாம் ஒவ்வொரு யுகாதிகளிலும் அந்தரங்கம அவதரித்திருந்து சர்வ அதிகாரங்களும் நடத்தி வந்திருக்கி என்பது.

விருத்தம்

வகுத்த நாயனுக்கு அஞ்சுவசன மஞ்செழுத்துமாம்
தகுத்தமாரி ம்வுத்துமூதை தரித்ததூது ஞானமும்
பகுத்தவுருத்ச் பூரேடிஞ்சில் பகரும்புறுக்கான் நான்கதராம்
ஒருத்துநாலும் முல்குரு னுரைத்ததஞ் செழுத்தும்மே. (164)

தாற்பரியம்.

எல்லா உலகங்களையும் படைத்த நாயகனை அந்தன உஜூதுக்கு ஐந்து அறிவுகள் வழியாக இருக்கின்றது. அது ஐந்து எழுத்துகளாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது. தவ்ருத்து, சபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன், என்கிற வேதங்களும். மஅரிபாவென்ற தத்துவ சாஸ்திரங்களுமாக இருக்கும். ஆனுல் அந்த ஐந்து எழுத்தாகிய மர்மத்தையும் குர்ஆன் வேதத்தில் தான் ஆதியிறக்கினுன். என்பது.

அஞ்செழுத்து அலிபுலாம் மீம்ஹேயுந் தானுமாகவந்
தஞ்செழுத்து காபுஹாயா ஐனுசாது மாயெழுந்
தஞ்செழுத்து ஹாவுமீமும் ஐன்சீன் காபுமாகவந்
தஞ்செழுத் துள்ளனைத் தையுப்மைத் தனன்மாதியே (165)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சொன்ன ஐந்து எழுத்துக்களை மூன்று விதமாகத் திருப்பி இருக்கிறுன். அதன் விபரம் முதலாவது அலிபு லாம் மீம் ஹே, தால், என்கிற ஐந்து. இரண்டாவது காபு, ஹா, யா, ஐன், சாது, என்கிற ஐந்து மூன்ருவது, ஹே, மீம், ஐன், ஸீன், காபு, என்கிற ஐந்து. இவ்விதம் வந்த மூன்று விதமும் முச்சுடர் வகுப்பையுடையது. இவைகளைக் கொண்டுதான் இவ்வுலக முதலானவைகளைப் படைப்பிக்கப்பட்டது. என்பது.

ஆதியாதியென்கிறீ ரஞ்தியென்றும் பேசுறீர்
சோதிசோதியென்கிறீர் சொரூபமென்றுஞ் சொல்லுறீர்
ஒதியோதிமாய்கிறீர் நம்மூடலம் வந்த தறிகிலீர்
நீதியாவதேதிலென்று நீங்கள் விண்டுபாருமே (166)

தாற்பரியம்.

ஓ! அறிவில்லாத ஜனங்களே! ஒரு வகையாலுங் கட்டுப்படாத அந்தவஷ்தை ஆதிஆதியென்ற சொல்லுகிறீர்களேஅன்றி அதென்ன கருமம் என்று புத்தியை ஊன்றிப் பார்க்கமாட்டோ மென்கிறீர்கள். இன்னும் அதை ஜோதியென்றும் சொரூபம் என்றும் உலகத்திலுண்டான பித்தலாட்டமான சாஸ்திரங்களை ஏகமாகப் படித்து நாம் பெரியவன் என்று திரிகிறீர்கள். கடைசியாக செத்து மண்குழியிலும் அக்கினி வாயிலும் அகப்பட்டு அழிந்து விடுகிறீர்கள். இந்த சரீரம் என்ன சூட்சத்தால் வந்தது. என்ன சூட்சத்தால் இது போகிறது! என்று கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்வீர்களானுல் அவ்விதம் தவறமாட்டீர்கள். என்பது.

பாரும்பாரமா யெழுந்த பட்டணத் துளெட்டுதா
ளாருமோ தவற்றமந்திரத்தி னேசைக்குள் ளுநீ
வாரும்வாசலேழையும் வழக்கறுத் தடைத்திடி
லூருப்பேரு மற்றுபருபமான துண்மையே (167)

தாற்பரியம்.

சகோதரனே? கவனித்துப்பார். இருதயம் என்கிற இரெப்பப் பாரதூரமான பட்டணத்தில் நாலும் நாலும் எட்டுக்கலேகளான உதவனவாயுவை ஒவ்வொரு நினேவையும் அதனூடு பொருத்தி எவராலும் சொல்ல முடியாத மந்திரமாகிய நானில்லேநீ என்கிறயாஹூ என்கிற மந்திரத்தையோதி அதற்குள்ளே ரஹித்தவனுக இனி நீ திருப்பிவரும் ஏழு பிரமாண்ட வாசல்களான 2-கண் 2-காது 2-மூக்கு 1-வாய் என்னும் ஏழு வாசல்களேயும் கடந்து இப்புறம் வந்து உள்ளா உடைய வாசலே முன் நாவுகொண்டு அடைத்து முற்றுகையிட்டுக் கொள்வாயானுல், நீ அந்த இருதயப் பட்டணத்திலுள்ள சகலசுதந் தரத்துக்கும் பாத்திரமுள்ளவனுக சதா காலமும் இருப்பாய் இது உண்மை என்பது.

உண்மையான வாதியா முறுதியா நம்மாதியாந்
தொன்மையா சொதியாம் சொரூப நான்கு மறைகளாம்
நன்மையான றகுமத்தால் நமக்குநீன் துணேயுமா
மிம்மையாளு மருளு மெக்கிமர னிணக்கமாகியே (168)

தாற்பரியம்.

அந்த ஆதிவஸ்துவானது உண்மையிலும், வாக்குறுதியிலும், இருக்கின்றது. இன்னும் அதானது பழமையான ஆதிவஸ்துவாக இருக்கின்றது. ஜோதியான ஒளியுடைய ரூபத்தில் ரஹித்திருக்கின்றது, தவ்ராத்து. ஸபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன் என்கின்ற நான்கு வேதங்களிலும் ஞான சூட்சமாக அமைந்து கிடக்கின்றது. அறிகின்ற ஆண்பிள்ளேகளேத்தான் காணவில்லே. அந்த ஆதியானது உலகங்களுக்கு நன்மையாகவும், றகுமத்தாகவும், இருக்கின்றது. தீனுல் இஸ்லாமுடைய ஷற்கில் நமக்கெல்லாம் துணேயாக நிற்கின்றது. இந்த உலகத்தின் ஆசைகளே விட்டு நீங்கி அதனளவில் பிரயாசை

யெடுக்கும் நாதாக்களுக்கு ஈமான் என்கிற பூரகத்துடன் கலந்து நினேவென்னும் இரேசகத்தில் நின்று தான் என்னும் கும்பமாக நிரப்பி நிற்கின்றது, இதைசற்றுஉணர்ந்தவர்கள்தான் அறியவேண்டும். என்பது.

வேதமொன்று சமைபநூல் விரித்தொன்று மெய்யுளோன்
ருதமொன்ற ஜாசி லொன்ருன வீசுரனுமொன்
ரேதுமிந்த மூன்று முன்னுரைத்த நம்மிறையதாம்
பாதமென்றதாகும் நீங்கள் பார்த்தறிந்துகொள்ளுமே (169)

தாற்பரியம்

அந்த ஆதியின் தத்துவத்தில் வேதமென்பதும் ஒன்றுதான் சமயங்களான மதங்களும் ஒன்றுதான் அவைகளுக்கென்று பெரும் பாலும் கணக்கில்லாமல் விரிந்து கிடக்கின்ற சாஸ்திரங்களும் ஒன்றுதான். இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானுல், இந்த சரீரத்தில் இருந்து நாடிகளே நடத்தும் பூதங்களும் ஒன்றுதான் ஆதமும் இபுலீசும் ஒன்றதான் ஈஷ்பரன் என்கின்ற ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். ஆதம், அஜாஸீல், ஈஸ்பரன், என்னும் இந்த மூன்றும் கூடி முன்சொல்லிய முச்சூடர் விஷயத்தில் எல்லாம் நம் ஆதியின் கோலமே அன்றி வேறல்ல, ஆனதினுல் மனுஷனுகப் பிறந்தவன் ஒவ்வொருவனும் தன்னே உற்றுப் பார்க்கும்போது ஆதியாகத்தான் இருக்கிருன். என்பது

ஆதியானு ஜோதுமா மனுதி நல்ல கல்புமாம்
சோதியான ஜனுமாந் துலங்குஞான போதமாம்
பாதிபாச பசுமனுட் பதித்திரண்டு முல்குருன்
நீதியான ஹக்குபதேசப் பொருள் நிறைந்த செல்வமே (170)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது சரீரத்தில் உஜூதாக நின்று பிரகாசிக்கின்றது. அனுதியென்பது பூதங்களுக்கெல்லாம் இராஜ கருவியான கல்பாக நிற்கின்றது. ஒளிவு நேரத்தில் பீடமிட்டிருக்கின்றது. ஞானமென்பது அறிவுடன் ரகித்திருக்கின்றது இந்த விபரத்தை உனக்குள் இருக்கின்ற எல்லா ரகசியங்களும் தெரிவிக்கிற உம்முல் குர்ஆன் என்னும் பொக்கிஷத்தைக் கண்டாயானுல் அந்த செல்வத்தைத் தெறிவாய் அது உனக்கு உபதேசிக்கும். என்பது.

பார்த்திருந்த போதனேத்தை யும்படைத்த நாயகன்
ஊற்கறழுந்து பாயுமுற் றுயர்ந்த சென்னியுச்சியுட்
காற்றெழுந்து வீசுமக் கருத்தையுன்ன வல்லிரேல்
பூத்தலர்ந்த முண்டகப் புதுமலர்க்குள் நிற்பனே (171)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த உம்முல் கிதாபு சொல்கிற உபதேசப்பிரகாரம் உள்ளேக் கண்டால் அப்போது அனேத்தையும் சிருஷ்டித்த எகதுவிதக் கருத்தா வாகிய றப்பானவன் உன்மூளேமண்டலத்தில் இருந்து ஊறிவழிகின்ற அமிர்த வெள்ளத்தின்மேல் உச்சியின் உள்ளே நின்று வெளியாகின்ற மகா இன்ப சீதளத்தென்ற காற்றுனது வீச வல்லமையுள்ளவனுக நீயாகி விட்டாயானல் உன் இருதயத் தாமரையானது பூத்து துளிக் கின்ற தேனில் ரஹித்த இனிசுவையாக நிற்பான் என்பது.

அட்டதிக்கு முட்டநின் றநேககே ருபமாய்
மட்டிடாத மானிடர் மனத்திலுற்ற வல்லபம்
எட்டுநாலெழுத்தில் வந்திருக்குமென்று மெண்ணிலீ
தட்டி முட்டி பார்த்துளந் தயங்கிமாவ்வாக் கோடியே (172)

தாற்பரியம்.

ஏட்டுதிக்குப்பதினெறு கோணங்களிலும் போய் நிறம்பி நின்று பராபரித்து அநந்தநந்தவிதமான ருபங்களுடன் விகாரப்பட்டு தொடர் பிடியாக நின்று அறிந்திருக்கின்ற பெரிய மனுஷாட்களின் இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற வல்லப பொருளான அந்த வடிவை சில மூடஜனங்கள் தங்களின் கள்ளத்தனமுடைய வேஷக்கார குருமார்களின் பொய் உபதேச மருட்டைக் கொண்டு கலிமாவிலுள் பனிரண்டு எழுத்திலிருக்கின்ற ஒரே எழுத்தில் பாராமல் அத்தப் பனிரண்டு எழுத்தையும் தட்டிமுட்டிப் பார்த்து வாயால் பெனத்திக் கொண்டு கடைசியில் செத்துப் பிணமாக அழிந்து போனவர்கள் கோடானுகோடி ஜனங்களாக இருக்கலாம். என்பது.

கோடிகோடி மானிடர் குறைவில்லாத சேர்தியைத்
தேடிவாடி மாண்டனர் தெளிவுகண்ட தில்லையே
பாடியெங்கு மோசையாற் பரந்தெழுந்து நின்றதை
நாடியோ ரெழுத்திலே நவின்றுபாரு நம்முளே (173)

தாற்பரியம்.

யாரடா மகனே! இன்னும் அந்த அபூருபமான வடிவைத் தேடி கோடான கோடி மதியில்லாத அற்ப ஜனங்கள் காடுகளிலும், மலே களிலும், போயிருந்து கந்த மூலங்களேயும், சருகுகளேயுந் தின்று வயிறு வற்றிச் செத்து அழிந்து போனர்கள். அந்தப்பாவி ஜனங்கள் எதேனும் கொஞ்சம் பலன் கண்டதும் உண்டா இல்லே! இல்லே! இந்த சரீரமான பெரிய உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அதன் சுயம் பிரகாச ரூபமாயிருக்கின்ற சிரோமணியய கலிமாவில் உள்ள ஒரே யொரு எழுத்தால் நினேவை நிறுத்தி உற்றுப்பார்! அப்போது அது தெரியும். என்பது.

நம்மிலும் நமக்குண்டான நற்குணங்க ளஞ்சிலும்
தம்மிலும் தராதலத்திலுள்ள வெட்டு திக்கிலு
மெம்மிலு மெய்மோடிசைந்த விருதயத்து நினேவிலுஞ்
செம்மலா யிருந்ததைத் தெளிந்துணர்ந்து பாருமே. (174)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய சரீரத்திலும், இன்னும் நம்மில் உண்டான நன்மை பொருந்திய ஐந்து விதக் குணகுணங்களிலும், இன்னும் இந்த பூலோகத்தில் உண்டான அஷ்டகோணங்களான எட்டு திக்குகளிலும் இன்னும் இந்த சரீரத்தை ஆக்கிவைத்திருக்கின்ற பூதங்களான நெருப்பு, காற்று, மண், தண்ணீர், ஆகாயம், என்கிறவைகளிலும் இவைகளின் உட்கருவிகளான புலன்களிலும், இன்னும் இருதயத்தின் வட்டவடிவோடு கலந்து வியாபித்திருக்கின்ற நினேவாகிய பிரதான கருவியிலும், இராஜக குடியாக நிற்கின்றதைத் தெளிந்து உணர்ந்து பார்ப்பவன்தான் எப்போதும் ஜயசீலனுக இருப்பான். என்பது.

பஞ்சவன்ன வாயுவோடு பழகிநின்ற மந்திர
மின்சொலான மறைகளின்ன தென்றறிந்திசைத்தில
செஞ்சொலால் நபிக்கு நாயன் செப்பிடக்கண்டன்புளோர்
அஞ்சிலான்றை யப்பனென் றறிந்துணர்ந்து பாருமே (175)

தாற்பரியம்.

கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, வெள்ளே, நீலம், என்னும் ஐந்து வர்ணங்களேயும் ஒரே வர்ணத்திற் கொண்டிருக்கின்ற பிராண வாயு

வான நூலறுல் குதுளியோடுங் கலந்து உறவாடியிருக்கிற அந்த மணிமந்திரத்தை வெளிப்படையாக நாலு வேதங்களும் சொல்ல வில்லை. அதாவது மிஸ்ரூஜியுடைய இரவில் நமது நபூல் நாயகம் அவர்கள் றப்பூடன் கலந்துபேசிய ரகசியம் பன்னீராயிரம் வசனங் களில் உள்ளதாக இருக்கும். இது உம்முல் கிதாபில் இருந்து நாதாக் களான ஒலிமார்களெல்லாம் அறிந்து கொள்வார்கள். ஆனபடியால் கலிமாவில் உள்ள பன்னிரண்டு அட்சரங்களிலும் தத்துவத்தை யுடைய ஐந்து அட்சரங்களையும் கலந்து அதிலொன்றான ஹாமி வென்னும் தத்துவ எழுத்தை உங்களின் தகப்பனென்றேயெண்ணி அதை உணர்ந்து தெளிவடைந்து கொள்ளுங்கள் என்பது.

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள்
பிஞ்செழுத்து மூன்பிறந்து பேசும் நாலுவேதமாய்
நஞ்செழுத்த தாகும் நீங்கள் நம்பொணுது நாயகன்
அஞ்சுமாறு மற்றுநம் மகத்துள் வந்திருப்பனே. (176)

தாற்பரியம்.

பகல்வேஷம் பூண்டு ஜனங்களை மிரட்டித் திரிகின்ற வமிற்று வாணலறுவான்கள் சொல்லித்தருகின்ற ஐந்து எழுத்துக்களிலும், மூன்றெழுத்துக்களிலும், அந்த வடிவமான தத்துவப் பொருளானது அகப்படாது, அந்தமயமானது ஒரு எழுத்தாகி, வாயால் மொழிச் சலாகி, நாலுவேதங்களாகி, தொண்ணூற்றாறு தத்துவ கலிக்யாளங் களாகி, அவைகள் தோறும் மறைந்து நிற்கின்ற கள்ளனாகி, அதை யறியாத பேதை ஜனங்களைக் கொல்லுகின்ற பாஷாணமாகி நிற்கின்றது. இதுவே அதன் விபரமல்லாமல் மற்றவர்கள் வேறு மாதிரி எவ்விதம் சொல்லிப் பிதற்றினாலும் நீங்கள் ஒருபோதும் அதை நம்பவே கூடாது. அந்த றப்பான வஸ்துவானது அஞ்செழுத்திலும் ஆறு எழுத்திலும், இல்லாமல் நம் இருதயத்தில் ஒரே எழுத்தில்தான் கலந்திருக்கிறது. இதுவே காட்டாளை ஷெய்குஒலியுல்லா கோட்டாறு பெரிய ஞானியார் சாகிபவர்கள், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபவர்கள், நாயுமானப் பிரபு முதலான பெரிய மனுஷர்களின் தீர்ப்புமாயிருக் கின்றது. என்பது.

விருத்தம்

அறியுமாதி யோடனாதி சோதியிவையான மூன்று நமதுட்கூடர்
செறியும் ஆகமொடஜாசிலும் மருள்செப்பு மீசுரனும்பிற்சுட
ருறியுமா றறிவுஞான போதமருளுற் றதஞ்சுநமதுட்சுட, [தெ
செறியுஞ் சோமனுந் வருணமிலை மலென்றதஞ் சுப்பிற்சுடர்

தாற்பரியம்

இன்னும், ஆதி அநாதி, ஜோதி, யென்கின்ற இந்த மூன்றும் நமது சரீரத்தில் உட்கூடராக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆதம், அஜா லில், ஈஸ்பரன், என்கிற இந்த மூன்றும் நம்சரீரத்தில் வெளிச்சுட ராக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆராய்ச்சி, அறிவு, ஞானம், போதம், அருள், இந்த ஐந்தும் நமது சரீரத்தில் உட்சுடராக இருக்கின்றன. இன்னும், சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், மின், மழை இந்த ஐந்தும நமது சரீரத்தில் வெளிச்சுடராக இருக்கின்றன. என்பது

மாவுந்தேனமிர்த பாலுநீருமது வானதஞ்சுமுத லாதியாம்
மேவுகாலுயிர் மானிணக்கமருள் விண்டதஞ்சு நமனுதியாங்
காபுநூனுஞ்சிவ காமஞானவொளி கண்டதஞ்சு மெழுசோதியாம்
ஆவுநாலுதய மானயாவுமறி வானகாலியில் விளங்குமே. (188)

தாற்பரியம்

ஒளி, நாவின் இனியசுவை, தேன், பால், கள் அஞ்சுமுத லான இவைகள் ஆதியாக இருக்கின்றன. இன்னும் காற்று, உயிர், நிர்ணம், நினைவு, இருள் இந்த ஐந்தும் அநாதியாக இருக்கின் றன. காபு, நூன், ஷீன், ஐன், சாது இந்த ஐந்தும் ஜோதியாக இருக்கின்றன. கமிலான சற்குருவென்கிற வழிகாட்டியினாலே, அறிவைக்கொண்டு நினைவில் வைத்துப் பார்க்குபோது சுயஸ்த மும் தானே கண்டு கொள்வாய். என்பது.

சிவண்பா.

வேதநூல் சாஸ்திரங்கள் மெய்யிதனையன்றிவெகு
பாரநூல் கற்றுலும் பயனில்லை—யேதொன்று
மில்லானைத் தேடி இரவுபகலாயொன்றுஞ்
சொல்லாமற் சும்மாரி சும்மா இரு. (179)

தாற்பரியம்

குர்ஆன் முதலான நாலுவேதங்களில்தான் அந்த மெய்யான வஸ்து மறைந்திருக்கின்றது. அவைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்கவேண்டுமே அன்றி, மற்றப்படி உலகத்திலுண்டான கண்ட கண்ட கலிக்யானங்களெல்லாம் கற்றதனால் ஒன்றும் பிரயோசனங்கொடாது. அவ்விதம் எந்த இருஇணை துணையும் இல்லாத அத்தறப்பை ஆசையென்கிற கூட்டிலடைத்து ஆட்டித் தாலாட்டிப் போற்றிப் புகழ்ந்து மனங்கசிந்து உருகி அழுது எவ்விதத்திலும் காரியம் ஜெயங்கொள்கிறதைப்பார்க்க வேண்டுமே தவிர, பேயனைப்போல் தெருத்தெருவாய் திண்ணை திண்ணையாய் வாய் பெனத்திக்கொண்டு அலையாதே! சும்மா இருந்து சுகம் பெறு வாயாக. என்பது.

முகந்தெரியும் நம்மிறசூல் மெய்முழுதுமே தெரியு
மகந்தெரியும் ஞானத்தடி தெரியும்—ஜகந்தெரியும்
விண்ணுடிக் குள்ளிறைவன் வீற்றிருக்கு முட்கமலக்
கண்ணுடியைக் கண்டக்கால். (180)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சும்மா இருந்து வஸ்தை நினைவில் நிறுத்தி ரகிப்பையானால் இருதயமென்கிற சர்வஜீவ சஞ்சீவிக் கண்ணுடியைக் கண்டுக்கொள்வாய் அப்போது அந்தக் கண்ணுடிக்குள் உன்முகம் என்கிற றப்புடைய தோற்றப்தெரியும். மூலாமண்டலத்தின் மாலிகையான சுல்தான் நன்னளிருவில் அல்லாகுத்த ஆலாவின் அநந்த ஜோதிமயமான உஜூதும் தெரியும், நமது நாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் நூறும், அதன்சிர்றும், அதன் ஹகிக்மத்தின் கோலவடிவும் தெரியும், இன்னும் பஞ்சத்தன் என்கிற முகம்மது, பாத்திமா, அலி, ஹஸன், ஹுஸைன், இந்த ஆதியான ஐந்தும் கிரஹவடிவமாகத் தெரியும், இன்னும் உன் இருதய மென்கிற பிரமாண்டமான பட்டணமும் தெரியும் அதில் இந்த துன்யாவென்னும் உலகத்தைப்போல் எத்தனையோ பதினுயிரம் கணக்கான உலகங்களும், ஆகாய மண்டலங்களும் ஒருமூலையில் ஒதுங்கிக்கொண்டிருக்கிற மர்மமும் தெரியும். ஞானமான அறிவுக்கு

அடிமூலமாகிய சற்குருவின் பாதாரவிந்தத்தின் திருவருள் கடாட்சமும் தெரியவரும். என்பது.

பஃறொடை வெண்பா.

ஆதிமுதலோன நாதியவனொருவன்
சோதிபெரியோனழியாத் துய்யோனென்—ரோதியதில்
நெய்யுந்திரியும் நிறைந்த பரஞ்சுடராய்ச்
செய்யெனமுன் செய்தவையுந் திரளுமா—லுய்யமதில்
ஒன்றிறைவனே டொன்றுடையோன் திருநபியரம்
ஒன்றுநமதுள்ளுரையுங்குருவா—மென்றுமிது
வித்துஞ் சிவமரமும் வேருமிவை மூன்றும் வெகு
புத்தியறிவிக்கப் பூண்டிறைவ—னுற்றுரைப்பான்
ஆவென் றதின்பொருளே யார்க்கும் நவிலாதே
ஊவதனுக் கப்பாலென் ரோதிவிடு—நீயெவர்க்கும்
பாலுமரம் பாலெரியும் பருவ மறிந்தா லுனுக்குத்
தேனுமா மெண்றதெனி, (181)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது எல்லா வஸ்துகளுக்கு முன்னுலே இருந்தது. அனுதியென்பது, அட்சரங்களின் மூலமாக ஒருவன் அதாவது அஹது என்கிற ஒருவன் என்ற நாமத்தை தரித்த்து. ஜோதியென்பது பெரிதான உலகங்களாகவும் அதன் ஜீவ ஜென்மங்களாகவும் சரீரங்கள் அநந்தாநந்தங்கோடி விதற்பமான ரூபாதிகளுடன் வத்தும் தான் அழியாமல் நிற்கின்றது ஆகவே இந்த மூன்றும் எப்படியானுல் எண்ணெயும் திரியும், விளக்கின் சுடரும்போலாக இருந்து உலகத்தை நடத்துகின்றது இந்த மூன்றும் அல்லாமல் உலகத்தில் எது ஒரு காரமும் நடைபெறுது. (ஒரு ஸ்திரியும், புருஷனும், ஆசையும்,) போலும் ஒரு வியாபாரமும், கைமுதலும், நடத்துகிறவனும். கடலும் கப்பலும் காற்றும், போலவும் இருந்து வருகிறது இன்னும் இதன் உவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானுல் இந்த புத்தகத்தை ஐஞ்நூறு பாரங்களாக விரித்தெழுதினுலும் இந்தஆதி-அனுதி-ஜோதி என்கிற இந்த மூன்றின் விவகாரம் தீராது தீராது. புத்திமான்கள் சற்று நுனுக்கத்தால் கண்டு கொள்ள வேண்டியது, ஆகவே, இந்த மூன்றில் ஒன்று, றப்பு, ஒன்று முஹம்மது நபி, ஒன்று தமக்கு வந்து

மூரீது கொடுத்த வழிகாட்டியான சற்குருநாதன். இன்னும் இந்த மூன்று விதையும், அதினுல் முளைத்த மரமும், அந்த மரத்துக்கு பலம் பிடியான வேரும் போலாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அறிவடக்க மில்லாத சில மோட்டாத்துமாக்கள் உன்னே பாசதில் இழுத்து வைப்பதற்காக உன்னிடம் வந்து உன்னைக் கொஞ்சம் தட்டிக் கொடுத்து அந்த மூன்றும் நம்மில் எங்கே இருக்கின்றது என்று மெதுவாய்க் கேட்பார்கள். நீ சொல்ல வேண்டாம். அது ஊமை எழுத்தாகிய நுக்தாவுக்த அப்பால் என்று ஒரே பேச்சாகச் சொல்லி விடு. அவ்விதம் சொல்லிவிட்டு வாய் மூடிக்கொண்டு மௌனஞ் சாதித்து வந்தாயாகில் றப்புடைய இஸ்கென்கிற தேனீக்களானவை கள் வந்து நிறைந்து கூடி உன்னிடம் தேன் கூண்டு கட்டும் அதுவும் அல்லாமல் பாலாகிய இந்த சரீரத்தைப் பற்றி தயிர் மோர் கடைந்து வெண்ணெயெடுத்து உன்னைக் காண்குதல் என்கிற நெய்யுறுக்கின்ற பருவமாகிய பக்குவத்தையும் தெரிந்தாயானுல் அந்த நெய்யே உன்னைக் காட்டும் அப்போது நீயே தேனுமிர்தக் களஞ்சியமாகக் காண்பாய். என்பது,

நேரிசை வெண்பா.

வன்னியுதித்தா லறிவுதிக்கும் வயிர்பொருமும்
அன்னமருந்த அறிவழிக்கு—முன்னியுள்ளத்
தக்கினியை மூட்டியழ லெரியும்போதெழுத்த
சற்குருவைக் காண்பாய் சமைந்து. (182)

தாற்பரியம்.

இடகலையான சத்திரனில் நினைவைத் தூக்கிவைத்தால் புத்தி கூர்மை அதிகமாகும். அதோடுகூட வயிறும் மாந்தமாக இருக்கும். சோற்றை சாப்பிட்டு வயிறு தொந்தி படச்செய்தால் அந்த அறிவை யும் கெடுத்துப்போடும் அதிக காமத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஆனதினுல இவைகள் ஞானவான்களுக்கேற்ற பாதையல்ல, பின்னர் எப்படியானுல் நினைவும் சூரியனும் பந்தம் போல் எரியுப்போது அந்த இரண்டுக்கும் நடுவே தோன்றுகின்ற சற்குருநாதனை றப்பாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

தடுக்குமைம் புலன்களுஞ் சமைந்த பஞ்சபூதமுந்
தொடுக்கும் பார்வை கேள்விவாசந் தொட்டறிவொடுரிசையு

மொடுக்குமிந்த வகையை விட்டொடுங்கியுண்ண வல் லிரே
லடுக்குநந்திடாத நம்மனுதியானே யுண்மையே. (183)

தாற்பரியம்

அறிவு, பார்வை, கேள்வி, உருஷி' வாசனை யென்கின்ற ஐந்து, புலன்களையும், பஞ்சபூதங்களையும், இவைகளின் வாசல்கள் ஏழையும் நாட்டத்தைக் கொண்டு அடைத்து, றப்பை நேசத்தின் மூலஸ் தானத்தில் ஏற்றி வணங்க வல்லமையுடையவர்க ளானீர்களாகில் அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக உங்களை நீங்கள் உணர்ந்து றப்பைக் காண்பீர்கள். என்பது.

உண்மையான நந்தியே ஒளிதிரண்ட முகம்மதா
மம்மையாரு மாதியென் றுறைந்த சொல்லகத்துளே
செம்மையாக நின்றுரை செவிக்குள்வந் தடைந்தபி
னெம்மையாளு மாதியானையா னுரைத்த துண்மையே (184)

தாற்பரியம்

ஹக்கு வெளியானபின் நந்தியான முகம்மதிய்யாவான ஒளி வானது வெளியாயிற்று. அதுதான் சாசரங்களுக்கு மூலப்பொரு ளான தாயாக இருக்கின்றது. என்று நிர்ணயங்கொண்டு செவியா கிய சூரியனில் ஸ்தம்பமாகும்படியாக சூடிகொண்டுவிட்டால் அல் லாவின் பேரில் சத்தியமாக நான்மேலே சொன்ன ஷமஸ்தமும் உண்மையாகத் தோன்றிவிடும். அப்படி இல்லாதவர்களுக்குப் பொய்யாகவே தோன்றும். அதுகொண்டு என்னை இகழ்பவர்கள் கூர்மையான புத்திமான்கள் அல்ல. என்பது.

வெண்பா.

ஆதியோவனுதியோ வருபமோ சொரூபமோ
சோதியோவேக சொரூபமோ—நீதியிலை
யெப்பரிசி லிங்குதித்தா லெப்மிறசு லென்றெனக்குத்
தப்பறவேசொன்னுர் சமைந்து. (185)

தாற்பரியம்

அந்த மகத்துவமானது ஆதியோ! அனுதியோ! அல்லது சொரூபமுள்ளதோ! ஒளிவாக வந்ததோ! உலகம் யாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்ற வடிவோ! என்று சந்தேகப்பட்ட காலத்தில் எனக்கு எந்தவிதத்திலும் கைவிடாத வண்ணமாக நமது நபிபெரு மானுர் அவர்களே அதன் முடிவை வந்து சொன்னர்கள். என்பது

நபியோநபிகள் திருநாயகமோ நம்மிறசூல்
சபியாதமுல்லாத் தலைமகனே—புவியோர்கள்
பெற்றெடுத்த பாலகனே பெரியவனின்ரூனே மறை
கற்றுணர்ந்தோர் சொல்வீர்களித்து. (186)

தாற்பரியம்

முச்சுடரில் நடு நாயகமாய் உதித்துவந்த முகம்மதெனினும் நபிகள் பெருமானுர் அவர்கள், வேதமிறங்கப் பெற்ற நுபுவத்தின் தீர்க்க தரிசியாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் நபிமார்கள் றசூல்மார்கள் யாவருக்கும் குருவாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும், ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன்னிலைமையான மகனுகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் மனுஷாவ தாரங்கொண்டு பிறந்ததில் பூலோகத்திலுள்ள மானுட ஜென்மங்களிலுண்டான அப்துல்லா அவர்களுக்கும், உலக மாதாவாகிய ஆமினு அம்மா அவர்களுக்கும் ஒரு ஏகபுத்ர சிகாமணியாகவும் இருக்கின்றார்கள். உஜூதுடைய புறத்தால் அல்லாவுடைய சிர்றில் இருந்தும் வெளியாகி இருக்கிறார்கள். இதில் எவ்விதம் அந்த ஒளிவைத் திட்டப் படுத்துவீர்கள்? வேதங்களை ஆராய்ந்த சாஸ்திரிகளே! சொல்லுங்கள்? என்பது.

விருத்தம்

ஆதி முன்னுரூபமா யனுதியங்காரூபமாய்ச்
சோதி நல்லசொரூபமாய்த் துலங்குசிந்தை காண்பவர்க்
காதியான அகுமதாமனுதியான முஹம்மதாஞ்
சோதியானரூபம்நின்றுசொல்லுய்யா றசூலெனறே (187)

தாற்பரியம்.

ஆதியானது ரூபமாகவும், அநாதியானது அரூபமாகவும். ஜோதியென்றது சொரூபமாகவும் இருதயத்தை யறிந்து தெளிந்த நாதாக்களானவர்கள் திட்டப்படுத்துவார்கள். எப்படியென்றால் ஆதியென்பதை, அகுமதாகவும், அனுதியென்பதை முகம்மதாகவும், ஜோதியென்பதை, றசூலென்றும் நிர்ணயப்படுத்திச் சொல்ல வேண்டியது. இதன் விபரம் ஞானபாதையைத் தனித்த அறிவுடன் ஊன்றியறிய அறியதானே விளங்கும். என்பது.

விருத்தம்.

இன்னமொன்றியம் பவேனிசைந்த தீனவர்க்கெல்லாம்
வண்ணமா மறைக்குள் நின்றறைந தசத்தமானதைக்
சொன்ன தாகிலென்னவேறு தோன்றுமென்ன நம்முளே
யுன்னுமந்திரம் மொன்றுண்டு வந்தறிந்து பாருமே. (128)

தாற்பரியம்.

இன்னவொரு ரகசியம் தீனை சகோதரர்களுக்கெல்லாம், சொல்லி விடுகிறேன். அதாவது:—நம்முடைய வேதத்தில் ஒரு சத்தம் அசரீரியாக பிறந்திருக்கிறது. அதை அநேக கோடி ஜனங்கள் அறியாமலி வெளிவடியாக நுனிப்புல்லில் மேய்ந்து போய்விட்டார்கள் அதைக்காமிலான பீர்மார்கள் உனக்குள்ளே சொல்வார்கள். அது தான காரியமான மந்திரம், அதைக்கொண்டு காரியஞ் சித்தியாகிக் காயமும் சித்தியடைய வேண்டும். ஆனபடியால் என் எளிய பிள்ளைகளான நல்ல ஜனங்களே! அதைக்கண்டு அறிந்து பாருங்கள் அப்பால் அறியுந் தன்மையை நான் என்னதான் சொல்லப் போகின்றேன். என்பது.

வல்லமான மந்திரத்தின் வாறு சொல்லவல்லவன்
சொல்லமான சொர்க்கமுந் துலங்கும் வானும் பூமியும்
மின்னுமறு ஷுகுறுசையும் விளித்தமைக்கு முன்னபி
சொன்னதிக் கிருகுமென்று தொன்மறைகள் சொன்னவே (189)

தாற்பரியம்.

அந்த மணியான மந்திரத்தைப்பற்றி வெளியே சொல்வது தீராத பெரிய தோஷமாக இருக்கின்றது. ஆனல் ஒரு கொஞ்சம் அதைப்பற்றி சமிக்ஞை பண்ணுகிறேன். அறிவுள்ள பிள்ளைகளெல்லாம் கண்டு பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியானல் அல்லாகுத் தஆலாவானவன் தங்கமயமான சுவர்க்கத்தையும் பூமியையும், அறுஷு குர்ஸு, மலை, கடல், பாதாளம் முதலிய யாவற்றையும் படைப்பிக்கிறதற்கு முன்னமே, அவனுடைய தஜல்லியத்தில் ஒளிமயமாய் நமது நபியவர்கள் இருந்து தஸ்பீஹ் செய்தபோது, அந்த ஒளிவானது எத்தனையோ கோடிகாலம் தன் மனதில் வைத்து திக்று செய்துகொண்டதாகும் அந்த மந்திரம். இதைப்பற்றி வேதங்களும் அதிகமாக சாட்சிகள் சொல்லுகின்றன. என்பது.

மண்ணு நீரும் கூடிவலிலபத்தி னேடு ரூபமாய்த்
திண்ணமான தாலும் வன்னியுஞ்செறிந்து றூஹதாய்
விண்ணு நூறதிற்கலந்து மேவியஞ்சுமொன்றதா
யெண்ணு நம்முடற் றிரண்டெழுந்து பேசிநின்றதே. (190)

தாற்பரியம்.

மண் என்கிற இந்திரியமும், தண்ணீர் என்கிற இரத்தமும், வல்லமை கொண்டு கூடி இந்த சரீரமானது உற்பத்தியாயிற்று. தெளிவாகிய சுவாசமென்கிற காற்றும், நெருப்பும் கூடினதால் ரூஹு என்னும் ஆத்மா உண்டாயிற்று. இதனிடையில் ஒளிவு ஆகாயத்துடன் கலந்து இருதயத்தின் தத்துவாதிகளும் நினைவும் உண்டாய் இவைகளால் ஐந்து பூதங்களின் வல்லமையினால் இந்த உடம்பானது எழுந்து ஒடு பேசி விளையாடிக்கொண்டு திரிகின்றது. என்பது.

அல்லிராப்பகலு மற்றிருக்கு மத்தலத்துளே,
சொல்லொணுத ரூபமாய்த் துலங்கும் நீங்கள் பாருமென்
றில்லல்லா விசைத்தனென் றிருதயக் கண்ணுடியில்
நல்லபேர்கள் சொல்வரிங்கு நாமுறைத்த தல்லவே (191)

தாற்பரியம்.

இரவு என்றும் பகல் என்றும் இல்லாத அந்த ஸ்தானத்திலே யாராலும் சொல்லமுடியாத தேஜோரூபமான ஒரு வடிவு தோன்றும் அதை நீங்கள் கண்டு கொண்டால் இல்லல்லாஹு வென்று சொல்லிய நாட்டத்துடன் தோன்றிய ரகசியம் இதுவென்று உறுதிகொள்ளுங்கள் என்று நல்லவர்களான சாதுக்கள் சொல்வார்கள் இதைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். என்பது.

தந்தைகூறுந் தாயார்கூறுந்தரிபட
வந்தபாணி கூறும்வன் னிகூறுமூதை கூறுடன்
விந்துநாதரூகுங் கூடிமேவியொன்ற தாகியே
யந்தமாக ரம்மூடலணிந்த ரூபமானதே. (192)

தாற்பரியம்.

தகப்பனுடைய பங்காகிய சுக்கிலமும், தாயுடைய பங்காகிய சுரோணிதமும், மண்ணுடைய பங்கும் ஜலமுடைய பங்கும், நெருப்புடைய பங்கும், காற்றுடைய பங்கும் ஆக இவைகளுடனே இந்திரியமும் ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்ந்து கடைசி பலனாக நமது, சரீரமானது ஒரு ரூபமாக நிற்கின்றது, என்பது.

தாலும்மாவு மேலுமச் சலத்திலுற்ற ரூபமாய்
ஹேபும்லாமூஞ் சேர்ந்துமே கிளர்ந்தனு சிருளின்
நாபீமூலமாய் நிறைந்தடர்ந்த திரண்டு நாசியி
லோய்விலாமல் நிற்கும் நீங்களுட்கலந் துபாருமே. (193)

தாற்பரியம்.

மண்ணும் தண்ணீருங்கூடி சரீரமெடுத்த இந்த எண்சாண் உடலுக்கு அடித்தளமாக ஹே என்கிற எழுத்தும், லாம் என்கிறஎழுத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து ஐந்து பூதங்களாகி அப்பால் நாபியிலிருந்து மூலாதாரம் வரையிலும் ரூஹானது ஒடி எப்போதும் ஓய்வில்லாமல் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வேண்டுமானுல் ஓ! ஜனங்களே! உங்களே அறிந்தீர்களானுல் அது தெரியவரும். என்பது.

லாகிரெண்டெழுத்திலும் இலாகி மூன்றெழுத்திலும்
ஓய்விலாமலும்மூளே யொளித்ததேது சொல்லுமே
மேவியொன் றிருக்கநாலும் விண்ணெடுங்குநாமே நீர்
ஆவிகாவலாகு முன்னறிந் துணர்ந்து கொள்ளுமே, (194)

தாற்பரியம்.

லா-ஹி என்கிற இரண்டுஆட்சரங்களிலும், இ-லா-ஹி யென்கிற மூன்று அட்சரங்களிலும், தடை மறைவில்லாமல் உங்களில் ஒரு வஸ்து ஒளிந்திருக்கின்றது. அதை இன்னதென்று நீங்கள் சொல்ல வேண்டியது. அப்படித் தெரியாது போனுல் அவசியம் உங்களுடைய ஆகாயமென்கிற நினைவானது வொடுங்கி ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் இருக்க மற்ற பூதங்கள் ஒன்றுக் கொன்று விகாரப்பட்டு உங்கள் ஆத்மாவானது உங்களே விட்டும் பிரிகிறதற்குள்ளாக அந்த வஸ்துவை அறிந்து ஆளாக்கிக்கொள்ளுங்கள், என்பது.

ஏழுபங்கையுங் கடந்திருக்குமப் பதிக்குள்ளே
யேழுவாரியேழு மலையுமேழு கோட்டையானதில்
லேழுவாசலேழு காவலேழு பேருக்கப்புறம்
ஏழுதிரை யுண்டதக்கப்பால் நம்மிலல்லா வந்திருப்பனே. (195)

தாற்பரியம்.

அந்த வஸ்துவானது இந்த சரீரத்தின் ஏழுபங்கையுங் கடந்து அப்பால் ஒரு பட்டணத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்கின்றது. அந்தப் பட்டணமானது ஏழு கடல்களும், ஏழு மலைகளும் ஏழு கோட்டைகளும் அக்கோட்டைகளில் ஏழுவாசல்களும், உண்டாய் இருக்கின்றன. அந்த வாசல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு காவலாளிகளும் இருக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு அப்பாலே ஏழு பர்தாக்கள் இருக்

கின்றன அந்தப் பார்தாக்களை நீக்கிப் பார்ப்பீர்களானால் அல்லா என்கிற வல்லமைக் கடவுளானவன் தோன்றுவான் காண்பீர்கள், என்பது.

இதன் விபரங்களை தயவு செய்து உங்களது பீர் மார்கள் இடத்தில் கேட்டறிந்து கொள்ளுங்கள்

ஆதியான கூறும் நல்ல குமதென்ற கூறுடன்
சோதிநா தனவனெரி துலங்குமச் சடத்துளே
பாதிராப்பகலு மற்றபட்டணமொன் றுண்டதில்
நீதியாக நிற்குமொன்றை நீர் நினைந்து பாருமே, (196)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்கிற அகத்தியத்தின் பங்கும், ஆநாதியாகிய நாறுலி அகுமதியா வென்னும் ஒளிவுடைய பங்குகளுடனே ஜோதியாகிய ஆதமியின் பங்காகிய விந்துநாத ஒளிவுங்கூடித்திரண்டு இருக்கின்ற இந்த சரீரத்தில் இரவும் பகலுமில்லாத ஒரு பட்டணம் இருக்கின்றது அதனடுவே இருந்து அதிகாரம் பண்ணுகிற பொருளான றப்பைப் பற்றிப் பிரயாசை யெடுத்துப்பாருங்கள்? என்பது.

ஆணிக்கோவையாம் நம்மாதியருளும் நூலேவேதியர்
காணிக்காசுக்காக வேண்டிக் கண்விடாத நாய்கள்போலே
வீணுக்காக வலறுமந்த மெலிவுகண்டு மானிடீர்
பேணிக்கால் பிடித்து நல்லபெரிய பீரென்றேதுவார், (197

தாற்பரியம்.

ஆணிமுத்துக்களைத் தெரிந்தெடுத்து வரிசை வரிசையாகக் கோத்திருக்கின்றது போல் ஞானங்களை அங்கங்கே காட்டி நமது ஆண்டவனுன றகுமான் இறக்கிவைத்த குர்ஆன் என்கிற பரிசுத்த ஞான வேதத்தை; சாஸ்திரிகள் நல்ல உணர்ச்சி செய்யாமல் மெதுவாக வாசித்து விட்டு ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி நிலங்களுக்கும், பணங்களுக்கும் விற்று ஏமாளி ஜனங்களை மருட்டி, கண்விழிக்காத நாய்க்குட்டிகள் குறைப்பது போல வீண்காலா கோலம் பண்ணித் திரிவார்கள். அவர்களது வேஷத்தைப் பார்த்து பாபம்; ஒன்றுமறியாத உலகவாசிகள் அவர்களை மகாபெரிய குருமார்கள் என்று சொல்லி காலிலேயும் பிடித்து வணங்குவார்கள். இதனால் அப்பேதை ஜனங்கள் அடையும் பலாபலன்கள் என்னகுப்! என்பது.

பேறுபெற்ற பேர்களொன்றும் பேசிடார்பு விக்குள்ளே
யாறு பத்துக் கந்தையு முடுத்துமேலழுக்குமாய்
நீறுமெத்த பூசியே நினைவிலாத பேயர் போ
லூறு புத்திகண்டெல்லோரு முற்றிடாதகற்றுவார், (198)

தாற்பரியம்.

அல்லாவின் ரஹஸியத்தை யறிந்து, தன்னைக்கண்டுக் கொண்டநாதாக்கள். இந்தப் பூலோகவாசிகள் தங்களை மதிக்கவேண்டுமென்று எண்ணம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர்களாக யாதொன்றும் வாய்திறந்து பேசமாட்டார்கள். தங்களை மறைக்கும் பொருட்டு மேனியெல்லாம் அழுக்குப், சிக்கும் உள்ளவர்களாகவும், கிழித்து ஒரு வஸ்திரத்தை ஏழுட்டு பத்துக் கந்தைகளாக மேலேபோட்டு பைத்தியகாரரைப்போல் அறிவில்லாத பாமர ஜனங்களுக்கு ஒரு வித விளையாட்டுகள் காட்டிக்கொண்டு மூலைமூலையாகத்திரிவார்கள். அவர்களை உலகவாசிகள் பலமாதிரியும், தூஷணைசெய்து கல்லெறிந்து விரட்டுவார்கள். அங்கே காரியமிருப்பதை ஒருவனுவது அறியவே மாட்டான், என்பது.

அஞ்சுமாறு மோதடாஐயாறுநோன்பு வையடா
வஞ்சகம் மில்லாதபறுலேஞ்சையும் வணங்கடா
நெஞ்சில்வாழு மஞ்சிலொன்றை நீ நினைந்து பாரடா
பஞ்சபாதகங் களான பாவமும் நில்லாதடா. (199)

தாற்பரியம்.

யாரப்பா மகனே! இதைதீ ஒருவித கஸ்டமென்று நினைத்துப் பயப்படுகின்றாயா? அப்படி வேண்டாம். இஸ்லாமில் உள்ளபடி ஐந்தையும், ஈமானிலுள்ள பறுலு ஆறையும் கூட்டி ஆகப்பதினெரு காரியமாகிய கலிமா மந்திரத்தைக் கூடியவரையிலும் இணையில்லா மலி சொல்லிக்கொள். ஒருமாத உபவாச விரதமாகிய ஞான நோன்பை மூப்பதுநாளும் றமலான் மாதத்திலி வைத்துக்கொள். குர்ஆனில் வெளிப்படையாக எவப்பட்டதுபோல் ஐந்து நேரத்தின் தொழுகையான பறுலுகளையும் மனதிக் வேறு ஊசகட்டமான துர்வினியோகங்கள் இல்லாமல் தொழுதுக்கொள். இவைகளுக்கிடையிலே உன் இருதய அழுக்கை நீக்கி அதில் வாழும்படியாக ஐந்து அஸிசிறில் ஒன்றுகிய ஆகாயத்தை நீ இன்னென்று தெளிந்து கொண்டுவா. அப்போது உண்மையாக நீ பரிசுத்தவானுயாகுவாய், என்பது.

வெண்பா.

நீபெருகத் திண்றக்கால் நித்திரையுங் கோபமுமாம்
நீ சுவர்க்கத் தேகாமலேநிறுத்தும்—நீ பெருக
வுண்ணுமலுண்டே யுறங்கா திறையைமனக்
கண்ணுரக்காண்பாய் களித்து. (200)

தாற்பரியம்.

ஞானத்திரவுகோலே நீ கைப்பற்ற வேண்டுமானால் ஒருகாரியஞ்செய்துக்கொள்? அதாவது வயிற்றுக்கு நிறம்பும் படியான ஆகாரத்தைக் கொடாதே அது உண்ணே நித்நிரை அளவிலும், கோபத்தளவிலும் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். இன்னும் இவைகளால் நீ சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போகும்பாதையை அறவே மறந்து விடுவாய் ஆனபடியால் அந்த மனட்டேய்க்கு சற்று சிறுகச் சிறுகக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்து நாளடைவில் நித்திரையும் போக்கடித்து உன் இருதயத்தின் வடிவாகிய பரிபூரணத்தின்த மனக் கண்ணால் கண்டு அங்கே நடக்கும் காட்சிகளே ஆனந்தமுடன் பார்த்துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

முத்திநிலம்பச்சை முதல் நற்பவளமொன்றே
யத்திலொரு பச்சை நல்மணிய வன்றுனென்
றுற்றகலத்துளுரு வாயுறைந் துதித்த
குத்துபு முகியித்தீனை க்குறித்துருப்படையப்பாம் (201)

தாற்பரியம்.

ஆதியினின்று வெளியானது, முத்து அதில்நின்றும் வெளியானது பச்சை, அதில் நின்றும் வெளியானது பவளம் இந்த மூச்சுடர்களில் நடுநிலைமையானது பச்சையானதினுலே அந்தப்பச்சை சருவஜீவ கோடிகளுக்கும் கர்த்தாவாகிய அனுதியினுடைய வடிவம் ஆயிற்று அந்த வடிவத்தினினின்றும் உதித்த பசிய ஒளிவாகிய நமது நாயகம் ஜகத் சற்குரு முகியித்தின் ஆண்டவர்களேத் தியானித்துக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

பொய்யுமப்பனித் துளிபெருத் திறைவனுர்க்கு
உய்யும் நபியவ்யிருளினுள் றகுலுவந்தே
வெய்யவனெனத் தகுமுகியித்தீன் பாதஞ்
செய்யெனுமுன் செய்யுமத் திறத்தினே நினைப்பாம் (202)

தாற்பரியம்.

மிகுராஜ் உடைய இரவில் நபி அவர்கள் ஜிப்ரீல் உடையதானத்தைக் கடந்தவுடன் அங்கு வந்து தோற்றரவாகிய பெரும் வழியான இருள் திரையிலே பெருமானவர்களின் பாரதர விந்தத்தைச் சுமந்த நமது சற்குரு முகியித்தீன் ஆண்டவர்களின் பாதத்தை தியானம் பண்ணினுல் நாம் நினைக்கும் முன் எந்தகாரியமும் சித்தியடையும். என்பது.

திறத்தொடு தமக்குந்தெளி வாலகுமதுக்கு
முறைத்திரு மனத்திலிறை யுற்றிடுமக்கரவி
லுறைப்பொடு வருத்துமச் சுடரினிலுதித்த
நிறைத் துறுமுகியித்தீனே நினைத் துருப்படைப்பாம். (203)

தாற்பரியம்.

நப்புடைய ரகசியத்தில் மறைந்திருந்த ஜோதியானது ஆதிமூடைய உலகத்தின் கண்ணேபல ஜீவராசிகளாகப் பிரிந்து, அந்த ஜீவராசிகளே பராபரிக்கும் பொருட்டு அநேக தீர்க்க தரிசனங்களுடைய வல்லபத்தில் திருப்பி வேதங்களேத் தனக்கு அத்தாட்சியாகக் காட்டிக் கடைசியாக மக்கமா நகரத்தில் அவதரித்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்து, அப்பால் தனக்குள்ளிருந்து ஒரு ஒளிவை வெளியாக்கி அதற்குத் தன் சுதந்தரங்களேக் கொடுத்து மறைந்த வஸ்துவாகிய உலகஞான குருவாகிய நமது முகியித்தீன் ஆண்டவர்களே நினைந்து எப்போதும் தியானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

வேறு.

இல்லல்லாவைத் தெரிசித் தாருமேற்றினறைஞ்ச வலீலிரேல்
நல்லலாபம் பெறுவீர் நாளே நகரவன்னியும் றருஞ்
சொல்லொணுத வுண்மையைத் தொடர்ந்து கண்டிறைஞ்சிடார்
வல்லநாயனுளே நாளே வன்னிபுகுவதுண்மையே. (204)

தாற்பரியம்.

இல்லல்லாஹூ வென்று தியானத்தில் வைத்து வணங்கத்துவம் படைத்தீர்களே யானுல், மேலே வருகின்ற நகரத்தின நெருப்பானது, உங்களுக்கு ஹராமாக இருக்கும், அல்லாமல் அதன்

வல்லமை யுள்ள றப்பை நேராகக் கண்டு வணக்ஞ் செய்யத் திறமை யில்லாத பாதக ஜனங்களுக்கு அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக அக் கினி கொழுந்து விட்டெரிகின்ற அந்த நரமானது காத்துக் கொண் டிருக்கிறது, என்பது.

பருதிதிங் களுருகி நின்றபழைய சோதிநாதனைக்
கருதியாரு மருவி நெஞ்சிற்க சடறுத்து நோக்கிடார்
குருதியாறு பெருகியோடுங் கொடியதோஷக் கானதிற்
சுருதிவந்து புகுவரென்று துய்யநாயஞேதிஞன். (205)

தாற்பரியம்.

''சூரியகலியும், சந்திரகலியும் உருகி நிற்கும்படியான அந்த பழயகாலத்து வடிவாகிய றப்பை யாராவது உள்ளத்தில் வியாபகம் வைத்து, தேடிக்காணுமல் இருதயத்தில் கசடுவைத்து அலிவார்களா ஆல், அந்த முண்டங்கள் மேலிக்கு அவர்களே சூரியவெப்பத்தால் வேகடித்து அவர்களின் உரோமக்கால்களுக் கிடையிலே பிரிட்டோடும் இரக்க ஆற்றில் கிடந்து மிதக்கப்படுவார்கள் என்று அந்த பொய் ஜனங்கள் திட்டமாய் அரிந்து இருக்கட்டும் என்று அல்லா சொல்லி இருக்கின்றன். என்பது.

அண்டர் முனிவரரக்கர்பேய் களவனிமாந்தர் யாவரும்
விண்டமறையுந்தேடுதிண்ணம் வேந்தனுரென்றறிந்திலேன் [கிடா
தொண்டர் தெரிசித்துணரும் பொருளைத் தொடர்ந்து கண்டிறைஞ்
வண்டர் நரகில்வந்து புகுவரென்று வள்ளலோதினர். (206)

தாற்பரியம்.

வானவர்களும், முனிவர்களும், ஜின்களும், பூதங்களும், இன் னும், தேவதைகளும் இந்த மர்மத்தைக் கண்டு கொள்ள வேண்டு மென்று எவ்வளவோ பிரயாசைகள் எடுத்தும் இயலாமல் இருக் கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஆநந்த இரகசியத்தை நான் என் றப்பி டத்திலிருந்து மன்றாடி வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இவ்வ ளவு அரியபிரயாசையின் பொருளை மேனி மினுக்காக விட்டு விட்டு வேடிக்கையிலும், விளையாட்டிலும், காமக கூத்தாட்டத்திலும் காலங்கழிக்கும் மூடர்கள் கடைசியாக மீட்சியில்லாத கொடிய நர கத்தில் தடையில்லாமல் வந்து விழுவார்கள். என்பது.

உவ்வெழுத்து வித்தகாயு காரமூன்றும் வேருமா
யவ்வெழுத்திலே முளைத்தனேகனேக ரூபமாய்ச்
செவ்வெழுத் தனைத்தினுஞ் சிறந்த மந்திரத்தை நீர்
வவ்வியுற்றிருத்தியே மகிழ்ந்து பாருநும்முளே. (207)

தாற்பரியம்.

உகாரமென்னும் ஒளிவானது சமஸ்த உலகங்களுக்கும் வித் தாகவும், உஹதத்தானது அவர்களுக்கு வேராகவும், அலிபில் நின் றும் எழுத்து உலககோடிகளாகமீண்டு அதில் அநந்தாநந்தம் ஜலடங் களுடன் ஒன்றுக்கொன்று பேதாபேதப்பட்டு நிற்கின்ற சிவந்த எழுத்தாகிய சரீரத்தை உடைய ஜீவன்கள் யாவற்றிலும் சங்கிலித் தொடர்போல மருவிநின்ற ஒரு றப்பை, நீ நினைவில் வைத்து தாராட் டிப் பார். அப்போது உனக்குள்ளே ஸமஸ்த உலக ரகசிய வசியங் களுந் தெரியவரும், என்பது.

குருக்களற்ற ஞானமுங் குணங்களற்ற சீஷனுங்
கருக்களற்ற வித்தையுங்களங்கமுற்ற புத்தியு
முருக்கமற்ற நெஞ்சமு முணர்ச்சியற்ற திவையெல்லாம்
சுருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ச்சியற்ற தொக்குமே (208)

தாற்பரியம்

காமிலான சற்குரு வானவன் காண்பித்துக் கொடாதஞானங் களும், அவ்வித குருவானவன் காண்பித்தாலும் அதைதல்ல குணத் துடன் பெற்று அதன்படி நடவாத சீஷனுடைய பாடும், ஏதும் ஒரு கருவும் இல்லாமல் பண்ணுகிற மந்திரவேலைகளும், அழுக்கு நீங்காத புத்தியும், ஏதுவும் ஒருவஸ்துவை நினைத்து உருகாத மனங் களும், உணர்ச்சியில்லாத மூளையும், ஆக இவைகளெல்லாம் கூடி தன்னுடைய மர்மமான கலிமாவின் பொருளறியாதவனுடைய கெதியாகும். என்பது

வெண்ணீரற்றகோயிலும் விளக்கமற்ற செல்வமுங்
கண்ணீரற்ற கிருபையுங் கணவனற்றமங்கையுந்
தண்ணீரற்ற வாவியுந் தயங்குமிந் தவகையெல்லாம்
நண்ணியுற்றபொருளையாரும் நாட்டமற்ற தொக்குமே. (209)

தாற்பரியம்

திரு நீறில்லாத கோயில் ஸ்தலங்களும், கண்களில் இருந்து நீர் வராத கிருபையும், விளக்கலங்காரமில்லாத வீடுகளும், தண்ணீ ரில்லாத தடாகங்களும், புருஷனில்லாத பெண்டுகளும் ஆக இவை

கள் எல்லாம் நம்மிடத்தில் சதாவும் கலந்து உறவாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆதிவஸ்துவான றப்பை அறிந்து கண்டு கொள்ளாத மடையர்களின் கெதிபோலாகும். என்பது.

கோயிலாவதே தடாகுளங் களாவதே தடா
பாவியான மூடனே நீ பாழிலேசெபிக்கிருய்
லாயிலாக இல்லல்லாஹு முகம்மதுற்றகூலுல்லாவென்
றெய்விலாமலோ தடாவுயர்ந்த சொற்கமதுவடா, (210)

தாற்பரியம்.

அடேமகனே, கோவிலென்பதும், குருக்கள், குளங்கள், தீர்த்தம், பூசைகள் என்பதும், பார்க்கும்போது அவைகளெல்லாம் வயிற்றுச் சாமிமார்கள் அந்தக்காலத்தில் எற்படுத்தியதல்லாமல் உண்மையில் எது? பாவத்தில் முழுகிப் போகின்றவனே! வீணுக்கு நீ ஜபிக்கிறதும், பூசிக்கிறதும் கடைசியில் பாழாகிவிடும். அவைகளை விட்டு விட்டு ஞான மந்திரமாகிய லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுற் றகூலுல்லாஹி யென்கிற கலிமாவை யோதி அதிலிருக்கின்ற உன்னை நீ உணர்ந்து தெளிந்துபார், உடனே சுவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அநுபவிப்பாய்? என்பது.

கையில் நின்றபொருள் தன்னை காடதெங்குந் தேடுறீர்
மெய்யுள்ளந் தெழுத்தமைஞ்சு பங்குநல் விண்ணோர்களும்
பொய்யுளந் தடைந்தவைம் புலன்களைந்து பூதமும்
பையுள் வந்திருக்கு துண்மைபார்த்தறிந்து கொள்ளுமே (211)

தாற்பரியம்.

கையில் வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கலைந்த ஒரு பெரும் பேயனைப்போல் உங்களுடைய இருதயத்தின் கண்ணை, றப்பை வைத்துக் கொண்டு காடு மலைகளெல்லாம் போய் அலைந்து தேடுகின்ற பைத்தியகார ஜனங்களே? கேளுங்கள் இந்த சரீரத்தின் கண்ணை ஐந்து தத்துவ எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஐந்து பூதங்களாக இருந்து சரீரத்தை நடத்துகின்றன. மலக்குகளும் அந்தப்பூதங்களைக் கலந்துதான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் அவைகளின் உதாரணமாக ஐந்து புலன்களும் இருக்கின்றன. இந்தப்புலன்களும் பூதங்களும் உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து வாழ்கின்ற றப்புடைய மகாமில் காரியகாரர்களாக இருக்கின்றன. ஆனபடியால் அந்த உண்மையைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழுங்கள். என்பது.

* இந்தப் பாடல் சாஹிபவர்கள் ஜீவிய சரித்திரத்தில் வருகின்றது.

பையுள்வந் துறைந்து நின்ற பரமாகரியங்களை
மெய்யுளாருங் காண்பதன்றி வேறுதேடிக் காணைனை
தையுமுக்கு ணத்தையொன்ற தாக்கிநம்ம கத்துளே
யுய்யுமஞ்செ முத்திலொன்றை யுற்றுயுணர்ந்து பாருமே (212)

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் வந்து கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஆதிகாலத்து இரகசியங்களான அந்த உணர்ச்சிகளை இந்த சரீரம் இருக்கும் போது காண்க வேண்டுமே அன்றி மற்றப்படி எவ்விதத்திலும் இயலாது. அடிக்கடி மாறிமாறி வருகின்ற மூன்று குணங்களான ஆசை ஆணவம் மாய்கை யென்பவனை மாற்றி ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு, உங்களுடைய கல்புக்குள்ளே ஊசாடுகின்ற ஐந்து அனுசிறுகளில் ஒன்றுகிய ஆகாயம் என்னும் நினைவை செல்லவைத்து நீங்கள் பாருங்கள்! அப்போது நான் சொன்னது முழுவதும் உண்மையாகும். என்பது.

ஆறிரண்டா மங்குலம் மடர்ந்திரண்டு நாசியில்
ஈறதன்றி சாப்பகலு மியங்கியுச்சி யூடெழுந்
தூறியொப் புவமைகளன்றி யுட்கலந்த நாதனைத்
தேறுமோ செழுத்திறைற் றெளிந்துபாரு மும்முளே (213)

தாற்பரியம்.

பனிரண்டு அங்குலம் அளவு கொண்டு இரண்டு நாசித் துவாரங்களுக்கும் உள்ளேயோடி, ஒருமுடி வன்னியில் இரவு பகலாக, நின்று உச்சிக்கு நடுவாகிய மகாமன்மகு மூதென்னும் புருவமத்தியில் வந்து பிரகாசிக்கும் வண்ணமாக உலாவிக் கொண்டிருக்கின்ற கருணையான றப்பை இன்னும், யாதொரு ஒப்பு உவமையில்லாமல் இருதயத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற றகுமானை, உங்களைக் கடைத்தேற்றக்கூடியவோர் எழுத்தைக் கொண்டு உணர்ந்து பாருங்கள், என்பது.

குருவெழுந்த நிலைகள்மூலக் குகையில் நின்று சென்னிமட்
டுருவதன்றி சாப்பகலினு லோடிமீளும் நமதுழக்
சிருபதங்கு லத்திலெட் டிசைந்ததத்துள் வாங்கியே
பொருவதன்றிப் பன்னிரண்டங் குலப்புறத்தி லாடுமே. (214)

தாற்பரியம்.

நமது வாசியென்ற குருநாதனுனது. மூலக்குகையில் இருந்து எழும்பி, சிரசு மட்டிலும், இரவும் பகலும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதானது கண்டத்திற்கு மேல் எட்டு அங்குலப்ஒடி, இருதயக் கமலத்தில் எட்டங்குலம் இறங்கி வாங்கி நிற்கின்றது. இதன்றி வெளியில் பன்னிரண்டு அங்குலம் ஒடி மீள்கின்றது. இதன் தெளிவான விபரம் நாம் இங்கே சொல்ல மாட்டோம் காமிலான பீர்களைப் பிடித்துக் கேட்கவும், என்பது.

இந்தவாற தாகச்சற்று மிடைவிடாதி ராப்பகல்
நித்தமாக வோடிமீளும் நிகரிலாதோ னருளினுல்
சிந்திடமலேகநாயன் திக்கிரேட லற்றபின்
முந்தமான்வ ரென்றறிந்து மூயலுநமதுள் ளருளேயே. (215)

தாற்பரியம்.

மேலே காட்டிய விதமாக, கொஞ்சமாகிலும் ஒய்வில்லாமல் இரவு பகலாக நம் வாசியானது றப்புடைய கட்டளைப் பிரகாரம் ஒடிமீள்கின்றது. இத்தனை யருமையான உறவாளியை அவன் சொன்ன பரமரகசியமான. மந்திரத்தால் நேசித்து வசியப்படுத்தாதவர்களெல்லாம் கடைசியாக தன்சரீரத்தைவிட நேரிடும். என்பது.

நலத்தோடன்னையும் பிதாவும் நாடியிச்சைகூடுமச்
சலத்திருலெனைப் படைத்த தப்பிரானை நப்பியைம்
புலத்தை வென்றடக்கியைந்து பூதமூக்குணத்தையும்
மலத்தையும் மடக்க வல்லமாந்தர் காண்பதுண்மையே (216)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய தாயும், தகப்பனும் காமங்கொண்டு நினைத்த நினைப்பின் இஷ்டினுல் வீடு கூடின ஆசையில் இருந்து வழிந்து வெளியாகிய ஒரு சிறிதான இந்திரிய ஜலத்தால் நப்மை இத்தனை பெரிய சரீரங்களாகளாகப் படைப்பித்த இணையில்லாத கருணாகர வஸ்தாகிய அந்த றப்பை சந்தேஹ மில்லாமல் நப்பி, ஐந்து புலன்களையும் வென்று, காமியம், ஆங்காரம், மாய்கை என்னும் மூக்குணத்தையும் அடக்கி, பூதசுத்தியங்களையும் வென்று கெட்ட என்

னங்களைக் கடந்து ஏகோபித்திருக்கின்ற வல்லமையான வர்களான தாதாக்கள் தன்னைக்கண்டு தரித்திரியந் தீர்வார்கள் என்பதுநிச்சயமான உண்மை யென்று நான் உறுதியாகச்சொல்வேன். என்பது.

வேறு.

இருபதொடிரண்டா யிரத்தினுலுறைந்தே
கருதரு நல்மூலக் கருத்துளுருவாகித்
திநவுள வில்வந்தொளி சிரத்தளவுசென்று
மருவுகுமிளோடவணில வந்தனனிறைந்தே. (217)

தாற்பரியம்.

அத்த பரிபூரண தத்துவமாகிய றப்பின் வெளிச்சமானது, யிருபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் நரம்புளுக்கும் தனுவைக்கொத்து. கருவான மூலத்தில் நிலைறும் உருவாகி, அங்கிருந்து சிரசாகியதும், உச்சியின் நடுத்தலமாகியதும் ஆனபுருவ மத்தியில்வந்து பிரகாசித்து அதிகாரம்பண்ணி இருதயத்தில் உறைந்திருக்கின்றது என்பது.

நிறைந்தவனிரந்தரம் நினைந்தெமை வனைந்தே
மறைந்தவன் மொழிந்த மவுனத் தொடுருவாகி
யறைந்தவனிறங்ளு டத்தாரேடுமுள்ளத்
துறைந்தவனுவந்ததை யுரைத்திட வொணுதே. (218)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் நிறைந்த பூரணமானது பதினறு கலைகளான சந்திரனேடும், சூரியனேடுச், ரகித்து, பதினறு கலையும் பதினறு சுவாசசரங்களாகப்பிரித்து, சரீரத்தில் வுலாவிக்கொண்டு ஒரு உலகத்தையாவது தன்னைவிட்டும் விலாகாது. பரிபாலித்து வருகின்றது. இதையாருக்கும் மர்மத்தை உடைத்துச் சொல்லப்படாது ஆனதால் அடங்குகிறேன். என்பது.

உறைத்திட வொணுத வொளிமுடருமொன்றுய்ச்
சிரத்திடை விழித் தெரிசனைக்கு ளுருவாகிப்
பரத்தவுயிருக்குளுடல் பணித்திடவுள்ளத்தில்
இறைத்த வசனத்தியில் இசைத்திட வொண்ணுதே. (219)

தாற்பரியம்.

என்ருலுப், சற்று சமிக்கினை செய்கிறேன். அந்த றப்பானது முச்சுடர்களும் கூடி ஒன்ருக ஹிக்மத்தால் திரண்டு, சரீரத்தின் பிரதானயுலகமாகிய இரண்டு நேத்திரங்களுக்குள்ளும், வந்து பிரகாசித்து நிற்கின்றது. அங்கிருந்து சரீரத்தின் பாதாள உலகமாகிய, கீழ் மண்டலங்களுக்காக இருதயத்தில் வந்து பாதுகாக்கின்றது. அதன் விபரத்தையும் சொல்லப்படாது. எனபது.

இச்சைத்திரு விழிக்கிடை யெதிர்த்திடு மதற்குள்
வசித்தமு மணங்கள்மது ரங்கள் கருவுள்ளத்
தினைத்திடுதல் கருண்டருசில் நின்றருள் சொரிந்தே
யுசத்நிறைவனென்றவ முனுலாவிய நிற்பானே. (220)

தாற்பரியம்.

இரண்டு நேத்திரங்களுக் குள்ளும், ஒளிமயமாக நின்றிலங்கி அதனுவ்வே தேவாமிர் தங்களும், பரிமள வாசனைகளும். கமழும் படியாக ஒரு கோலமாலிகை வரும். அதுதான் அறுஷ், அப்போது உன்னைக்கலந்து கொள்ளும்படியாக றப்பானவன், ஆசையுடன் உலாவிக்குலாவி வருவான், என்பது.

நின்றிறைவனெந்தநினைவுக்குள் நினைவாய்வந்
தண்டமறியாதருளணிந் துவறதாகித்
தொண்டமிருகண்ணிடை துவங்கிடவணங்கிக்
கண்டனெரு வட்டமுயர் கல்புறமகிழ்ந்தே. (221)

தாற்பரியற்ம்

நானும் அவ்விதம் வந்த றப்பை எவ்விதந் தெரிசித்தேனுலல்:- என் நினைவானது நினைத்துக்கொண்டிருக்குபோது, அந்த நினைவில் நினைவாக வந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் மலக்குகளுக்கும் தெரியாதவனுக வந்தான். வந்தவன் என்னை ரொம்பவும் காமமுகத்துடன் அணைத்து ஒன்றுபடுத்தி யணைந்தான். அணைந்தவன் உலகமெல்லாவற்றிலும் தெரிந்தான். என் கல்பிலும் கண்ணிலும் இருந்தான். அவனது இந்திரஜாலத்தை யெவலுல்-காணக் கூடும் என்று, ஆனந்தப்பட்டுவணங்கிக்கொண்டேன். இந்தப்பேச்சானது, அந்தத் துறையில் உள்ளவர்களுக் கன்றி மற்றவர்களுக்கு விளங்காது. என்பது.

வேறு.

தேனு மாவுஞ் சீனி பாலுஞ் செங்கனி வாழைக்கனியு மொன்
ருனமந்திர முட்கமலத் தருளுஞ் சேர்த்துக் குழைத்யான்
ருனுமவனு மருந்தஞானத் தலமனதையெம் மினறவன்
நினமாயை முன்றும் போயெமது வந்து வந்ததே (222)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் வந்த றப்பானவன் என்னுடன் கலந்த விதமாவது எப்படியென்ருலீ வாழை, தேமா, பலாவென்னும் முக்கனியும், தெனும் குழைத்துத் திரட்டி, தேனை ஊற்றிப் பிசைந்து நானும் அவனுர் சம்பூரண உல்லாச கல்லாயமாக இருந்து விசனமற்று தின்ரும். இத்துடன் இருதய கமலத்தின் அமிர்தமாகிய ஸஞ்ஜபிலும் தீம்பானங்களும் சேர்த்து அருந்தி ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஒய்யாரமாக மிதந்தோம். அப்பால் நானும் அவனும் இவ்விதம் இருந்து வெந்து உருகி, ஒன்ருய் மயங்கித்தோம். அப்பாலி என்ன பேச்சிருக்கின்றது, என்ன ஞானமிருக்கின்றது? என்ன முடிவிருக்கின்றது என்பத.

எழுநம்மாதிமவுன மில்லென் றிருதயக் கண்ணுடியின்
ஏழுகு நீதிதரு மெய்ஞ்ஞானத் தொளி திரண்டரூபமாய்
கழுகண்ணுறு தானமன்னிலோறு பலவு மருள் செய்தே
தொழுமனுலிலஃ தென்னேடு கலந்துகண்டு வந்ததே (223)

தாற்பரியம்.

ஆதியுடைய ரகசியத்தை ஒருவன் காணவேண்டுமானுல், அவன் வகையைப் பிதற்றுமல் மெளனஞ் சாதித்து தனது இருதயத்தின் கண்ணுடியின் மேலேயே நோக்கமுடையவனுக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் உலகவாசிகள் மேலும், ஜீவராசிகள் மேலும் கருணையுள்ளவனுக இருக்கவேண்டும். நீதியை அணுத்தனையும் தள்ளாதவனுகவும் இருக்கவேண்டும். அப்படியிருப்பானுலல் அவனிடம் ஆதியில் பலபல சொருபங்களுடன் தெரிசனையாகத் தோன்றும் அவ்விதம் கண்டவுடன் ஸுஜூது செய்யவேண்டும். என்பது.

டகந்தெனக்கு வினான்றதான வுட்கலந்த சோதியைப்
பகர்ந்திடிற் பராபரத்தி லுத்த மான மந்திரம்
மகிழ்ந்துரைக் கொணுதுளத்துள் வன்னிகாலுங் கூடியே
கனிந்ததைத் தெளிந்துகாண்பர் காட்டொணுதுகாணுமே (224)

தாற்பரியம்.

உன்னை உகந்து றூஹென்னும் ஜோதியை உள்ளுள் அமைத்து நடத்துகின்ற வடிவாகிய றப்பானை யாலுஞ்சொல்லி முடியாத மணி மந்திரமாகிய அந்த எழுத்தால் அறியவே நெருப்பும், காற்றும் ஒன்று கூடி இருதயத்தில் எப்படியும் சொல்லமுடியாத மாதிரியாக தோன்றும். அப்படிதோன்றினவுடன் அவ்விரண்டும் போக மீதம் இருப்பது சொல்லக் கூடாது. என்னதென்றும் உன்புத்தியே சொல்லுப் என்பது.

காட்டொணாது காணுகின்ற காரண நற்றுச்சியி
லூட்டொணா தென்றுணர்வுதந்த வூருணிக்குள் யாவருஞ்
சூட்டொணாது மாமலர் சுரத்தெழுந்தமதுவையுண்
டாட்டொணாது தென்றுடும் வண்டலைந்திடாது காணுமே. (224)

தாற்பரியம்.

யாருங்காட்டாமல் நம்முடைய விடாமுயற்சியால் வந்து பிரகாசிக்கின்ற மஉஷ்யிக்கை. சரீரத்தின் பிரதான கருவியாகிய உச்சியின் நிலையென்கின்ற ஊறுணிக்குள்ளேஒருவரும்கொய்து அணியமுடியாத மகாமகத்வம் பொருந்திய மலர் ஒன்றிருக்கின்றது. அந்த மலரில் துளிக்கின்ற தேனுகிய அரிவை கிரஹிக்கும் வண்டுபோல் நம் சுவாசமானது உலாவிவரும். அதைப்பாருங்கள்! ஆநந்தியுங்கள்! என்பது.

அலைந்திடாதசைந்திடா தனைவருக்குமாகிநின்
றுலைந்திடாது வந்திடாது வந்த மேலவர்க்குளங்
கலைந்திடாத மூலநற் கருத்திலுற்ற மந்திரந்
தொலைந்திடாது வந்தெழுந்த சோதி நின்றிலங்குமே. (225)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த மூலமந்திரமாகிய வாசியை நினைவுடன் பழகிக்கொண்டால் அது எந்தநாளும் உன்னைவிட்டும் பெயராது. அசையாது. உன் சரீரத்தை உலையவிடாது. உன்னையன்றி மற்றொன்றை உகக்காது உன்னை யெப்போதுந் தன் மனதில் வைத்து தரீராட்டிப் பாராட்டும். ஒரு நாளும் உன்னை விட்டு, இன்னொரு சரீரத்தையெ

டாது. சதா காலமும் நிலையாகிவிடும். நீயெங்கே போனாலும் அங்கெல்லாம் அது உன் கூடவே வொளிவு பந்தத்துடன் வரும். என்பது.

இலங்குமா மணிக்குள்வந் தெழுந்த காலத்தயிர்கலவந்
திலங்குமானிடக்குளான மூலமந்திரம்
பலன்களான பேறுநற் பதவியுற்ற தெம்முளந்
துலங்கு ஞானத்திருவரங்கச் சோதிவட்டமானதே. (227)

தாற்பரியம்.

இந்த மாயமான உலகத்தில் சரீரமெடுத்து வந்திருக்கின்ற ஜீவ ஜந்துக்களிளெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அநேகாநேசையுள்ள அந்த ஜீவமந்திரமானது. நான் அனைத்துப் பலாபலன்களுடன் கலந்து கொண்டபிறகு அது என்னிடத்தில் பெரியகிருபையுடைய தேஜஒளிவாக என்னை வணைந்து கொண்டது. என்பது.

வட்டமான தெட்டுமின்ப வடிவுசத்தி சிவனுமாம்
பட்டமான தெட்டுருப் பரந்தெழும் பரஞ்சுடர்
நட்டமான தெட்டுநன்மை தீமையற்றஞானமா
மிட்டுமாறுமெட்டுநம் மிருதயத்திற்காணபதே. (228)

தாற்பரியம்.

அதுவகைந்து கொண்ட வட்டத்தில் ஏட்டு அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. இன்பம், அழகு, சத்தி, சிவன் முதலானவைகளாகும். அதற்கு உருக்கள் எட்டு. உள்ளது அதானது, இவ்வுலகத்தில் பரந்து விசாலித்துக் கிடக்கின்ற ஒளிவுகளாகும். அதில் நஷ்டமுள்ளது எட்டாம். அவைகள், நன்மையு, தீமையுமில்லாத ஞானங்களான பொய்களாகும். இந்த வகைகளெல்லாம் நம்முடைய இருதயத்திற் கண்டு கொள்ளலாம். என்பது.

இருதயத்தையெவ்வுயிர்க்கு ளிலங்குகின்ற சோதியை
யுறுதிசற்குருழிந்திடாமாலுபாரை வைத்துணர்த்தியே
யுறுதிசித்தமருளுநந்தி யதிகருபத்தொளிதரும்
பெறுதி முற்றுமருள் மெய்ஞ்ஞானப் பேறுபெற்றுவாழ்வரே

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் எந்த உயிர்களையும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் வடிவத்தை எந்தவிதத்திலும் மறந்திடாமல் உறுதிகொண்டு நினைத்து சிந்திக்கும் மஹாத்மாக்கள். இருலோகத்திலும் ஞானவொளிவு பிரகாசிக்கும் படியாக இருப்பார்கள், என்பது.

வாழ்வுமு ற்மாயையான் வருத்தனு யிரவர்குத்
தாழ்வுமூன்றலாதிகூத் தலைமையைக்காய்ப்பகரவுஞ்
சாளுமூன்றெழுத்திலொன்ற தாலெழுந்தங்கடிதலே
வேழ்விமூன்றிலொன்றதால் விளங்கும் ஞான போதரே. (230)

தாற்பரியம்.

இந்தப் பொய்யான உலகத்திலுள்ள வாழ்வானது. மாயை முதலிய மூன்று மலங்களால் ஒடியடைகின்றது. மேன்மையான றப்பை ஆசித்து வணங்கி யெக்காலமும் ஜீவித்திருக்கின்ற. வாழ்வும் அதே முன்றெழுத்தில் நிற்கின்றது தன்னையறிந்துகொள்வதும மூன்றெழுத்தி லொன்றுகிய ஹுமிவில்தான் இருக்கின்றது, என்று அந்த ஞானவான்கள் அறிவார்கள், என்பது

ஞானமணிமாலைதனை நாவிலுறப்பேசிக்
கோனுணர்வினுலுறுதி யாக்கொளுமவர்க்கோ
னீனமணுகாதிடரிலப் பிணியு நீங்கு
மானமுடையிரிதனின் வகையறியுமெனவே. (231)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய ஞானமணிமாலையை நல்லபடியாகப் புகழ்ந்து அதன்படி சிறிதாகிலும் நடந்த சீதேவிமக்கள் மூவர்க்கும். ஈனம், கண்டம், வியாதி முதலான எதுவும் வந்தணுகாது, என்று நாம் உறுதியாக ஆசீர் வதிக்கின்றோம். அதுபோல்தான் இதன் தார் பரிய உரைனையும் உணக்கவேண்டும். என்பது,

தானவனுரைத்தனனென் றகுமதுரைகேட்டு
மேனவமுகியித்தீன் வினம்பினுதுபோல்
யானுமெனுளத்திலறி வாலறிந்துநல்ல
தீனவர்க்கிசைந்தனன் றிருக்காட்சி தரவே (232)

தாற்பரியம்.

நான் செய்த இந்த ஞானமணிமாலையிலுள்ள அரித்தங்களான வைகள் அடங்கலும் என்னுடை இச்சியாலுக்கொன்றும் செய்யவே இல்லை. மிஃராஜியில் நபிமார்கள் றப்புடன்கலந்து பேசியபோது

ரகசியம்பேசினர்களே! அவைகளை அவர்கள் தங்கள் பேரனர்நமது உலக சற்குரு தயாள நஞ்சித கௌதல் அவலம் செய்யிது முகியித் தீன் அப்துல் காதிறுல்ஜீலானி ஆண்டவர்களுக்குச் சொல்ல அவர்கள் எனக்காளினர்கள். அதனால் நான் பலன் அடைந்த நிமித்தத தாலே பாபம் எனழைளான உலகத்தார்களுக்குச் சொன்னேன் நம்பினவர்கள் திருக்காட்சி யடைவார்கள். நப்பித ஏழ்களிகள் நரகயாதனை யடைவார்கள், என்பது.

வேறு.

தந்தமதுளத்தி லினரவிண்ட வசனங்கள் தவிரா
தெழுதிவைத் தவர்களும்
வந்திதை படித்து மனுவுடனுளத்தில் மகிழ்வான
தலில்செய்யு மவருமீ
முந்தவிதனைச் செயியடுத்துமவரும் முனறயின்
முற்றுமுரை கேட்குமவரும்
அந்தநபியினரின் சபா அந்தோடு ஜென்வத்து
நகரேசடணிதாறு பெறுவார். (233)

தாற்பரியம்.

இந்த ஞானமணிமாலையை ஒவ்வொரு உலகவாசிகளும் மனக் கூடில்லாமல் இருகயத்தில் வைத்தவர்களும், இன்னமும், இதின் சுவடிகளைப் பிழையில்லாமல் எழுதிவைத்தவர்களும், இம்மாலையை ஜனங்களுக்குப் போதனை பண்ணும் பொருட்டு தப்பில்லாமல் அர்த்தம் செய்கின்ற குருமார்களும், அதனைக்கேட்கும் சீஷர்களும், மற்ற இதர ஜனங்களும், நமது வள்ளான ஒளிவான தெளிவான உலக மகாசர்குருவான நாயகம் றசூலுல்லாகி ஸல்லல்லாஹு அலேஹி வஸல்லம் அவர்களின் ஷபா அத்துக்குப் பாத்திரவாளிகளாகின்றதுடனே விகாவையும் தெரிசிப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

பெருமைக் குரியோனைப் பிறப்பிறப்பொன் றில்லானை
யருமைப் பெரியோனென் ருர்சொன்னர்—பெருமையுறுங்
காணிநவகோடிதந்தும்ஹக்கா மெய்ஞ்ஞானமரைப்
பேணியுள்த்தே பிடி. (234)

தாற்பரியம்.

பெருமை யென்பதற்கு உரிமையான றகுமானே. இன்னும் அவனே ஒருவர் பெறவும் அவன் ஒருவிதத்தால் இறக்கவும் இயலாத அதீதமயமான நற்பனே. அருமையுள்ளவன் பெரியவன் அல்லாகு அக்பர். என்று சொன்னதனுல் ஒருகாரியமும் பலியாது. இந்த உலகம் யாவையும் உனக்குச் சுயாட்சியாக்கித் தருகின்ற அந்த கலிமா மந்திரத்தால் இருதயத்தை அறிந்து பிடித்துக் கொன், என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பெறும்பதினு லெழுத் தாலுருவாகிப் பிறக்குமல
நறுங்கருஞ்சாறையின் மேற்றினமான மொரோய்வின்றியூர்ந்
தெறும்பதினுலுகறுப்பொளிகாணு மிதயத்தழுக்
கறும்பதினுலொடு நான்கு மொன்றுகப் பிடித்தவர்க்கே. (235)

தாற்பரியம்.

இந்த ஈரேழுலோகங்களும் சொந்தமாக இருக்கும். அது எவருக்கென்றால் – உண்மையான கருவியாகிய கலிமாவில்* சிறுக்கையும், குயிரையும் விட்டு நடுவே இருக்கும் தத்துவத்தை மனக்கசடு வஞ்சகமில்லாமல் அறிந்து ஒருமையானவர்களான ஒலிமார்களுக்கு என்பது.

அருளொரு நாளென்றுக் காறெட்டு மூன்றெழுத்தாகுமுள்
ளிருளகரும் பகலுச்சி நேரமுமகரி பொடிவோவருமளவும்
பொருவறுமசரொடு லுகர் பஜிராளவும் பரிபூரணமாய்
வெருளறுமாறெட்டு நாள்குறையாது விரும்புவர்க்கே. (236)

தாற்பரியம்.

பரிபூரணமான றகுமானே ஓதுகின்ற நாதங்களுக்கு அருளாளது அன்றுடம் பதினலு எழுத்தாகப் பிரிந்து வரும். அந்த எழுத்துவ்வே, பகல், உச்சி, அசறு, மகரிபு, இஷா, லுகறு, பஜிறு ஆளவும் குறையாமல் இறங்கும், என்பது.

விரும்பு வருள்ளத் திலங்கு மெய்ஞ்ஞான விளக்கொளியைச்
சுரும்பதினுலுட் டலங்களென்றேகிச் சூழன்றதுபோ

---

* சிறுக்கு. என்பது மனவேற்றுமை. † குபிர். என்பது இருவினை

லரும்பலத்துள்ளத் தருளாலிறையவனேற் தொழுவோர்க்
கிரும்பிளம்பொன் வெகுமாற்றுறையாணிக் கிசைதிடுமே (237)

தாற்பரியம்.

நாம் விரும்பி இருக்கின்ற மெஞ்ஞானத்தின் விளக்கின் சுடரான வெளிச்சத்தை, உள்ளத்தில் வைத்துக்கண்டு தொழுபவர்களின் ஜடலங்களானது, புடத்தில் வைத்துப் பழுத்த பசும் பொன்போல் பிரகாசிக்கும், என்பது.

விருத்தம்.

இசைந்திறைவனுமம்பதி னெட்டுமொருமூச்சில்
வசைந்தெழு மெஞ்ஞானமணி மாலைக்கொடுத்தே
முசிந்ததனி முற்றுமுசி யாதிதை மொழிந்தோர்க்
குசந்ததலமீந்தரு ளுவந்துறகுமானே. (238)

தாற்பரியம்.

அல்லா உடைய திருநாமத்தைக்கொண்டு, ஒரே நிஷ்டையில் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்தேன். ஆனதால் இதை முடிய அறிந்து தொழுபவர்களுக்கு றகுமானே உன்னுடைய உயர் தலமாகிய லிகாவைக் காட்டியருள்வாயாக. என்பது.

மானெருகலைக்குருகி வருமவழியின்மீதே
தீனவரெதிர்த்தடிமை செய்தகமலத்துள்
ஈனமதகற்றியிரு பார்வையும் நிறைத்த
ஞானமணிமாலை நானுவாதவனினைசத்தான். (239)

தாற்பரியம்.

ஒருமானுடைய துன்பத்தையகற்றிவிட்டவர்களான நபியவர்களின் கட்டளைப்பிரகாரம் தீனவர்களான நமது சகோதரர்கள் இருதயத்தையறியும் பொருட்டு இரண்டு நேத்திரங்களின் வடிவையும் கண்டவனுகிய நான் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்தேன் என்பது

தானவனலிலாமலொரு தானவனமைத்த
வனவநில்லாமலொரு வானவரெழுந்தே
தீனவர்களோடு பகை செய்வதையறுகும்
ஞான வடிவாளென நமக்கிறையுரைத்தான். (240)

தாற்பரியம்.

தனக்கிணையில்லாதவனுகித தனித்த அல்லாகுத் தஆலா உற்பத்தி செய்த வானவர்களல்லாத வானவனுகிய அஜாஸில் உடைய

பகையை அறுத்து வென்று கொள்ளும்படியாக அந்த மந்திரத்தை நமக்கு அல்லா ஒரு ஞானவாளயுதம் போல் சொல்லினான் என்பது.

நமக்குள்ளவாகுமுவர் ஞானமதுபோலாம்
நிமக்களவு நீரிளவு நீரிலிட மேலான்
றமக்குள்ளவாகி யொளிர்சர மொழிபரந்தே
யெமகுள்ளவாகியொளி யெங்குமுறைந்தானே. (241)

தாற்பரியம்

நம்முடைய ஞானம் எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆகவும், தம்முடைய நீதியான குணங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு குணமாகவும், நம்முடைய உண்மைகள் எவ்வளவோ அவ்வளவு உண்மைகளாகவும் தமக்குள்ளே ஒளிவாக சரீரமாதிக்கமும் பரவியிருக்கிறது, அந்த சிர்ருகியறப்பு என்பது.

வேறு.

எங்குமென்றுமுள்ளவ னெவர்க்குஞ் சிவனுகிநின்
றங்கமான துட்கலந் தனேகரூபரூ°மாய்த்
தங்கு நம்மனத்துளே தரித்தஞானமாமணி
முங்குமாயாறப்பில் ஆல மீன் முடிந்த ஞற்றுமே. (242)

தாற்பரியம்.

எந்தக்காலமும் அழியாது ஜீவித்திருக்கின்ற அந்த றப்பானது இந்த சரீரத்தில் ஜீவ ஆத்மாவாக நின்று கொண்டு அநேக அநேகமான ரூபஹிக்மத்தோடும் இருக்கின்றது போல் மனதில் ஊசாடும் கருமங்களான ஞானவிஷயங்களை அடக்கி இந்த ஞானமணிமாலை முடிந்தது. உலகத்தார் யாவருக்கும் கிருபை செய்தருள்வான் றப்புல் ஆலமீனன றகுமான், என்பது.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

ஸம்பூரணமாயிற்று.

இங்ஙனம்:
செவ்வல்மாநகரம்
எம். ஏ. நெயினு முகம்மதுப் பாவலர்.

பிஸ்மில்லாஹி,

இது

மஅரிபத்துமாலை

பொழிப்புரை.

★ ——— (★) ——— ★

இதில்

தற்கலீ மெய்ஞ்ஞான சொரூபரான குதுபுல் ஆலம்
ஹவ்ஸத்து பீர்முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா
அவர்கள் பாடிய

மஅரிபத்துமாலையும்,

அதற்கு

பாண்டிமண்டலம் செவ்வல் மாநகரம் மஹா வித்துவான்
ஸ்ரீல்ஸ்ரீ

எம். ஏ. நெய்னு முகம்மதுப் பாவலர்

எழுதிய பொழிப்புரையும் அடங்கியிருக்கின்றன.

இதனை மதுரஸ் திருவல்லிக்கேணி,
யூனுனி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்
சொந்தக்காரராகிய மகாகனம் ஸ்ரீமான்
எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு அண்டு சன்ஸ்,
அவர்களால்

தமது

மதாரிய்யா பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy Right இதன் விலை] | 2-ம் பதிப்பு 1925. | Registered. [ரூ. 2-0-0